

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

A stylized illustration of a woman with long brown hair, wearing a red dress, standing next to a very muscular man with long blonde hair. The man is shirtless, wearing a red bandana and blue pants. They are in a rural setting with a white house and trees in the background.

How the ALIENS were WON NAFFON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NAFFON

UZAYLILAR NASIL KAZANILDI

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı © 2024 Honey Phillips tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)
[Diğer Başlıklar](#)
[Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM 1

Dora yazdığı notu eline aldı ve bir kez daha okudu. Bütün hafta ifadeler üzerinde kafa yormuştu ama korkarım ki hala nedenlerini tam olarak ifade etmiyordu. Gidiyorum.

Bu şekilde gittiğim için çok üzgünüm anne. Sana gideceğimi yüz yüze söylemediğim için korkak olduğumu biliyorum ama ne zaman denesem kelimeleri bulamadım. Ama burada daha fazla kalamam. Dün gece söylediklerimde ciddiydim -Temel'le birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum- ama bu bana neyi kaçırdığımı fark ettiriyor. Çiftlikte benim için bir yer olduğunu sanmıyorum.

Sana söylemediğim bir şey daha var. Taşındığımız gün, mektupları postalamıyordum. Bay Raven'ı görmeye gittim. Annem öldüğünde babam onun mücevherlerinden bazılarını bana vermişti. Bunca zamandır bankada bir kutudaydılar, ama sonunda Bay Raven'dan onları benim için satmasını istedim.

Wainwright'a geri dönmeyi düşündüm ama orada çok fazla anı ve beni yargılayacak çok fazla insan var. Satıştan gelen parayı kullanmaya ve Angel ile gerçekten anne-kız olabileceğimiz yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmaya karar verdim. Lütfen benim için endişelenmeyin. Yerleşir yerleşmez haber göndereceğim.

Tüm sevgimle, Dora

Notu özenle hazırladığı yatağının ortasına yerleştirirken, kapı açıldığında uçup gitmemesi için her iki yanına birer kitap koymaya karar verdi. İda'nın ortadan kaybolması konusunda endişelenmesini istemiyordu.

Yine de endişelenecek, diye ısrar etti vicdanı ama o bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. İda endişelense bile onu teselli edecek yeni uzaylı eşi Temel vardı. Dora onun adına mutluydu, gerçekten mutluydu. Annesinin -aslında üvey annesinin- babasıyla evliliğinin hiç de kolay olmadığını biliyordu. Babası bir yıl önce öldükten ve onları neredeyse beş parasız bıraktıktan sonra durum daha da kötüleşmişti.

İda babasıyla ilk evlendiğinde, Dora onu sevmemeye kararlıydı. Yeni bir anneye ihtiyacı yoktu, özellikle de kendi annesinden bu kadar farklı bir anneye. Annesi uzun boylu, ince yapılı ve kırılgandı. İda ise kısa boylu, tombul ve pratikti. Dora'nın İda'nın ne kadar sıkı çalıştığını görmesi ve onu ne kadar sevdiğini anlaması birkaç yılını almıştı.

İdolleştirdiği babasının birlikte yaşaması en kolay ya da en sorumluluk sahibi kişi olmadığını anlaması daha da uzun sürmüştü. Bu farkındalığın ve babasının beklenmedik ölümünün birleşimi onun dengesini tamamen bozmuş ve onu çekici bir gülümseme ve nezaket numarası için kolay bir hedef haline getirmişti.

Saflığından acı acı pişmanlık duysa da sonuçtan pişmanlık duyamadı ve kızına dönerek gülümsedi. İri kahverengi gözleri ve küçük, sevimli kahverengi bukleleriyle biricik bebeğine. Angel, Dora'nın ona verebileceği en iyi hayatı hak ediyordu - bu yüzden gecenin bir yarısı yeni evlerinden gizlice kaçıyor.

Yerel Wainwright kasabası eski moda Dünya standartları üzerine kurulmuştu. Evlilik dışı bir bebek sahibi olmak kesinlikle doğru değildi. Dora Angel'ın dışlanacağından o kadar korkmuştu ki, İda'ya Angel'ın kendi kızı olduğunu iddia etmesi için yalvarmıştı. İda onu sevdiği için, Dora'yı pişman olacağı konusunda uyarmış olsa da kabul etmişti. Her zamanki gibi haklı çıkmıştı.

Angel'ı kendi çocuğu olarak sahiplenmeyi çok istiyordu ama Wainwright değişmemişti. İçinde bulunduğu ikilemden bir çıkış yolu göremiyordu.

-Ta ki annesinin mücevherlerini hatırlayana kadar. Onlar annesinin

On dokuzuncu doğum günü için bankaya emanet edilmişti. Doğum günü yeni geçmişti ve banka müdürü Bay Raven çok nazik ve gizli bir şekilde satışlarını ayarlamıştı.

İç cebindeki kredileri okşadı ve bir başka suçluluk dalgasıyla savaştı. Bay Raven bu parayı Ida'ya yardım etmek için istediğini sanmıştı. Birkaç hafta önceki kadar çaresiz olsalardı, ona seve seve verirdi ama şimdi annesinin yeni bir uzaylı kocası, büyük bir evi ve bir çiftliği vardı. Dora'nın sahip olduğu tek şey mükemmel kızı ve kızının kız kardeşiymiş gibi davranmak zorunda kalmayacağı yeni bir hayat için duyduğu umutsuz arzuydu.

"Buna degecek, değil mi tatlım?" diye fısıldadı Naffon'un verdiği bebek sepetini eline alırken.

Naffon. Büyük altın uzaylı çiftlikten ayrılmak için bir başka nedendi. Ona güvenmiyordu - ya da daha dürüst olmak gerekirse, onun yanında kendine güvenmiyordu. Kasabada artık karşılayamadıkları evi terk etmek zorunda kalmalarından birkaç hafta önce onunla kısa bir karşılaşma yaşamıştı. Kısılgına rağmen her anı hafızasına kazınmıştı.

Caddede yürürken Bayan Raven'in karşıdan geldiğini fark etmişti. Nazik, sessiz kocasının aksine Mildred Raven kötü niyetli bir dedikoducuydu ve Dora'nın isteyeceği son şey onunla bir sohbete hapsolmaktı. Dükkânla banka arasındaki ara sokağa hızla daldı. Aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden boş boş baktı ve çok büyük, çok sıcak bir bedene çarptı. Sürpriz onu tökezletti ve iki büyük el onu dik tutmak için kollarını kavradı.

"Şimdi burada neyimiz var? Acelesi olan küçük bir fare mi?"

Yukarıya, çok yukarıya, insan olmayan yakışıklı bir yüze bakarken, derin ses sistemi boyunca tatsız olmayan bir şok gönderdi. Altın tenli, altın yeleli ve inanılmaz derecede parlak mavi gözleri yüzüne sabitlenmiş uzaylı bir yüz.

Adamdan kendisini derhal serbest bırakmasını talep etmeliydi ama yapmadı. Daha sonra kendi kendine bunun sebebinin karşılaşma karşısında çok şaşırması olduğunu söyledi. Uzaylılar Wainwright'ı ziyaret ederken

genellikle dağlardaki çiftlikten tanıdık yüzlerdi. Bu erkek bir yabancıydı.

Gülümsedi, yavaş ve ateşli bir gülümsemeydi bu, kadının midasını ısıtan bir kıvrım yarattı.

"Acelen ne, küçük fare?"

Bu onu ilgilendirmezdi ama yine de ona cevap verdi.

"Kaçmaya çalışıyordum-"

Adam hırlarken gülümsemesi kayboldu. Bu onu korkutmalıydı. Oysa bunu tuhaf bir şekilde heyecan verici buluyordu, özellikle de vücutları o kadar yakındı ki titreşimi göğüslerinde hissedebiliyordu. Onun adına duyduğu öfke, babasının ölümünden beri hissetmediği bir şekilde kendini güvende hissetmesine neden oldu.

"Öyle değil," dedi çabucak, ona gülümseyerek. "Sadece kasabadaki en kötü dedikodulardan kaçınmaya çalışıyorum."

Onu o kadar hızlı döndürdü ki başı döndü ve şimdi sırtı sokağın girişine dönüktü, onu görmesini engelliyordu.

"Seni saklayacağım," diye mırıldandı, ellerinden biri boynuna dolanırken başparmağı hafifçe yanağını okşadı. "Benimle güvendesin."

"Evet," diye fısıldadı, hâlâ o niyetli bakışa ve etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış büyük bedene kapılmıştı.

"Ne tatlı bir fare." Başparmağı yanağından ağzına doğru ilerleyip dudaklarında gezinirken gülümsemesi geri geldi. Teni insan teni gibi hissettirmiyordu. Yumuşak, kadifemsi bir dokusu vardı ve ardında telaşlı bir his bırakıyordu.

Açıklayamadığı bir dürtüye boyun eğerek, onu tatmak için dilini dışarı çıkardı. Adam başparmağını onun ayrık dudaklarına bastırdığında bir mırıltı daha titreşti.

"Ne kadar tatlı bir ağız."

Hâlâ aynı pervasız dürtüyle hareket ederek adamın başparmağının ucunu yaladı. Ateşli mavi bakışları daha da yoğunlaştı.

parmağını çekti ve ağzına götürdü.

"Çok tatlı. Seni tatmak istiyorum, küçük fare."

Başı aşağı inerken gözlerini kızın yüzünde tutmasına rağmen bir yanıt beklemedi.

Sonra onu öptü. Dudaklarının onunkilere değmesi damarlarında bir heyecan dalgası yarattı ve ona doğru eğilirken midesindeki sıcaklık daha da arttı.

Memnun bir ses çıkardı, onu ayak parmaklarının üzerinde kaldırıp vücutlarını birbirine daha da yaklaştırırken gürleyen titreşim vücudunda yankılandı. Dili dudaklarında gezindiğinde, kadın hevesle açıldı. Adamın tadı tarçın, koyu baharat ve tamamen ona ait bir şey gibiydi.

Ağzı sert değildi ama bir karşılık istiyordu ve o da verdi, o keşfederken parmaklarını o kalın altın yeleye gömdü. Dış gibi hissettiren hafif bir diken bile heyecanını artırdı. Adamın eli göğsünü avuçlamak için indiğinde, kız hevesle ona doğru eğildi - ta ki sütünün boşalmak üzere olduğu anlamına gelen karıncalanmayı hissedene kadar.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği hızla geri geldi. Artık eskisi gibi düşüncesiz, fevri bir kız değildi; o bir anneydi.

Ne halt ediyorum ben?

Daha önce yaptığı hatanın aynısını yapıyordu; çekici bir gülümsemenin ve güven duygusunun kendisini etkilemesine izin veriyordu. Öfkeyle adamın göğsünü itti ve bir böceğin bir ağacı yerinden oynatma şansı kadar onu yerinden oynatma şansı olmasına rağmen adam başını kaldırdı.

"Beni öpebileceğini söylemedim," diye tersledi.

Gülümsemesinin yerini kızgınlık ve... incinmişlik mi almıştı? O daha karar vermeden, adamın sesi tembel, alaycı bir tona büründü.

"Yapamayacağımı söylemedin. Ve kaputundan bir böcek uçana kadar, sen de beni öpüyordun. Çok hoş bir şekilde."

"Ben istemedim!"

Bu tam olarak doğru değildi ama belki de sesindeki umutsuzluğu fark etmişti çünkü bir adım geri çekildi ve ellerini teslimiyet jestiyle kaldırdı.

"O zaman durumu yanlış yorumladığım için özür dilerim."

Yanlış okumamıştı ama bunu ona söyleyecek cesareti yoktu. Bunun yerine eteklerini toplayıp koşmaya başladı, yanakları yanıyor ve vücudu ağrıyordu.

"Aptal," diye mırıldandı. "İlk seferinde dersimi almadım mı?"

Malcolm'dan daha iyi değildi ve şüphesiz aynı hızla yoluna devam edecekti. Kendi kendine onu bir daha asla göremeyeceğini söylemiş ve bunun onu ne kadar çaresiz hissettirdiğini kabul etmeyi reddetmişti. Ve sonra kendilerini diğer iki uzaylı savaşçı ve Naffon'la birlikte bu çiftlikte bulmuşlardı.

Her ne kadar kendine bunun onun hatası olduğunu söylemeye çalışsa ve ondan uzak durmak için elinden geleni yapsa da, davranışından dolayı hala utanç duyuyordu. Onun da çiftlikte yaşadığı ve yemeklerinin çoğunu paylaştığı düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Ona asla doğrudan hitap etmemeye çalışsa da ve o da kendisiyle konuşmaya çalışmayı bırakmış olsa da, diğerleriyle konuştuğunda dinlemekten kendini alamıyordu. O büyüleyici gülümsemeyi ve parlak mavi gözlerdeki hızlı kırılmanlık parıltısını görmeden edemiyordu.

Onun için küçük, düşünceli şeyler yapmaya devam etmesi de yardımcı olmuyordu, örneğin Angel'ı her zaman kucağına almak zorunda kalmadan yanında tutmasını sağlayan yastıklı sepeti sağlamak gibi. Onun elmaları ne kadar çok sevdiğinden bahsettiğini duyduktan sonra depodan bir kile elmayı yeniden getirmesi gibi. Odasına bir buket kır çiçeği bırakmak gibi.

Her ne kadar onun samimiyetine inanmak istese de, nezaket görüntüsüyle bir kez kandırılmıştı ve artık kendi yargılarına güvenmiyordu. Ama onu görmezden gelmek imkânsızdı ve çiftlikte ne kadar uzun süre kalırsa onun cazibesine kapılmaktan o kadar çok korkuyordu.

Bu riski göze alamam, diye düşündü odasına son bir kez bakarken. Düz duvarlar ve çıplak ahşap zemin, çiçekli duvar kâğıtları ve dantelli yatağıyla kasabadaki odasına hiç benzemiyordu ama yine de ev gibi hissetmeye başlamıştı. *Kendime yeni bir ev yapmam gerekecek.*

Sessizce kapıdan içeri süzüldü, sonra yan odaya hızlıca bir göz atacak kadar durakladı. Kardeşi Tommy her zamanki huzursuz haliyle yatağına yayılmış, bir kolunu başının üzerine koymuş, diğer koluyla da bebekliğinden beri sahip olduğu pelüş hayvanı tutuyordu. Tommy, babasının Ida'yla evliliğinin bir başka olumlu sonucuydu ve onu çok özleyecekti.

Her ne kadar ona son bir kez sarılıp öpmek istese de, adam hem gürültücü hem de düşüncesizdi. Onu uyandırma riskini almaktansa uyumasına izin vermek daha iyiydi.

Yerleştikten sonra ziyarete gelebilir, dedi kendi kendine ve isteksizce yoluna devam etti. Büyük mutfak her zamanki gibi düzenliydi ve arka verandaya geçerken pek çok yemeği paylaştıkları masaya bakmaktan dikkatle kaçındı.

İkiz ay gökyüzünde sadece ince hilaller halindeydi ve ahırdaki bir armatürden gelen tek bir altın ışık havuzu dışında, ahırlara giden yolda ilerlerken karanlık etrafını sarmıştı. Ormandan gelen sert bir çığlık onu yerinden sıçrattı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Kasaba yerine taşrada yaşamaya hâlâ alışamamıştı. Kendine Cresca'da çok az doğal yırtıcı olduğunu ve çevrede de hiç olmadığını hatırlatsa da, rahat bir nefes alarak ahırın kapısını arkasından kapattı.

Şimdi tek yapması gereken Lady'yi arabaya koşturmak ve kimseyi uyandırmadan uzaklaşmaktı. Daha önce atı hiç koşturamamıştı ama bunun yapılışını yeterince sık izlemişti ve sonunda başardı. Angel'ın sepetini koltuğa yerleştirip çantasını arkasına sıkıştırırken, yeni bir hayata başlamak için çok az şey olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Ama dikkatle istiflediği kredileri ve bir planı vardı; bu yeterli olmalıydı.

Atı ahırdan çıkardı ve arabaya binmeden önce kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Büyük, sessiz eve son bir kez baktıktan sonra geceye doğru yola koyuldu.

BÖLÜM 2

N Affon ellerini yelesinde gezdirdi ve sinirli bir hırıltıyı bastırmak için elinden geleni yaptı. Başka bir çıkmaz sokak. Nasıl olur da küçük bir kadın ve bir bebek, üstelik bir at ve tamamen ortadan kaybolmak mı? Savaş sırasında düşman casuslarını takip etmekte daha kolay zamanlar geçirmişti. Bir hırıltı daha hafızasını tehdit etti ama uzun bir pratiğin verdiği aşinalıkla onları bir kenara itti. Şu anda en önemli şey Dora ve Angel'ı bulmaktı. Nerede yanlış yapmıştı?

Dora'nın notunu bulduklarında o da oradaydı ve İda, Temel'den notu yüksek sesle okumasını istemişti. Her kelime onu suçluluk ve pişmanlıkla doldurmuştu. Dora ailesiyle birlikte çiftliğe geldiğinde, onu tekrar gördüğüne çok sevinmişti. İlk karşılaşmalarından bu yana Wainwright'a pek çok kez gitmiş, bu küçük zarif dişinin izini sürmeye çalışmış ama kokusu bile ondan kaçmıştı.

O ilk karşılaşma hâlâ hafızasındaydı -güven dolu bir masumiyetle ona bakan o iri kahverengi gözler, öpücüğüne hiç de masum olmayan bir tutkuyla karşılık vermesi, küçük tatlı bedenini onunkine bastırması, nefis kokusunun kafasını doldurması... Hayır, çiftliğe gelişinden duyduğu memnuniyetin tamamen tek taraflı olduğu anlamına gelse de aralarında geçenlerden pişmanlık duyamazdı.

Onunla konuşmayı reddetmiş ve varlığını neredeyse hiç kabul etmemişti. Yine de onu kendisini izlerken yakalamış ve her zamanki sabırsızlığını dizginlemeyi başarmıştı. Küçük, düşünceli jestlerle ona kur yapmaya başlamış, ilk tutkulu öpücüğe ve kendi değeriyle ilgili şüphelerine rağmen onu değerli bir erkek olarak görmeye başlayacağını ummuştu.

Ida'ya yardım etmek için çok çalışmasına ve hiç şikâyet etmemesine rağmen, Ida onun mutlu olmadığından şüpheleniyordu. Zamanla onun da çiftlikteki hayata alışacağını ummuştu. Bunun yerine, kendisi ya da kızı için bir yer olmadığına karar vermiş ve gitmişti.

Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Ona dinletmeliydim, diye düşündü bir kez daha, ama bunu da bir kenara itti. Onu bulduğunda bunun için zamanı olacaktı. Hemen onun peşinden gideceğini duyurmuş ve Temel ona yetiştiğinde ahırda atını eyerliyormuş.

"Bundan emin misin?" Eski komutanı onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Sizin varlığınıza karşı... pek anlayışlı davranmadı."

"Biliyorum ama bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermemeliydim. Ona dinletmeliydim."

"Ne hakkında seni dinleyeyim?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve heybesinin tokasını ayarladı.

"Onlar çiftliğe gelmeden önce bir kez kasabada karşılaştık ve onu öptüm. Çok istekliydi," diye ekledi aceleyle, ama Temel sadece başını salladı.

"Aceleci olabilirsin Naffon, ama bir kadına asla zorla ilgi göstermeyeceğini biliyorum."

Temel'in sesindeki sessiz güven ona göz göze gelme cesareti verdi.

"Öpüşmeye başladığımızda istekli olduğuna dair tüm tanrılar üzerine yemin etmeme rağmen, aniden beni itti ve kaçtı. Peşine düşerek onu korkutmak istemedim ama o zamandan beri pişmanım. Sadece

Bu konuşmayı onunla yapmadığım için pişmanım. Onu o zaman bulamadım ama şimdi bulacağım. En azından bu kez adını biliyorum."

"İsim alışverişi bile yapmadınız mı?" Temel yarı eğlenmiş, yarı hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı. "Peki ya onu bulduğunuzda?"

"Çiftlikte kendisi ve kızı için bir yer olduğunu açıklayın ve onu geri getirin."

Temel bu kez gözlerini kaçırmış, kaşlarını çatarak yere bakmış.

"Angel'ın kız kardeşi yerine onun kızı olduğunu öğrendiğinizde şaşırmadınız mı?"

Homurdandı. "Bana kalırsa, bu daha ilk andan belliydi."

"Ve onun bir çocuğu olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Tabii ki hayır. İstiyorum-" Sözleri aniden durdu, ne istediğinden tam olarak emin değildi. Ama bir şeyden emindi. "Onun -onların- güvende olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu durumda, bir önerim var. Onunla konuşmanız gerektiği konusunda haklısınız. Ancak kendini çiftlikte kapana kısılmış hissediyorsa, onu geri dönmeye zorlamak bir işe yaramayacaktır."

"Bu yüzden gittiğini sanmıyorum," diye araya girince Temel başını iki yana salladı.

"Belki de değil, ama benim önerim, onun sizi dinlemesini talep etmek yerine, sizin onu dinlemeniz. Ona ne istediğini sorun."

"Elbette dinlerim..." diye başladı, sonra duraksadı.

Yeniden bir araya gelmelerine dair hayali daha çok onu kollarına alıp eve götürmek şeklindeydi. Çok fazla konuşmak ya da dinlemek söz konusu değildi. Temel'in yüzündeki ifadeden niyetini açıkça tahmin etmişti.

"Dinleyeceğim," dedi sonunda.

"Güzel," dedi Temel, dudakları bükülerek. "Ama unutma ki burada söz konusu olan senin gururundan daha fazlası."

"Biliyorum," diye hırladı.

Yaşlı savaşçıya büyük saygı duyuyor ve tavsiyelerine değer veriyordu ama bu, eksikliklerinin gösterilmesinden hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Temel kıkırdamış ve omzunu sıvazlamış. "İyi olmanı dilerim."

Ancak Temel'in tüm iyi dileklerine rağmen aradan bir hafta geçmişti ve Temel hâlâ onu bulmaya yaklaşamamıştı. Taşınacağını söylemesine rağmen, en azından kasabadan geçmiş olabileceğini umarak önce Wainwright'a gitmişti. Ondandır hiçbir iz yoktu. Daha sonra, evli olmayan bir kadın ve çocuğunun dışlanmayacağı bir yer arıyorsa, Port Cantor'a ya da bu tür eski moda fikirlere sahip olmayan daha büyük şehirlerden birine gitmiş olabileceğine karar verdi.

Ana ticaret yolu boyunca güneye yönelmişti ama üç gün geçmesine rağmen ona yetişememişti ve yol boyunca hiçbir yerde ondan söz edilmemişti. Hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak her gün Temel'e kısa bir günlük rapor gönderiyordu. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi bu. Ama pes etmeyecekti. Zaten çok şey kaybetmişti; onu da kaybetmeyecekti.

Bunun yerine daha geniş bir ağ kurmaya karar vermişti. Williamsburg kasabası Cantor Limanı'na giden en kestirme yol üzerinde değildi ama en yakın büyük kasabaydı ve bir tren istasyonu vardı. Uzay limanının dışında, demiryolu sistemi en iyi ihtimalle ilkeldi ve insanlardan çok malların taşınması için kullanılıyordu ama yine de bir başlangıç noktasıydı. Yine de burada da ondan bir iz bulamamıştı.

Atını bıraktığı ahıra döndü ve bir sonraki adımda nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. Kıtayı ikiye bölen büyük dağ silsilesi dışında kuzeyde pek bir şey yoktu. Güneydeydi ve şimdi de batıdaydı. Doğuda bir şey var mıydı? Çantasından bir harita çıkarıyordu ki iki adamın ahıra girdiğini ve sessizce ahırın gölgelerine çekildiğini duydu.

Williamsburg ağırlıklı olarak insanların yaşadığı bir kasabaydı ve kimse ona sorun çıkarmamış olsa da birkaç şüpheli bakış almıştı. Potansiyel olarak düşmanca bir karşılaşma havasında olmadığından, insanlardan uzak durmak daha kolaydı. Normalde bundan rahatsız olmazdı, hatta bir kavgayı hoş bile karşılayabilirdi ama şu anda Dora ve Angel'ı bulmak daha önemliydi.

"Bir içki daha içmek istemediğinize emin misiniz?" diye sordu adamlardan biri.

"Hayır. Hawkins sabah erkenden grubu harekete geçirmek isteyecektir ve o bana ve diğer herkese bağırırken akşamdan kalma olmak isteyeceğim son şey. Bu gece yol istasyonuna gideceğim."

"Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum Blake. Vahşi doğada üç ay mı? Ben çıldırırdım."

Adamları artık görebiliyordu; konuşurken başını sallayan kısa boylu, tıknaz bir adam ve hızlı ve becerikli hareketlerle atını eyerleyen iri bir adam.

"Eh, o kadar da kötü değil. Sadece aptal bir yerleşimcinin kendini öldürmemesini, kaybolmamasını ya da nehre düşmemesini sağlamam gerekiyor. Maaş fena değil ve döndüğümde bir ay izin alacağım. Ayrıca, öylece oturmakta hiç iyi değildim."

"Ama meyhane yok. Viski yok. Kadın yok."

Blake sırtıttı. "Her zaman yalnız bir ya da iki dul vardır. Bazen de yalnız bir eş. Yaratıcı olursanız yolda başınıza neler gelebileceğini bilerseniz şaşırırsınız."

Kısa boylu adam güldü ve başını salladı.

"Bilmeliydim. Umarım bu yolculukta neşeli bir dul bulursun. Döndüğünde bana bir içki ısmarlarsın ve her şeyi anlatırsın."

"Anlaştık. Görüşürüz, Alan."

Alan başını sallayıp giderken, Naffon az önce duyduklarını düşünerek gölgeliklere doğru geri çekildi. Dora'nın bir şehre doğru gittiğini, daha büyük, daha anonim bir ortam aradığını varsaymıştı ama ya bunun yerine daha uzak bir yere gitmeye karar verdiyse?

Hayatını küçük bir kasabada geçirmişti ve belki de geçmişini yeniden yazabildiği sürece benzer bir yerde kendini daha rahat hissediyordu.

İçindeki ani umut dalgasını bastırmaya çalışarak Blake yola çıkana kadar bekledi, sonra atına binip onu takip etti. Adam onu kasabanın hemen dışındaki bir karakola götürdü. Karakolun bir tarafındaki açık arazide bir kervan oluşturmaya hazır çok sayıda araba kümelenmişti. Nereye gidiyordu bu kız? Ve o neredeydi?

Görebildiği ateş sayısına bakılırsa, arabaların çoğu çoktan yerleşimciler tarafından işgal edilmişti ama onun arabasına benzeyen bir şey göremedi. Arazinin bir tarafında bir han, diğer tarafında da rengârenk dükkânlar vardı.

Biraz gelişigüzel bir şekilde genişletilmiş büyük, yayvan bir bina olan handa hareketlilik vardı ve Naffon işe oradan başlamaya karar verdi. Blake arabalar grubuna katılırken, Naffon atından indi ve atını hanın yanındaki ahıra götürdü. Ahıra girdiğinde kır saçlı yaşlı bir adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Gece için iki kredi. Ahır atla paylaşacaksan dört. Samanlıkta kalmak istersen altı, gerçi diğerlerinden bazıları bir uzaylıyla paylaşmaktan şikayet edeceği için sekiz yapmalıyım."

"Samanlık mı?"

"Handa yer yok. Bir yerde uyumak lazım."

Yaşlı adam beklentiyle elini uzattı ve Naffon ona iki kredilik bir bozuk para attı.

"Birini arıyorum. Uyku düzenine daha sonra karar vereceğim."

"Keyfine bak. Soldaki son durak. Şanslısın. Neredeyse yerim kalmadı."

Lucky mi? Lucky Dora'yı bulacaktı ama o sadece başını salladı ve atını ahırların arasındaki koridordan geçirdi. Yaşlı adam haklıydı -hemen hemen her ahır doluydu- ama atı aniden durdu.

tezgahlardan birinin sahibini tanıdı. *Hanımfendi*. Bu Dora'nın da burada olduğu anlamına mı geliyordu?

Atının eyerini çabucak çıkardı ve kapıdaki yaşlı adamın yanına dönmeden önce yiyecek ve suyu olduğundan emin oldu.

"Sağdaki alacalı gri kısrak satılık mı? Karısı için yaşlı ve nazik bir at arayan bir arkadaşım var," diye ekledi adam kalın gri kaşlarının altından ona şüpheli bir bakış attığında.

"O değil. Bir arabayla birlikte Doğu'da bir yere gönderiliyor. Şoför yarın onları alacak."

Geri mi gönderilmiş? Dora atı burada bırakıp yoluna devam mı etmişti? "Çok yazık. Arkadaşım cömert bir adamdır."

Yaşlı adam omuz silkti. "Bir işe yarayacağını sanmıyorum ama onun sahibi olan hanım handa kalıyor. Sizinle konuşacağını varsayarak ona sorabilirsiniz." Buruşuk yüzünde bir gülümseme belirdi. "Konuşabilir. Küçük tatlı bir şey ama ruhu var."

Dora olmalıydı ama sesini rahat tuttu. "Bunu yapabilirim. Teşekkürler."

İçini dolduran sabırsızlığa rağmen ahır avlusunu geçerken adımlarını telaşsız atmaya çalıştı. Açık bir geçitten geçerek bir dizi avlunun ilkine girdi. Avlunun bir tarafı boyunca uzanan ışıklı pencereler bir dizi özel salonu gözler önüne seriyordu ve onları hızla taradı.

İşte orada! Dora şöminenin yanında duruyordu ve şömine ışığının yumuşak parıltısında daha da güzel görünüyordu. Yanındaki masada An-gel için yaptığı sepeti görebiliyordu ve içini büyük bir rahatlama ürpertisi kapladı. Tanrılara şükür onları bulmuştu. Telsizinden Temel'e hızlı bir mesaj gönderdi ve sinyalin çok zayıf olduğunu fark etti. Önemli değildi, geri dönerlerken sinyal düzelecekti.

İç geçidin kapısını buldu ve par- lor'a doğru yöneldi. Tam kapıyı çalacaktı ki kadının öfkeli sesini duydu.

"Çek ellerini üzerimden."

Kapıyı açtığında, Dora'nın kolunu tutmuş, ondan uzaklaşmaya çalışan bir insan erkeği buldu. Odanın içinde sinsice dolaşırken bir hırıltı yükseldi. Dora'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi gördüğünden emindi ama Dora'ya dokunan piç kurusuna odaklanmıştı.

"Sana elini çekmeni söyledi. Şimdi."

Adam yaklaşırken solgunlaştı ama onu küçümsemek için elinden geleni yaptı. "Neden yapayım ki? Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok."

"Her türlü hakka sahibim. Şimdi ellerini karımın üzerinden çek."

BÖLÜM 3

H *karım mı?*

Dora hiç kimseyi gördüğüne, Naffon'un salona girdiğini gördüğünde olduğu kadar sevinmemişti. Sawyer, Naffon'un bir başka hata daha olacaktı. Son birkaç gündür çok nazik davranmış, yolculuğu için gerekli malzemeleri satın almasına yardım etmiş ve Lady ile arabayı çiftliğe geri göndermek için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Ona özel bir salon ayarladığını, böylece Angel'ı gürültülü ve kalabalık yemek salonuna götürmek zorunda kalmayacağını söylediğinde, aslında minnettar olmuştu.

Ama yalnız kaldıkları anda kollarını ona dolamaya ve onu öpmeye çalıştı. Kadının nazikçe reddetme girişimi onu sadece kızdırmıştı ve ona cömertliğinin karşılığını beklediğini söylemişti. Ne tür bir ödeme beklediği acı verici bir şekilde açıldı. Naffon içeri girdiğinde yardım için bağırarak üzülmeye başladı -kalabalık handa birinin müdahale edecek kadar umursayacağını umarak-. Ama karısı?

Bu şartlar altında tartışmaya girmeyecekti, bu yüzden uyum sağladı.

"Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti, kocacığım. Tüm ayarlamaları kendim yapmak zorunda kaldım."

"Karım mı? *Onlardan* biriyle evli misin?"

Sawyer'ın bariz tiksintisine rağmen kolunu bırakmamıştı ve Naffon bir adım daha yaklaştı. Her zaman iri bir adamdı ama öfkesi odanın küçüklüğüyle birleşince daha da irileşmişti. Sawyer sonunda mırıldandığı bir küfürle onu bıraktığında hiç şaşırmamıştı.

Naffon hemen kolunu ona doladı ve yanına yatırdı. Tıpkı o gün kasabada olduğu gibi, onun iri bedeniyle çevrili olmak kendini güvende hissetmesini sağladı.

"Karısı mı?" Sawyer kaşlarını çatarak tekrarladı. "O melez bir bebek değil." "O benim kızım."

Sesindeki mutlak kesinlik Sawyer'ı bir an için susturdu, sonra çenesini kavgacı bir tavırla uzattı.

"O zaman karına yaptığım tüm yardımlar için bana borçlusun."

Sawyer kelimelerin kulağa iğrenç derecede müstehcen gelmesini sağlamayı başardı ve Naffon ona bakmadan önce tekrar hırladı.

"Sana yardımının bir bedeli olduğunu söyledi mi, Dora?"

"Hayır. Yardım etmekten mutluluk duyacağını

söyledi." Kız da ona inanacak kadar aptaldı. "O

zaman sana hiçbir şey borçlu değiliz. Şimdi gidin."

"Hayatta olmaz. Bu odanın parasını ben ödedim."

Kabadayılık çabasına rağmen Sawyer ona tedirgin bir bakış attı. Naffon ona hızlı bir bakış attı ve o da başını salladı.

"O zaman gidiyoruz." Diğer adamın yüzüne doğru eğilecek kadar uzun süre onu serbest bıraktı. "Ve seni bir daha karımın yakınında görmesem iyi olur."

Cevap beklemeden Angel'ın sepetini aldı, kolunu tekrar Angel'a doladı ve kapıya yöneldi.

Sawyer soğukkanlılığını toparlayarak, "Bana gelen oydu," diye mırıldandı ama ikisi de onu görmezden geldi.

Koridora çıkar çıkmaz, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ve şu evli olma meselesi de neydi?"

Koridorun diğer ucundan bir kahkaha patlaması gelince hızlıca aşağıya baktı. Han, çoğu yerleşim kervanının bir parçası olan insanlarla dolup taşıyordu. Onun gibi onlar da altı hafta boyunca yollarda uyumadan önce son bir geceyi içeride geçirmeye karar vermişlerdi. Naffon başını salladı.

"Burada değil. Odalarınız nerede?"

"Odam koridorun sonundaki merdivenlerde."

"O zaman orada konuşuruz," dedi kararlı bir şekilde merdivenlere yönelirken.

Kadın itiraz etmedi. Muhtemelen hiçbir şeyi herkesin önünde tartışmamaları gerektiği konusunda haklıydı, özellikle de gizli hikâyesini sürdürme umudu varsa. Vagon şefine kocasının geciktiğini ve daha sonra ona katılacağını söylemişti. Tek başına seyahat edeceğini öğrenince pek heyecanlanmamıştı ama istemeye istemeye de olsa kabul etmişti. En azından evli olduğu iddiasından şüphe duymuş gibi görünmüyordu.

Sawyer'ın da yoktu. *Ama bu onu durdurmamıştı*, diye düşündü acı acı. Odasına vardıklarında, ne kadar nazik olursa olsun bir erkekle yalnız kalmasına izin verecek kadar nasıl aptal olabildiğini düşündü. Kapının kilidini açtı ve içeri girdiler, tam o sırada karavandaki yaşlı kadınlardan birinin ona taramalı bir bakış attığını gördü. Harika. Bayan Taylor'ın Naffon'un kocası olduğu hikâyesini kabul edeceğini umarak neşeli bir gülümseme takındı.

Sonra adam kapıyı arkalarından kapattı ve kadın yine bir erkekle yalnız kaldı. Ama hataları ne olursa olsun, Naffon'un bir şey denemeyeceğine güveniyordu. Öpüşmelerinin anısı bir kez daha zihninden geçerken kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Yeniden ortaya çıkan sıcaklık kızarıklığı onu hemen ona dönecek kadar rahatsız etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

"Bir yırtıcıyla tek başına ne yapıyordun?" diye tersledi.

Konuşurken dişleri göründüğünden ve gözleri parladığından, ironi onun gözünden kaçmamıştı. Ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Adam haklıydı; o aptallık etmişti ve adam onu kurtarmıştı.

"Çok nazik görünüyordu ve ben onun sadece hoş ve yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre erkekler hakkındaki yargılarım her zamanki gibi kötü."

Bu sivri yoruma alınmadı, gözlerindeki kıvılcım öfkeden eğlenceye dönüştü.

"O zaman iyi ki erkek değilim, değil mi küçük fare?"

Lanet olsun. Alaycı lakap ona karşılaşmalarını da hatırlattı. "Ben fare değilim," dedi kızgınlıkla.

"Hayır mı? Siz insanlar o küçük yaratıklara öyle demiyor musunuz? Büyük kahverengi gözleri ve yumuşak kahverengi kürkü olana?"

"Şey, evet. Ama onlar Cresca'ya özgü, Dünya'dakiler gibi değiller." Ya da o öyle duymuştu. Koloni gezegenine ilk göç edenler büyükannesesi ve büyükbabasıydı.

"Yeterince yakın," diye omuz silkti ve Angel'ın sepetini pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Yatak ve tek bir düz arkalıklı sandalye dışında odadaki tek mobilya parçasıydı. Çok küçük bir odaydı. Daha önce buna aldırmamıştı, sadece bir oda bulabildiği için minnettardı ama bu küçüklük Naffon'un ona çok yakın durduğu anlamına geliyordu. Baş neredeyse tavana değiyordu ve Naffon onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, koyu, baharatlı kokusunu alabiliyordu.

"Konuyu değiştirme," dedi, gizlice ondan uzaklaşmaya çalıştı ama tek bir geri adım onu demir karyola çerçevesine yasladı. "Bana hâlâ neden burada olduğunu söylemedin."

"Neden öyle düşünüyorsun? Annen senin için çok endişeleniyor ve ben de peşinden gelip seni geri getirmek için gönüllü oldum. Senden gelmeni istiyorum."

Geri dön," diye düzeltti hemen, kızın onun üzerinde hiçbir yetkisi olmadığını söylemesine fırsat vermeden.

"Notumu almadı mı? Ona endişelenmemesini

söyledim." "Aldı, ama tabii ki endişelenecek."

Adam onun önceki düşüncelerini yineledi ve kadın yüzünü buruşturdu ama yine de başını salladı.

"Ona iyi olduğumu ama geri dönmeyeceğimi söyleyebilirsin."

"Neden olmasın?" diye sordu usulca. "Gerçekten çiftlikte senin için bir yer olmadığını mı düşünüyorsun?"

Konuşurken onun yüzünü izliyordu ve verdiği yanıtla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Karmakarışık düşüncelerini bir araya getirip açıklama yapamadan, Angel iniltili bir çığlık attı. Bebek tarafından kurtarıldı. Adamın yanından geçip gitti, o iri ve sıcak bedenle temas ettiğinde bir başka ısı artışını görmezden geldi ve kızını kucağına aldı.

"Merhaba tatlım. Seni yaşlı Naffon mu uyandırdı?"

Haksızlık ettiğinin farkındaydı -Angel'in akşam yemeğinin vakti gelmişti- ve Naffon ona hemen özür dileyen bir bakış attığında içini bir suçluluk duygusu kapladı.

"Ben-" demek istemedim.

"Biliyorum. Sorun yok, sadece aç."

Angel, Naffon ona sarılırken uykulu bir şekilde boynuna doğru homurdandı. Naffon'un gözleri onun göğüslerine kaydı, mavi bakışlar onu ısıtıyordu.

"Gideyim mi? Dışarıda

bekleyebilirim." Ve daha fazla

dedikoduya mı sebep olacaksın?

"Gitmek zorunda değilsin."

Onun yerine çantasından şalını çıkardı ve sandalyeye otururken omzuna attı. Şalın altından bluzunun düğmelerini açmak garip bir işti, özellikle de Naffon

onu izliyordu. Başardığında ve Angel emzirmeye başladığında, yanaklarının kıpkırmızı olduğundan emindi.

"O bitirdikten sonra bu konuşmaya devam etmek ister misin?" diye sordu ve gözlerini devirdi.

"Ben hemşireyim, beyin ölümü değil. Soruma cevap vermediniz. Neden karın olduğumu iddia ettin?"

Omuz silkip yatağın kenarına oturmadan önce kısa bir tereddüt geçirdi. Oturabileceği başka bir yer yoktu ama orada da kadının huzurunu kaçırarak kadar çekici görünüyordu.

"Bunun bir insan erkeğinin tanıyacağı ve saygı duyacağı bir terim olduğunu düşünmüştüm."

"Hah. Herkese evli olduğumu zaten söylemiştim, Sawyer'ın umurunda değil gibiydi."

Dişleri tekrar parladı. "Neden bir eşin olduğunu iddia ediyorsun?"

Tereddüt etme sırası ondaydı ama notunu okuduysa zaten biliyordu.

"Çünkü Angel'ın babasıyla evli değildim," diye itiraf etti, saflığından hâlâ utanıyordu. "Herkesin bir kocam olduğunu varsaydığı yeni bir kasabada yeni bir hayata başlamaya niyetliyim - o da bana katılamadan trajik bir kazada ölecek."

"Bu senin için o kadar önemli mi?"

"Evet. Benim için değil ama onun için."

O parlak mavi gözler onu inceledi, ifadeleri okunamazdı. "Ve bu yüzden mi çiftliğe dönmek istemiyorsunuz?"

"Öyle. Wainwright'taki herkes Angel'ın benim kardeşim olduğunu kabul etti. Artık ona sahip çıkmak için çok geç."

"Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu? Anneni ve kardeşini özlemeyecek misin?"

Boğazı kapanma tehlikesi geçirdi. Geçen hafta o kadar meşguldü ki, geride bıraktıklarını düşünecek çok az zamanı olmuştu.

İkisini de çok özleyecekti. Konforlu mutfacı ve çiftliğin sessiz güzelliğini de özleyecekti. Ve Naffon'u özleyecekti.

Kendinden emin görünmeye çalışarak başını sallamaya zorladı.

"Elbette geleceğim, ama umarım bir kez yerleştiğimde beni ziyarete gelirler."

"Anlıyorum." Arkasındaki pencereden dışarı dalgın dalgın bakarken elini yeleğinde gezdirdi, sonra sertçe başını salladı. "Bu durumda size eşlik edeceğim."

"Ama yapamazsın," diye itiraz etti, o anki rahatlama hissini görmezden gelerek.

"Elbette yapabilirim." Sırıttı, dişleri çok beyaz ve çok keskindi. "Ne de olsa zaten bir koca bekliyorlar. Ve şimdi senin de bir kocan olacak."

BÖLÜM 4

N Affon, Dora'nın güzel ağzının birkaç kez açılıp kapanmasını eğlenerek izledi, belli ki bir yanıt düşünmeye çalışıyordu.

Bir fark yaratacağından değil, onu o aşağılık erkeğin ya da karşısına çıkabilecek başka bir erkeğin avı olarak yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ama onu gelini olarak sahiplenme fikri, geçici bir süre için bile olsa, son derece cazipti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda.

"Neden olmasın? Bu şekilde canlı bir kocan olacak. Sana eşlik edersem kimse varlığımdan şüphe edemez."

"Sonra da gidecek misin?"

Kabul etmek istemiyordu ama o zaman da uygun bir koca olduğu söylenemezdi. Evet demeye niyetliydi ama ağzından çıkan bu değildi.

"Bana ihtiyacın kalmadığında gideceğim."

Ona şüpheli bir bakış attı ama sonunda başını salladı. Ürkütücü bir sessizlik çöktü ve o da bu fırsatı kullanarak Angel'ı diğer göğsüne çevirdi. Bu sırada şal kaymış ve Angel'ın şişmiş kırmızı meme ucunu kısa bir an için görmesine yetmişti. Ona bu kadar yakın olduğu için yarı ereksiyon halindeydi, ama bir anlık bakışla aniden tamamen ereksiyona geçti ve ağrımaya başladı. *Hay sikeyim.* Ona vereceği tepki... rahatsız edici olacaktı.

"Sanırım işe yarayabilir," diye itiraf etti isteksizce, sonunda ona tekrar baktığında. "Gerçekten birilerinin Angel'ın senin çocuğun olduğuna inanacağını düşünüyor musun?"

"Neden olmasın? Bir insanla bir Ustani arasındaki çiftleşmenin sonucunu kaç insan biliyor? Belki de kızımızda sizin genleriniz baskındır."

Kızımız. Bu sözler üzerine beklenmedik bir özlem duygusuna kapıldı ama bunu belli etmek istemedi.

"Sanırım bu mantıklı."

Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama yere bakınca ifadesi yumuşadı.

"Yeterince içtin mi, tatlım?"

Kadın bebeği nazikçe ayırırken gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

"Neden onu tutmama izin vermiyorsun?" diye teklif etti. "Rolüme şimdi de başlayabilirim."

"O zaman sen de onun altını değiştirmeyi öğrenmelisin."

Kadın ona meydan okuyan bir bakış attı ama o sadece başını salladı. Kan olmadığı sürece, vücut sıvıları onu rahatsız etmiyordu. Angel'ın üstünü değiştirmesini dikkatle izledi ama bu yeterince basit bir işlemdi.

"Bu bezler ağırlığınca altın değerinde," dedi kirlenmiş olanı sıhhi tesise götürürken. "Bay Anderson bunları stokta tutamıyor. Sadece onu uzun süre kuru tutmakla kalmıyor, aynı zamanda hızlı bir yıkamayla temizleniyorlar."

Bezi havlu askısının üzerine astı, sonra geri dönüp Melek'i kucağına aldı. Kızını ona verme konusunda şüpheleri olduğu belli olmasına rağmen, sonunda kollarını uzattı.

"Al."

Bebeği dikkatle kucağına aldı ve Dora'nın çiftlikte pek çok kez yaptığı gibi ona sarıldı. Melek esnedi ve ona sarılmış gibiydi, küçük, sıcak ve kıymetliydi. Göğsü aniden ağrıdı ama ona sırtıttı.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Sanırım değil. Beklediğimden daha rahat görünüyorsun. Daha önce bebeklerle birlikte oldun mu? Senden küçük bir erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Tüm vücudu gerildi ve Angel tepki verdi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaslarını gevşemeye zorladı ve onu biraz daha yaklaştırdı.

"Daha önce hiç bir bebeğin yanında bulunmadım."

Kendisine itiraf edebileceği tek şey buydu, ama ona düşünceli bir bakış atmasına rağmen, konuyu takip etmedi.

"Ama seni onunla birlikte izledim," diye ekledi, konuşmayı daha az zor konulara yönlendirmeye çalışarak.

Pencereden dışarı bakmak için arkasını dönmeden önce yanaklarını yine pembelik kapladı.

"Sanırım sonuçta yemek salonuyla yüzleşmek zorunda kalacağım." Ona acıklı bir gülümseme verdi. "Sawyer bana orada yemek yiyebilmemiz için özel salonu ayarladığını söyledi."

Angel'ı tekrar rahatsız etmekten korkarak içgüdüsel hırıltısını bastırmayı başardı.

"Bana aç olduğunuzu söylemeliydiniz. Odaya yemek getirilmesini ayarlayacağım."

"Bunu teklif ettiklerini sanmıyorum," dedi şüpheyle.

"Verecekler, küçük fare."

Angel'ı isteksizce ona geri verdi, kapıyı kapatmasını emretti ve mutfığa gitti. Salondan dönerken elinde boş bir tepsiyle hizmet eden bir kadının yolunu kesti. Kadın kızardı ve kekeledi, sonra odaya bir tepsi getireceğine söz verdi. Kadın mutfaklara geri döndüğünde, adam iletişim cihazını tekrar denemek için dışarı çıktı. Hâlâ sinyal yoktu.

Cantor Limanı ve kıyı boyunca uzanan birkaç bölge dışında teknolojinin oldukça sınırlı olması onu pek şaşırtmamıştı ama Temel ve Ida'ya bir mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Espe-

Özellikle de son mesajında Dora ve Melek'i geri getireceğini söylediğinden beri. Konuşmalarının ışığında, Temel'in bunun neden değiştiğini anlayacağından emindi ama yine de değişikliği bilmesi gerekiyordu.

Temel'in ayrıca Naffon'un çiftlikteki işine devam etmek için hemen dönmeyeceğini de bilmesi gerekiyordu. Yoldaşlarını özleyecek olsa da, hayvan bakıcılığının kaçınılmaz angarya işlerini özlemeyecekti. Dora ve Angel'la yaşayacağı bu macera ona çok daha uygundu.

Bir duman hassas burnunu gıdıkladı ve etrafına baktığında ahırın dışındaki bir tabureye tünemiş pipo içen ahır bekçisini gördü. Bu manzara ona daha önce yaptıkları konuşmayı hatırlattı. *Tabii ya.* Arabayla birlikte bir mesaj gönderebilirdi. Naffon'un tepesinde beliren görüntüsünden rahatsız olmamış gibi kaşlarını kaldırarak soran yaşlı adamın yanına doğru yürüdü.

"Yatağa karar verdin mi?"

"İhtiyacım olmayacak. Karımla birlikte handa kalacağım," dedi ve bu açıklamadan büyük memnuniyet duydu.

Diğerinin kaşları kalktı ama bekçi yorum yapmadı.

"Kısrağı ve arabayı almaya gelen şoföre yanında götürmesi için bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Belki."

"Bu yardımcı olur mu?" Adama on kredilik bir banknot uzattı ve adam başıyla onayladı.

"Evet. Bu iş görür."

Kalem ve kâğıt için beş krediye daha mal oldu ama Temel için bir not karaladı ve yaşlı adama olan inancının yersiz olmadığını umarak teslim etti. Heybelerini aldıktan sonra aceleyle hana döndü, amaçladığından daha uzun süre gittiğinin farkındaydı.

Kapıyı onun için açtığında Dora'nın yüzü solgundu. "Geri döneceğini düşünmemiştim."

"Size eşlik edeceğimi söyledim. Söylediklerime güvenebilirsiniz."

"Erkeklerle deneyimim böyle olmadı," diye m ı r ı l d a n d ı , ama onu içeri almak için kenara çekildi.

Pencerenin yanındaki masada el değmemiş bir tepsi yemek bekliyordu.

"Neden yemek yemedin?"

"Ben de seni bekliyordum," diye burnunu çekti.

"Çok üzgünüm, küçük fare. İletişim cihazımdan sinyal alamadım ama aklıma at arabasıyla birlikte İda ve Temel'e size eşlik ettiğimi bildiren bir mesaj gönderebileceğim geldi. Umarım bu annenizin korkularını hafifletmeye yardımcı olur."

Kadının yüzünde beliren suçluluk ifadesini fark etti, ama kadın teşekkür ederek başını salladı ve sonra aşırı yüklü tepsiye döndü. Tepside yarım kızarmış tavuk ve birkaç kalın et diliminin yanı sıra bir kase kızarmış sebze, yarım somun ekmek, büyük bir parça peynir ve bir tabak haşlanmış meyve vardı.

"Burada sizi memnun eden bir şey var mı?" diye sordu. "Hizmetçi kadına ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Ona aç olduğunu düşünmesini sağlayacak kadar çok şey söyledin." Ona okunamayan bir bakış fırlattı. "Yemeği getirdiğinde burada olmadığın için hayal kırıklığına uğramış gibiydi."

"Gerçekten mi? Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi alaycı bir şekilde ve kadın ona ters ters baktı.

"Belki de onunla yemeğe gitmelisin."

Güldü, dayanamayıp kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. Kadın karşı koymadı ama daha önce olduğu gibi onun karşısında erimedi de.

"Yemeklerimi paylaşmak istediğim tek bir kişi var," diye mırıldandı.

Onu öpmeye kalkışmadı, sadece yüzünü boynuna yaslayıp nefis kokusunu içine çekecek kadar eğildi. Bu daha iyiydi. Kadın ona karşı yumuşamıştı ve adam bunu bir öpücük olarak kabul etmek istiyordu.

ama yemek bekliyordu ve aç olduğunu söylemişti.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordu geri adım atarak.

Kız o kadar ürkmüş görünüyordu ki, adam neredeyse gülecek ve onu öpecekti ama bunun yerine kızın sırtını masaya doğru çevirdi.

"Ne istersen onu seç."

"Herhangi bir tercihiniz yok mu?"

"Her şeyi yiyebilirim," dedi dürüstçe. Gençliğinde az olan yiyecekler ve savaş sırasında daha da az olan tayınlar arasında, hayatta kalmak için mevcut olan her şeyi tüketmeyi öğrenmişti.

"Eğer eminseniz..."

Onun başını sallamasıyla bir tabak aldı ve bir şeyler seçmeye başladı. Dolduktan sonra tereddüt etti.

"Sandalyeyi istiyor musun?"

"Yine yatakta oturmaktan memnunum."

Kendi tabağını doldurduktan sonra yatağa, Angel'ın sepetinin yanına oturdu. Melek yine uyuyordu, dudakları hâlâ besleniyormuş gibi uykusunda büzüşüyordu. Çok az konuşmuş olsalar da, tuhaf bir şekilde aile içi bir yemektir ve keyifliydi. O ana kadar kendisinin de aç olduğunu fark etmemişti. Araştırması sırasında çok fazla yemek yememişti. İkisi de ikinci porsiyonları aldılar ve ikisi de bitirdiğinde tepsi neredeyse boşalmıştı.

Memnun bir iç çekişle boş tabağını tepsiye yerleştirdi, sonra esnedi.

"Sanırım biraz uyumalıyım. Zeke şafakta hazır olmamızı söyledi."

"Pekala."

Kendi tabağını tepsiye koyduktan sonra tekrar yatağa oturdu ve botlarını çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Botlarımı çıkarıyorum. Onlar ayağımdayken uyumamı beklemiyorsun, değil mi küçük fare?"

Onları yatağın yanına koydu ve gömleğinin eteklerine uzandı. Adam gömleği başının üzerine doğru çekince kadın ciyakladı.

"Naffon!"

"Evet?"

"Burada uyuyacağını düşünemezsin!" Ona sııttı.

"Elbette öyleyim. Ne de olsa evli olmamız gerekiyor ve bir karı koca her zaman aynı yatağı paylaşır."

BÖLÜM 5

*D*ora, Naffon'a baktı ve onun son derece baskıcı göğsünü kaplayan yumuşak altın rengi tenin genişliği karşısında dikkatinin dağılmaması için büyük çaba sarf etti.

"Ama... ama yapamazsın."

Hovarda sırtışının yerini daha yumuşak bir ifade aldı.

"Korkma, küçük fare. Sana asla zarar vermem."

Ona inandı, ama...

"Daha önce hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmadım," diye ağzından kaçırdı ve adam başını eğerek onu inceledi.

"Hatta-"

Adam Angel'ın sepetini işaret edince Angel başını salladı. Malcolm'la çalıntı buluşmaları aceleye getirilmiş işlerdi. Fark edilmekten korkmuştu ve o zamanlar onun kendisi adına endişelendiğini düşünmüştü. Şimdi onun da yarı yaşında bir kızla yakalanmaktan aynı derecede çekindiğinden şüpheleniyordu.

Küçük oda, adamın uzanmasını ve kızın üşümüş ellerini sıcak ellerinin arasına almasını kolaylaştırdı. Başparmakları ellerinin arkasını okşadı, teninin kadifemsi hissi garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Yerde yatmayı teklif edebilirim ama yer olduğundan şüpheliyim." Sesi yine alaycıydı ama gözlerindeki yumuşaklık kaybolmamıştı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağıma söz veriyorum."

Ama ya ondan izin vermemesi gereken şeyler yapmasını isterse? Dudağını ısırды, sonra başını salladı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

Elleri titriyordu ve adam onları ağzına götürerek her birinin arkasına nazik bir öpücük kondurdu.

"Merak etme, küçük fare. Ben seninle ilgileneceğim."

Kızın ellerini cesaretlendirici bir şekilde sıktı, sonra kız karşılık vermeyi başardığında gülümsedi.

"Aferin kızıma. Önce tuvaleti kullanmak ister misin?"

Kadın başını sessizce salladığında, adam ayağa kalktı, çıplak göğsü baştan çıkarıcı bir şekilde yakındı. Kısa bir güç ve sıcaklık izlenimi bırakarak yanından geçti ve küçük banyoya girerek gözden kayboldu. Oraya sığabilmesi bile bir mucizeydi, diye düşündü histerik bir kahkahaya karşı koyarak. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ve adamın oturduğu yatağa çöktü.

Kocası gibi davranmasına izin vermesinin sonuçlarını hiç düşünmemişti. Bu gece ilk kez aynı yatağı paylaşacaklardı ama bu son olmayacaktı. Satın aldığı vagonda tek kişilik küçük bir uyku alanı vardı ve alanın geri kalanını malzemeler kaplıyordu. *Oh, Tanrım.* Yolda geçirdikleri onca geceyi, daracık alanda bedenlerini birbirine bastırdıklarını düşününce midesindeki sıcaklık kıvrıldı.

Ona güvenmediğimden değil. Sadece kendime güvendiğimden emin değilim.

Altın yelesi yüzünün etrafında nemli bukleler halinde yeniden ortaya çıktığında hâlâ bu farkındalıkla boğuşuyordu. Ona sırtıttı.

"Sanırım gömleğimden daha dar oldu."

Yer değiştirdiklerinde gülümsemeyi başardı ve aceleyle banyoya girmeden önce çantasından pazen geceliğini çıkardı. O da

Küçük oda soğuk olmaktan çok uzaktı ama diğer geceliğinin ince pamuğu çok fazla açıktı. Sonunda cesaretini toplayıp yatak odasına dönmekten önce gerekenden çok daha uzun süre oyalandı.

Tepsinin üstü özenle örtölüp bir kenara bırakılmıştı ve Angel'ın sepeti de masanın üzerine geri konmuştu. Yatağın yanındaki ışık hariç tüm ışıkları kapatmış ve yumuşak bir parıltıya kadar kısmıştı. Çarşafı geriye çekip yanındaki yatağı okşarken iri vücudu yatağın çok büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Yatağa gel, Dora."

Ona verdiği gülümseme, bir rahibenin kıyafetlerini çıkarmasına neden olabilirdi ve sanki kıyametine doğru yürüyormuş gibi ona doğru yürüdü. Kendini uzanmaya zorladığında, adam ışığı kapatmak için ona doğru uzandı ve sonra onu vücuduna yasladı.

"Merak etme, küçük fare," diye fısıldadı saçlarına doğru. "Benimle güvendesin."

Güvence işe yaramadı. Sırtına doğru ritmik bir ses gelene kadar kendini kaskatı tuttu, hareket etmekten korktu. Adam... horluyor muydu? Rahatsız edici bir ses değildi, sadece alçak, hoş bir gümbürtü. Ses ve ona eşlik eden titreşim tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve sonunda rahatlamaya başladı, uykuya dalarken onun rahatlatıcı kokusunu içine çekti.

Angel'ın inleme sesi onu uyandırdı ama kendini oturur pozisyona getirdiğinde Naffon onu almaya gitmişti bile.

Bebeği ona uzatırken, "İşte annen, tatlım," diye mırıldandı.

Hâlâ yarı uykulu olduğundan, şalı hatırlamadan önce elbisesinin üst düğmelerini açmıştı. Ama oda karanlıktı, pencerenin dışında ay hâlâ batmak üzereydi ve o da zihinsel bir omuz silkme hareketiyle devam etti. Tuhaf bir ses çıkardı ama Angel aç bir bebeğin her zamanki şaşırtıcı yoğunluğuyla ona yapışırken bunu duymazdan geldi.

Adam onun yanına yerleşirken yatak gıcırdadı ve eğildi.

"Uyandırdıysak özür dileriz," diye fısıldadı. "Önemli değil. Bu saatte genellikle ayaktayım." "Gerçekten mi?"

Omuz silkişini görmek yerine hissetti. "İyi uyuyamıyorum."

Ses tonu daha fazla soru sormasına izin vermedi ve Angel emzirirken kendini onun büyük, sıcak bedenine yaslanmış buldu. Angel'ı diğer tarafa geçirdiğinde o tuhaf ses tekrarlandı.

"Bir şey mi dedin?"

"Hayır."

Sesinin alçak, homurdanan bir niteliği vardı ve bu da vücudunda şaşırtıcı bir sıcaklık dalgası yarattı. Angel sözlerini bitirdiğinde artık kendini o kadar da uykulu hissetmiyordu, bedeni onun yakınlığının farkındalığıyla uğulduyordu.

"Bana küçük çantayı getirebilir misin lütfen? Altını değiştirmem gerekiyor."

Hemen aldı ve bezini değiştirdi, kaç kez yaptıktan sonra karanlık hiç sorun olmamıştı. Ama karnı doyurulmasına ve altı değiştirilmesine rağmen Angel uykuya dalma belirtisi göstermiyor, kollarını ve bacaklarını tekmeliyor ve neşeyle gurulduyordu.

"Korkarım ki tüm bu seyahatler gündüzleri uyumaya ve geceleri uyanık olmaya alıştığı anlamına geliyor."

"Onu genellikle nasıl uyutuyorsunuz?"

"Genellikle beslendikten sonra uykuya dalıyor. Eğer uyumazsa, onu gezdiriyorum, sallıyorum ya da etrafında olup bitenleri izlemesine izin veriyorum." Tekrar iç çekti ve yataktan çıkmaya başladı.

"Bana bırak."

Hafif bir tereddüitten sonra omuz silkti ve Angel'ı ona uzattı. Onu göremese de yürümeye başladığını duyabiliyordu-

İki adam odanın içinde bir ileri bir geri adım atıyor ve onun anlayamayacağı kadar sessiz bir şeyler mırıldanıyorlardı.

"Ona ne diyorsun?"

"Eski bir ninninin sözleri," dedi dalgınca. "Benim için söyle," dedi hiç düşünmeden.

Onu daha önce hiç şarkı söylerken duymamıştı ama sesi alçak ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"Uyu bakalım ufaklık.

Gökyüzü karanlık ve ay parlak.

Yıldızlar dans ediyor ve rüzgar hafif. Her şey güvende, her şey yolunda.

Gözlerini kapat ve uzaklara dal.

Uzaklara dal."

Çok güzel bir melodiydi ve bitirdiğinde Angel onun kollarında sessiz ve hareketsizdi. Onu dikkatle sepetine koydu ve sonra yatağa döndü. Onu kendine doğru çekti, eli karnındaydı, başparmağı göğsünün alt tarafına alaycı bir şekilde yakındı. Uykuya geri dönme umudu hemen yok oldu.

Ritmik küçük gümbürtüler tekrar başladı ama bu sefer onu uyutmadılar. Bunun yerine, hem fiziksel varlığının hem de kızına bakma şeklinin bir kombinasyonu olarak damarlarında uyarılma uğulduyordu. Göğüsleri, emzirmeyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde zonkluyordu. Mümkün olan en küçük adımlarla hareket ederek, başparmağı göğsünün alt kısmına sıkıca bastırana kadar biraz aşağı doğru kıpırdandı.

Biraz daha aşağı kayarsa, ağrıyan göğüs uçlarına sürtünür müydü? Biraz daha aşağı kaydı ve sesler kesildi.

Donup kaldı, nefesi ciğerlerine hapsoldü, adamın elini çekip çekmeyeceğini görmek için bekledi. Bunun yerine, kulağına doğru hırladı ve elbisesinin kumaşından göğsünü kavradı, başparmağı geriye doğru sürtündü

İç çekip elini hareket ettirmeyi bırakmadan önce sertleşmiş tepe üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

"Sana istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağıma söz verdim. İstedğin bu mu, küçük fare?"

"I..."

Onun kendisine dokunmaya devam etmesini çok istiyordu ama bunu beyni değil vücudu söylüyordu. Kadın devam etmeyince adam elini çekti. Neredeyse kaybını protesto edecekti ama onun yerine kolu beline dolanınca dudağını ısırıldı. Onu kendine doğru çekti ve boynuna bir öpücük kondurdu.

"Uyumaya devam et," dedi nazıkçe.

Vücudu uyarılmış ve ağırırken uyumaya devam mı edecekti? Cildi kızarmış ve hassas mıydı? Ona bunun imkânsız olduğunu söylemek istedi.

-Ama alternatifi de vardı. Gümbürtüler yeniden başladı, sırtında rahatlatıcı bir titreşim vardı ve bu sefer uykuya daldı.

Bir sonraki uyanışında, şafağın soluk ışığı odaya süzölmeye başlamıştı. Naffon pencerenin yanında oturmuş, giyinmiş ve ona gülümsüyordu. Angel onun kucağında oturmuş, geniş gözlerle etrafına bakıyordu.

"Fikrinizi değıştirmediyse, gitme vakti geldi."

Bir an için ona fikrini değıştirdiğini, çiftliğe ve ailesine dönmek istediğini ve onunla bir gelecek şansı olup olmadığını görmek istediğini söylemek istedi. Ama sonra masum kızına baktı ve yataktan çıkarken başını salladı.

"O zaman gidip kervana katılmalıyız."

BÖLÜM 6

N Affon, Dora'nın fikrini değiştirmemesine şaşırمامıştı. Hayal kırıklığına uğradığını bile söyleyemezdi. Ailesiyle birlikte vahşi doğaya gitme fikri hoşuna gitmişti - *benim sahte*

Kendine *ailesini* hatırlattı. Bu, Dora'nın kıyafetlerini kapıp aceleyle sıhhi tesise girerken ona takdir dolu bir bakış atmasına engel olmadı.

Küçük faresi, giymeyi sevdiği bol elbiselerin altında şaşırtıcı derecede dolgun bir vücuda sahipti. Elbisesini açıp o dolgun, mükemmel göğüsleri ortaya çıkardığında neredeyse kendini rezil edecekti, koyu renkli meme uçları kremsi teniyle kışkırtıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Muhtemelen ona gece görüşümün son derece iyi olduğunu söylemeliydim, diye düşündü suçlulukla, ama şimdi zihnine yerleşmiş olan hoş görüntüden pişmanlık duyamazdı. Ya da elinin altındaki göğsünün yumuşak dolgunluğunun verdiği daha da hoş hissi. Onun dokunuşunu memnuniyetle karşıladığını biliyordu. Şüphelerinin üstesinden kolayca gelebileceğinden şüpheleniyordu ama söz vermişti. Ve gecenin çoğunu taş gibi bir aletle geçirmiş olsa da, uyurken ona sarılmaktan büyük bir tatmin duyuyordu.

Angel inledi, bu sesin onun beslenmeye hazır olduğunu gösterdiğini zaten biliyordu. Dora hâlâ sanattaydı, o yüzden tepsiyi açtı ve parmağını haşlanmış meyveye daldırdı. Parmağını Angel'ın diline dokundurdu ve Angel da parmağını dilinin içine sokup çıkararak emmeye başladı.

parmağını. Parmağını kaldırdığında, kız onu takip etmeye çalıştı, bu yüzden güldü ve ona başka bir küçük tat teklif etti. Bu sefer daha çabuk anladı ve Dora tamamen giyinmiş olarak dışarı fırladığında beşinci küçük tadına bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ona biraz kahvaltı veriyorum."

"Ama yapamazsın. O sadece bir bebek."

O konuşurken bile Angel tekrar onun parmağını tutmaya çalıştı ve o da güldü.

"Görünüşe göre haşlanmış meyve seven bir bebek."

"Şimdiden büyüyor olamaz," diye fısıldadı, sanki gözyaşlarının eşliğindeymiş gibi görünüyordu.

"Sadece birazcık," dedi hemen. "Uzun bir süre daha bebek kalacak."

Söylenecek en doğru şey buydu. Ona biraz sulu bir gülümseme verdi ve başını salladı.

"Vagon yerine yerleşir yerleşmez onu besleyeceğim."

Bebegin muhtemelen artık o kadar da aç olmadığını söylemedi. Bunun yerine Angel'ı sepetine yerleştirdi, bütün çantaları topladı ve Dora'yı kapıya doğru yönlendirdi.

Han bu sabah daha da kalabalıktı, gökyüzü aydınlanırken insanlar çılgınca koşuşturuyordu. Birkaçı durup ona baktı ama neyse ki herkes birkaç saniyeden fazla duramayacak kadar meşgul görünüyordu. Arabaların bulunduğu alana doğru ilerleyen insan seline katıldılar ama sonra Dora onu bir kenara çekti.

"Muhtemelen Zeke ile tanışmalısın."

Onu kaosun ortasında sakince duran orta yaşlı bir adamın yanına götürdü. Sert, yıpranmış bir yüzü ve Temel'in sahip olduğu aynı sessiz komuta havası vardı.

"Zeke, bu benim kocam Naffon. Erkenden k a ç ı p bize katılmayı başardı. Naffon, bu Zeke Hawkins."

Delici bakışları da Temel'inkine oldukça benziyordu. "Onun bir uzaylı olduğundan bahsetmemiştin."

Zeke'in sesi kesinlikle nötrdü ve hırlamamak için kendini zor tuttu.

"Fark eder mi?"

"Benim için değil. Sıkı çalıştığın ve emirlerime itaat ettiğin sürece değil." Zeke omuz silkti. "Ama diğer muşta kafalılar adına konuşamam. Senden onları kışkırtmamamı bekliyorum."

"Bunu yapmaya hiç niyetim yok. Ama bu her iki taraf için de geçerli," diye ekledi Sawyer'ın büyük boy süslü bir vagonun arkasından ona ters baktığını görünce.

"Evet. Haberi yayacağım. Sana sorun çıkaran olursa bana geleceksin, duydun mu?"

Soru olarak ifade edilmiş olsa da, kesinlikle bir emirdi. Selam verme dürtüsüne direnerek başını salladı ve Zeke kısa bir gülümseme gösterdi.

"Güzel."

"Arabamızı nereye götürmemizi istersiniz? Atımı geri almam gerek."

"Önce yeşil olanın arkasına yerleştirin. Bolca vaktiniz var." Zeke içini çekti. "Çoğunu düzene sokmak en az bir saat sürer."

Tekrar başını salladı ve Dora'nın onu kalabalığın içine doğru yönlendirmesine izin verdi. Kalabalık ailelerden sert yüzlü yalnızlara, birkaç çift ve küçük aileye kadar değişen rengarenk bir gruptu. Onun insan olmadığı gerçeği dışında, göze çarpan bir yanı yoktu.

Vagonlar eşit derecede karışıktı, sadece boyutları değil tipleri de farklıydı. Çoğunluğu at arabasıydı ama birkaç külüstür uçan araba, birkaç yaşlı hovercar ve çeşitli motorlarla çalışan birkaç mekanize vagon gördü. Bu arabaları görmemek için mücadele etti.

Dora mekanik vagonlardan birinin yanında gururla durduğunda yüzündeki gülümseme kayboldu. Ahşap taban altı büyük arazi tekerleğinin üzerine oturtulmuştu. Hafif bir metal çerçeve üzerindeki yansıtıcı kumaş yaşam alanını çevrelerken, sürücü koltuğunun altına yerleştirilmiş Roscan döner motoru araca güç veriyordu.

"Bu sizin-bizim-arabamız mı?"

"Evet. Güzel değil mi? Sürücü koltuğunda sizi yağmurdan korumak için bir gölgelik ve açılır paneller var. Arkada tam donanımlı bir uyku alanı var." Aceleyle devam etmeden önce ona gergin bir bakış fırlattı. "Ayrıca bir pişirme ünitesi ve kimyasal tuvaleti var, hatta eşyaların yerini değiştirirseniz bir duş bile ayarlayabilirsiniz."

Bunların hepsi de kuşkusuz güvenilmezliğiyle nam salmış motor tarafından besleniyordu. Vizal'da da benzer bir nakliye ünitesi vardı ve onu çalışır durumda tutmak için sürekli bir savaş veriyorlardı.

"Sawyer bunun, bebeğin yanı sıra iki ata da bakmak zorunda kalmaktan daha kolay olacağını söyledi," diye ekledi. "Bu konuda da mı yalan söylüyordu?"

"Haklıydı," diye gönülsüzce itiraf etti. "Ama bu motorlar aldatıcı olabiliyor."

Kız o kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki, adam kolunu kıza doladı ve onu kendine çekti.

"Neyse ki uzman bir tamirci kocanız var." "Gerçekten mi?"

Kız ona öyle sıcak ve umutlu bir bakış attı ki neredeyse onu öpecekti ama yapılması gereken işler vardı. Böyle bir zevk beklemek zorunda kalacaktı.

"Hadi onu yerine yerleştirelim, sonra ben atımı getirirken sen de Angel'ı besleyebilirsin."

Neyse ki uzmanlık iddiasına uygun olarak motor neredeyse hemen çalıştı, ancak ara sıra onu endişelendiren bir tekleme yaptı. Arabayı çalışır vaziyette bırakarak onun sürücü koltuğuna oturmasına yardım etti ve çantalarını arkaya yerleştirdi. Bir tarafında bir bank, diğer tarafında pişirme ünitesi ve lavabo, bir tarafında da bir oturma odası bulunan derli toplu, kompakt bir düzene sahipti.

arka taraftaki uyku alanı. Neredeyse her yer satın aldığı malzemelerle doluydu ama bu rahat iç mekânın onu neden cezbedtiğini anlayabiliyordu. Motoru çalışır durumda tutabildiği sürece, yolculuğu onun için daha kolay hale getirecekti.

Arabayı kalabalığın arasından geçirerek Zeke'in gösterdiği yere götürdü. Sonra Dora, Angel'la birlikte arabanın arkasında kayboldu ve o da aceleyle ahıra geri döndü. Leydi ve araba çoktan gitmişti ama ahır bekçisi sürücünün mesajını ileteneğine söz verdiğini söyledi.

"Güzel. Karakolda bir tamirhane var mı? Roscan döner motoru için parça satabilecek bir yer?"

Yaşlı adam düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı.

"Burada bir dükkan var, ama bunlar üzerinde pek çalışmıyorlar. Çok güvenilmezler."

"Biliyorum," dedi suratsızca.

"Bak ne diyeceğim. Arka tarafta bozulanlardan birini aldım." Biraz fazla neşeyle kıkırdadı. "Karakoldan bile ayrılmadı. İçinde işe yarar bir şey olup olmadığını görmek istersen seni durdurmam."

İdeal bir çözüm değildi ama hiç yoktan iyiydi. Ahır bekçisine bir avuç kredi daha verdi ve yaşlı adam alet çantasını kullanmasına izin vermeyi bile teklif etti. Yavaş yavaş bir araya gelen kervanı dikkatle izleyerek motordan çıkarabildiği kadar çok parça çıkardı. Çıkaracak başka bir şey kalmadığına karar verdiği anda yaşlı adam bir tahıl çuvalıyla çıkageldi.

Naffon kredilerine uzandığında yaşlı adam, "Hayır," dedi. "Yolculuğunuzun sonuna geldiğinizde daha fazla parça için o kredilere ihtiyacınız olabilir."

"O kadar uzağa gittiği sürece tatmin olacağım."

Naffon her şeyi çuvala tikiştirip atının sırtına attıktan sonra neredeyse tamamlanmış olan kervana geri dönerken adam tekrar kıkırdadı. Dora sürücü koltuğuna geri dönmüştü.

Angel onun kucağındaydı ve onlara ulaştığında ona kızgın bir bakış attı.

"Yakında döneceğini söyleyip saatlerce ortadan kaybolmak gibi çok sinir bozucu bir alışkanlığın var."

Gideli o kadar da uzun zaman olmamıştı ama kızgınlığının ardında tartışmaya kalkışmayacak kadar endişe vardı.

"Üzgünüm, küçük fare." Atını arabaya bağladı, sonra yanına tırmandı ve ona özür dileyen bir öpücük verdi. "Sadece son dakika erzaklarını topluyordum."

"Ne gibi? Her şeye sahip olduğumu sanıyordum."

"Sadece birkaç yedek parça," dedi hafifçe motoru çalıştırırken. Motor iki kez tekledi ama çalıştı ve o da rahatlaması için sessiz bir dua etti. "Yol boyunca pek fazla dükkan yok."

Kız güldüğünde ve Angel da onu yankılayarak mutlu bir şekilde guruldadığında, içi büyük ölçüde tatmin olmuş gibi bir hisle doldu. İki dışisinin de mutlu ve memnun olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

BÖLÜM 7

D Zeke yola çıkacaklarını haber vermek için korna çaldığında Ora hevesle öne doğru eğildi. Ida ve Tommy'yi geride bıraktığı için duyduğu suçluluk duygusuna rağmen, kendini özgür ve gelecek için umutlu hissediyordu.

Aylar sonra ilk kez. Naffon'un eli ön panelde onunkini örttü, parmakları onunkilerle iç içe geçmişti ve Naffon ona bakıp gülümsediğini gördü.

"İşte başlıyoruz, tatlım."

Pek de sorunsuz bir başlangıç sayılmazdı. Yolda ilerlerken tekerlekler zıplıyor, motor tekliyor ve atlıyordu ama ilerliyorlardı ve damarlarında bir heyecan duygusu kabarıyordu. Son birkaç araba onlara katılmak için acele ederken arkalarından gelen panik dolu bağırışları duyabiliyordu ve Naffon güldü.

"Programların gerçekten kendileri için geçerli olduğuna inanmayan bazı insanlar her zaman vardır."

"Orduda bile mi?" diye sordu ve gülümsemesi kayboldu. "Üzgünüm," diye ekledi çabucak. "Cresca'ya gelmeden önce hepinizin birlikte görev yaptığını biliyorum ama sizi üzmemiştim."

"Sorun sen değilsin. Zor bir dönemdi. Bundan çıkan tek iyi şey ekibimiz arasındaki bağ oldu."

"Çiftlikteki dördünüzü mü kastediyorsun?" diye sordu kararsızca. Adam yine gerildi ama ona cevap verdi.

"Hayatta kalan iki kişi daha var. Biri Zeke gibi araba ustası ama o da ticaret kervanlarını yönetiyor."

Adam diğeri hakkında gönüllü olarak bilgi vermedi ve kadın onu savaşı geçmişi hakkında yeterince zorladığına karar verdi.

"Aslen nerelisin?"

"Bir maden kolonisi. Özel ya da önemli bir şey yok."

Aldığı cevap, onun geçmişi hakkında konuşmak istemediğini anlamasına yetecek kadar kısaydı. İsteksizliği onda merak uyandırır da, bunu ona sormak için daha uygun bir zamanı beklemeye karar verdi. Bunun yerine kızına gülümsedi.

"Sanırım Angel bundan hoşlanıyor."

Kızı geniş gözlü bir ifadeyle etrafına bakıyordu. Ona gülümsedi ve nazik bir parmağını Angel'ın yanağında gezdirdi.

"Belki de bu, gündüzleri uyanık kalacağı ve geceleri uyuyacağı anlamına geliyordur."

Güldü. "Sadece umut edebiliriz."

Karakol arkalarında kaybolurken ve ağaçlar patikanın etrafını sararken üçü de rahat bir sessizliğe gömüldü. Onlar sessiz olsa da kervan sessiz değildi - motorlarının hıçkırık sesleri toynak seslerine, Zeke'in adamlarının bağırışlarına ve genel bir heyecan uğultusuna karışıyordu.

"Evet, küçük fare," dedi sonunda. "Nereye gidiyoruz?"

Gidecekleri yeri bile bilmeden ona eşlik etmeye mi karar vermişti? Bu bilgi kalbini ısıttı ve ona gülümsedi.

"Dağların arasından. Dağların diğer tarafında, Kuzey Ovaları'nın kenarına dağılmış birkaç küçük yerleşim yeri var. Onlardan birine yerleşmeyi planlıyorum."

"Aklınızda belirli bir tane var mıydı?"

"Belki mi? Wainwright'ta bir arkadaşım vardı, ailesi üç ya da dört yıl önce Pottsville'e taşındı çünkü babası Wainwright'ın çok kalabalıklaştığını düşünüyordu. Hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyorum ama nasıl bir yer olduğunu görmek istedim. Karavan her yerleşim yerinde birkaç gün duruyor, böylece içlerinden birinin Angel'ı büyütmek için iyi bir yer olup olmadığını görebiliyorum."

"Peki ya sonra?" diye sordu usulca.

"Küçük bir yer kiralamaya yetecek kadar kredim kaldı. Williamsburg'da bir dikiş makinesi ve bir miktar kumaş satın aldım ve terzi olarak bir dükkan açmayı planlıyorum."

Tıpkı Ida'nın babasının ölümünden sonra onlara destek olmak için yaptığı gibi. Çok fazla para kazanmayı beklemiyordu ama mirasının geri kalanıyla birlikte, onu ve Angel'ı geçindirmek için yeterli olacaktı.

"Bu, talep görecektir kadar büyük bir kasaba demek," diye ekledi ve adam ona düşünceli bir bakış attı.

"Aslında daha büyük kasabalardan birine, hatta belki de Cantor Limanı'na gideceğinizi düşünmüştüm."

Bu düşünce onu ürpertti.

"Çok büyük, çok gürültülü ve çok pahalı. Wainwright'ta güzel bir çocukluk geçirdim. Angel'ın da aynısını yaşamasını istiyorum."

Mırılda n a r a k onaylamadı ve dikkatini tekrar patıkaya çevirdi. Onun aptallık ettiğini mi düşünüyordu? Hamile olduğunu ve Malcolm'un onu terk ettiğini fark eder etmez bir plan yapmaya başlamıştı. Annesinin mücevherlerini hatırlayana kadar harekete geçmek için yeterli krediye sahip olmamıştı ama bundan çok önce tüm detayları hesaplamıştı.

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine.

Kervan sabahın geri kalanında ormanın serin ve nemli havasında ilerlemeye devam etti. Hızlı hareket etmedi, fazla değil

Bir insanın yürüyebileceğinden daha hızlı, ama istikrarlı bir şekilde ilerlediler. An-gel uykuya daldı ve onu sepetinin içine soktu.

İkisi de fazla konuşmuyordu. İlk başta planına kafayı takmaya devam etti ama yavaş yavaş Naffon'un alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark etti. Çiftlikte her zaman konuşkan ve neşeli görünürdü ama şimdi çok daha ciddiye. Verdiği karardan pişmanlık mı duyuyordu? Bu düşünce onu rahatsız etmeye başladı ve sonunda buna daha fazla dayanamadı.

"Gelmek zorunda olmadığını biliyorsun," diye patladı. "Tamamen güvende olduğumu görebilirsin ve atının üzerinde Williamsburg'a dönmek kolay olur."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, küçük fare?" diye hırladı.

"Hayır, değilim." Bunu söyler söylemez sözlerinin doğruluğunu fark etti. Onun yanında olması hoşuna gitmişti, yolculuğu paylaşacağı birinin olması hoşuna gitmişti. "Sadece... meşgul görünüyordun ve bana eşlik etme kararından pişmanlık duyduğunu düşündüm."

"Hiç pişman değilim. Sadece geçmişini düşünüyordum."

"Kötü anıları canlandırdıysam özür dilerim."

Başını salladı, güneş ışığı altın yelesine vuruyordu. "Anılar asla çok uzakta değil."

"Eğer onlar hakkında konuşmak istersen, dinlemeye hazırım," dedi yumuşak bir sesle.

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak bazı şeylerin geçmişte kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Ama eğer hâlâ bu kadar dertliyse, geçmişte kalmadıkları açıktı, ama ona her zamanki neşeli sırtışını verdiğinde, bu konuyu kapattı.

"Bana şu terzi planlarınızdan biraz daha bahsedin. Neden bunu seçtin?"

"Annem bunun kıyafetleri sevdiğim için olduğunu söylediler - ki bu doğru, her ne kadar şimdi bana bakınca buna inanmasanız da."

Büyük beden elbisesine pişmanlık dolu bir bakış attı. Karnı belirginleştikten sonra evden hiç çıkmamış olmasına rağmen, bol silüetlerle rahatlamıştı. Angel doğduktan ve göğüsleri sütle dolmaya başladıktan sonra da, artan boyutlarını gizlemek için onları giymeye devam etmişti. Ama şimdi An-gel'in annesi olarak ortalıkta olduğuna göre, belki de onları daha iyi oturacak şekilde uyarlayabilirdi.

"Görünüşünde kesinlikle yanlış bir şey görmüyorum," diye mırıldandı.

Gözlerindeki sıcaklık bu duyguyu yansıtıyordu ve kızarmasına rağmen ona inandı.

"Neyse," diye devam etti aceleyle. "Giysiler beni her zaman büyülemiştir. Annem için kıyafet diken Becky adında bir terzi vardı ve bana temel bilgileri o öğretti."

"Annen değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Çok kırılıyordu. Hatıralarımda hep şezlonga uzanmış, uzun, dökümlü elbiseler giymiş, yanında bir tepsi ilaçla dururdu. Ama o öldükten bir yıl sonra babam, hiçbir yere yaslanmayan Ida ile evlendi. Ona çok kötü davranmama rağmen dikiş derslerine devam etti."

"Şimdi değilsin."

Öyle değil miydi? Gecenin bir yarısı veda etmeden ayrılmak pek hoş bir şey değildi.

"Umarım değildir, ama onun varlığına alışmam ve babamın pek de iyi bir koca olmadığını anlamam uzun zaman aldı."

Bu itiraf hâlâ canını yakıyordu. Ida'nın yanında olduğu zamanlarda onun üzerine titrediği gerçeği gözlerini kör etmişti ve geri kalan her şeyi Ida'ya bıraktığını kabul etmek istemiyordu. Onun ölümü ve sadece kendi parasını değil, Ida'ninkini de tüketip onları beş parasız bıraktığının şok edici bir şekilde farkına varması gerçekte yüzleşmesini sağlamıştı. Ve bu gerçeğin acısı onu Malcolm'un cazibesine karşı savunmasız bırakmıştı. Birlikte geçirdikleri zamanın anısı hâlâ yüzünü buruşturmasına neden oluyordu ama bu artık acıdan ziyade utançtan kaynaklanıyordu.

"Ama inatçılığımıza rağmen, sonunda çok iyi anlaştık. Biliyorum..." Sesi titriyordu. "Angel'a çok iyi bir anne olacağını biliyorum. Umarım ben de onun kadar iyi olabilirim."

Adamın eli kızın elini buldu, nazikçe sıktı ve kız bir damla gözyaşını geri çekti.

"Yapacaksın. Sen zaten harika bir annesin," dedi kararlılıkla. "Bu daha çiftlikteyken bile belliydi."

İltifattan memnun olsa da, bu aynı zamanda ayrılma kararını da doğruluyordu. Birileri er ya da geç gerçeği öğrenecekti.

"Kimseyi kandıramadık, değil mi?"

"Bilmiyorum ama başka kimsenin seni benim kadar yakından izlediğini sanmıyorum."

Adam ona gülümsedi ve kadın, vagon sarsılıp adam küfredip dikkatini tekrar yola verene kadar o parlak mavi bakışta kayboldu. Güldü, aynı sıcaklık içini doldurdu, sonra kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirdi. *Bu sadece geçici bir durum, unuttun mu?* Naffon'un varlığına alışamıyordu.

Öğleden hemen sonra ormandan çıktılar ve Zeke kısa bir mola verdi. Onları genellikle gün içinde durmayacakları konusunda uyarmıştı ama onları yolculuğa alıştırmaya çalışıyordu. Naffon önceki akşamki yemekten kalan son ekmek ve peynirle sandviç yaparken, Angel'ı beslemek için moladan yararlandı. Ona bir tane uzattı ve sonra kaşlarını çatarak vagonun dağınık iç kısmına baktı.

"Bu akşam durduğumuzda, bize biraz daha fazla alan sağlamak için her şeyi yeniden düzenlemeye çalışacağım. Depo alanı tamamen dolu mu?"

"Hangi depolama alanı?"

"Arabanın yatağında, zeminin altında olan."

İçini çekti ve başını salladı. Sawyer'ın vagon seçiminde ona yardım ederken söylemeyi ihmal ettiği bir şey daha vardı. Yine de sormak aklına gelmemişti, küçük ve derli toplu iç mekan onu büyülemişti. Bu değildi

Ancak malzemeler teslim edildikten sonra ne kadar az yer kaldığını fark etti. Eşyaların yerini değiştirmek zorunda kalmayı kabullenmişti ama daha fazla yer açabilirse hayatı çok daha kolaylaşacaktı.

"Bilmiyordum. Vagon hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

O büyüleyici gülümsemesini ona doğru çevirdi. "Eğer varsa, bunu birlikte çözeceğiz."

Birlikte. Kulağa çok cazip geliyordu ve aklında hâlâ dolaşan şüphelere rağmen, Angel'ın üzerine eğilirken, belki de bu kez bir erkek hakkında yanılmadığını ummasına izin verdi.

BÖLÜM 8

N Affon son kutuyu da vagonun yatağındaki depolama alanına sıkıştırdı ve memnuniyetle başını salladı. Bu alan ve yaşam alanına inşa edilmiş ek depolama alanı arasında erzaklarının çoğunu saklamayı başarmıştı. Daha çabuk bozulabilecek erzakları koymak için pişirme alanının üzerine birkaç asma sepet yerleştirmişti ve artık arka girişten uyku alanına giden açık bir yolları vardı. Çok küçük bir uyku alanı.

Dora'nın ona önceki geceden daha da yakın olması gerekecekti ve durumdan faydalanmamak için daha da fazla kendini kontrol etmesi gerekecekti - tabii Dora buna razı olduğunu belirtmezse...

Komşu kervandaki kadınla konuşurken, yaktığı ateşin üzerine eğilmiş ve tenceresiyle ilgilenen kadına baktı. Gece için başka bir ormanlık alana yakın bir yerde kamp kurmuşlardı ve o da kolaylıkla bulunabilen odun kaynağından faydalanmalarını ve pişirme ünitesini bu lükse sahip olmadıkları geceler için saklamalarını önermişti.

Açık ateşte yemek pişirme tecrübesi olmadığı belli olmasına rağmen, hemen kabul etti, sonra ateşi yakmasını ve tencereyi tutmak için portatif üçayağı kurmasını dikkatle izledi.

"Sanırım bir dahaki sefere bunu yapabilirim," dedi düşünceli bir şekilde yumruları keserken.

"Eminim yapabilirsin." *Ama bunu senin için yapmayı tercih ederim.*

Angel kucağındayken onun yanında oturuyordu ve bu ev sahnesinden gereğinden fazla zevk aldığını fark etti. İsteksizce bebeği sepetine geri koydu ve dikkatini arabaya verdi.

Artık düzene girdiğine göre, yatak platformunun altındaki su tankının seviyesini kontrol etti - en azından bu düzgün yapılmış bir şeydi - ve ateşe döndü. Konuştuğu kadın ona meraklı bir bakış attı. Hoş bir yüzü olan yaşlı bir kadındı ve onun insan olmadığı gerçeğinden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kamp alanlarının önünden geçen birkaç kişi daha az hevesliydi ama o onların mırıldandıkları yorumları duymazdan geldi.

Kimse Dora'yı üzmediği sürece, istediklerini söyleyebilirlerdi. O ve kardeşi büyürken çok daha acımasız ayrımcılıkların hedefi olmuşlardı. Her zaman olduğu gibi Samar'ı düşününce boğazı düğümlendi ve kadının kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Özür dilerim, ne dediniz?"

"Ben de tam karınıza kızınızın ne kadar sevimli olduğunu söylüyordum." Angel'ın yüzüne bir kez daha meraklı bir bakış fırlattı ama devam ederken aralarındaki bariz farklara dikkat etmedi. "Torunlarımı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu yüzden mi kervandasın?" diye sordu kibarca.

Güldü. "Korkarım öyle. Kocam ve ben, kızımız ve torunlarımız bu kadar uzaktayken şehirde büyük bir eve sahip olmanın bir anlamı olmadığına karar verdik. Bu yüzden evi sattık ve onlara katılmak için vahşi doğaya doğru yola çıkıyoruz. Elana geldiğimiz için mutlu olduğunu söylüyor, umarım ciddidir."

"Eminim öyledir, Maude," dedi Dora hemen. "Her kadın annesinin yanında olmasından hoşlanır."

Sözlerini bitirirken sesi titredi ve ona aniden sert bir bakış attı. Anlaşılan Maude da fark etmişti çünkü ona doğru uzandı.

ve Dora'nın elini okşadı.

"Seyahatimiz sırasında beni geçici bir anne olarak düşünebilirsiniz ve eğer sakıncası yoksa, büyükanne olma pratiği de yapabilirim." Her ikisine de gülümsedi ve ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Şimdi gidip Harvey'nin Zeke'in bazı elleriyle kendini bir iskambil oyununa kaptırmadığından emin olsam iyi olacak. Oynama yeteneğine tamamen haksız bir inancı var."

Maude konuşurken gözlerini devirdi, ama ses tonunun duygulu olduğu belliydi. Onlara iyi geceler diledi ve vagonların sırasına doğru yürüdü. Başını çevirdiğinde Dora'nın yüzünde hüznü bir ifadeyle Maude'un gidişini izlediğini gördü.

"Ida'yı özlüyor musun?"

"Evet ve Angel'ın yakınlarında bir büyükannesi olmadığını düşünüyorum. Umarım annem ziyarete gelebilir. Temel'in bir şey diyeceğini sanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama komutanın ona eşlik edeceğinden eminim."

Belki ben de gelebilirim. Bu olasılık onu memnun etti ama nihai ayrılıklarının yarattığı korkuyu tamamen ortadan kaldırmadı. *Bu çok uzun bir zaman sonra,* dedi kendi kendine kararlı bir şekilde ve tencereyi koklamak için öne doğru eğildi.

"Çok lezzetli kokuyor."

"Teşekkür ederim. Annem bana da yemek yapmayı öğretti, ama her zamanki gibi şef yerine yardımcıydım." Tekrar iç çekti, sonra aceleyle devam etti. "Bu gece dondurucu ünitesindeki taze etlerden biraz kullandım ama gelecekte çoğunlukla kurutulmuş yiyecekler kullanacağız."

"Her gece nerede durduğumuza bağlı olarak, her zaman avlanabilirim." "İyi bir avcı mısın?" diye alay etti.

"Olmak zorundaydım." Sesindeki acıyı o bile duyabiliyordu ve kızın gözleri büyüdü. "Bazen yemek yiyebilmemizin tek yolu buydu."

"Savaş sırasında mı?" Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, konuyu tekrar açmak istememiştim."

"Savaş sırasında bazen doğruydum ama aslında kastettiğim çocukluğumuzdu."

Yüzünde açıkça yazılı olan soruyu sormadı ama yine de kendini ona söylerken buldu.

"Size bir maden gezegeninde büyüdüğümüzü söylemiştim. Ya madenlerde çalışırdınız ya da beslenemezsiniz ve o zaman bile çok fazla beslenemezsiniz." Beslenmeleri çoğunlukla ince yulaf ezmesi ve ara sıra bir küp ekşimiş etten oluşuyordu. "Bu yüzden ben ve kardeşim avlanmayı öğrendik."

Her ne kadar zorunluluktan kaynaklansa da, o ortak avlara dair güzel anıları vardı. Hayatları fakir ve acımasızdı ama basitti. Vizal'deki savaş tüm bunları değiştirmişti. Bu anılar çok daha az hoştu ve ayağa fırlayıp bir su kabı aldı.

"Dereden biraz su alacağım. Hazır elimizdeyken tatlı suyun tadını çıkaralım bari. Yemek için biraz daha beklemenin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Aslında sen yokken Angel'ı ben besleyeceğim - sen onu yahniyle beslemeye başlamadan önce."

"Eminim hoşuna giderdi."

Kahkahası peşinden süzüldü ama ağaçların altındaki gölgeli loşluğa girdiğinde gülümsemesi kayboldu. Samar'la birlikte çalılıkların arasında çömelip tuzaklarının başarılı olması için dua ettiklerini ve yaptıkları kaba ok ve yay hedefini vurduğunda zafer çığlıkları attıklarını hatırlıyordu. Samar'ın gülümsemesi, kendisinininkine çok benzeyen ince, kirli yüzünü aydınlatırdı. Yedi yıl sonra bile, hâlâ bir parçası eksikmiş gibi hissediyordu.

Anılarına o kadar dalmıştı ki, etrafını her zamanki gibi dikkatle izlemedi ve derenin yanına geldiğinde Sawyer'ı bir kayanın üzerine uzanmış, iki adamla bir şeyi paylaşırken buldu. Üçü de ona ters ters bakıyordu.

"Git buradan hayvan," diye alay etti Sawyer. "Derenin bu kısmı insanlara hizmet ediyor."

Onu görmezden geldi ve sinirleri farkındalıkla karıncalanmasına rağmen kabı doldurmak için eğildi.

"Ne? O küçük sürtüğü seninle evlenmeye ikna ettin diye bizim kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

Kabı dikkatlice yere koydu, sonra onlara doğru döndü.

"Bir daha asla karım hakkında böyle konuşma."

Sesi tehditkâr bir hırıltı gibi çıkıyordu ve Sawyer bile biraz sarsılmış görünüyordu ama diğer ikisinin varlığı ona cesaret verdi.

"Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksın?"

İki adım daha yaklaştı, üzerinde oturdukları kayalardan birine uzanabilecek kadar yaklaştı ve pençelerini açtı.

"Ne yapmam gerekiyorsa."

Pençelerini kayanın üzerinde gezdirerek dört derin oyuk açtı. Üçünün de rengi soldu.

Sawyer'ın arkadaşlarından biri, kayadan aşağı kayarak geri çekilmeye başlamadan önce "Vay anasını!" diye fısıldadı.

Meramını anlattığından emin bir şekilde konteyneri aldı ve vagonlara doğru döndü. Sawyer arkasından bir hakaret daha mırıldandı ama o bunu duymazdan geldi. Onun hakkında ne dedikleri umurunda değildi.

O döndüğünde Dora arabadan yeni çıkıyordu, omzunda parlak gözlü bir Melek vardı.

"Bu gece birinin uykusu yok," diye iç geçirdi ve adam omuz silkti.

"Daha çok erken. Belki daha sonra daha uzun uyur."

Yemek yerken sırayla onu kucakladılar ve kampın üzerine karanlık çöktü. Vagon sırasının aşağısında bir yerde bir adam şarkı söylemeye başladı. Sözlerini anlamıyordu ama alçak, kederli bir melodiydi

Işığın sönmesine uygun görünen bir ses. Dora ürperdi ve ona biraz daha yaklaştı.

"Bu hüzünlü bir şarkı."

"Biliyorum. Ama tahminimce bir sonraki bir içki şarkısı olacak."

Haklıydı. Bir sonraki melodi hareketli bir melodiydi ve insanlar şarkıcının yanında toplanmaya başladıkça daha büyük bir ateş ortaya çıktı.

"Gidip onlara katılmak ister misin?" diye sordu ve kız başını sallayınca rahatladı.

"Pek sayılmaz ve Angel neredeyse uyuyor, bu yüzden onu rahatsız etmek istemiyorum. Ama istersen sen gidebilirsin," diye ekledi.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki? İstedğim her şeye burada sahibim." Bebeği sallarken ona hızlı ve anlaşılmaz bir bakış fırlattı.

"Sanırım babamın yaptığı da buydu. Her akşam yemekten sonra ortadan kaybolurdu. Kendi kendime bunun Ida'nın suçu olduğunu söyledim ama ilk annem hayattayken bile bunu yapıyordu." Ona bakmak yerine ateşe bakıyordu. "Bütün parasını harcadı, sonra da Ida'ninkini, hatta babasından kalan mirası bile. O... güvenilir bir adam değildi ama bana hediyeler getirip ne kadar güzel olduğumu söylerken bunu görmezden gelmek kolaydı. Dersimi almalıyım."

Artık uyumakta olan Angel'ı dikkatle sepetine yerleştirdi ve kolunu ona doladı.

"Güvenilir biri olmayabilir ama sizi sevdiği çok açık."

"Öyle mi yaptı? O öldükten sonra benimle ilgilenilmesini sağlayacak kadar sevmedi beni."

"Bunun kasıtlı olduğundan şüpheliyim. Kumarbazlar her zaman kayıplarını telafi edeceklerini varsayarlar." Parmağını kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Dökülmemiş gözyaşları ateş ışığında parlıyordu. "Ve bir konuda kesinlikle haklıydı. Sen çok ama çok güzelsin."

Başını eğdi, kızın yüzünde herhangi bir isteksizlik belirtisi olup olmadığını dikkatle izledi ve sonra onu öptü. Kız öpücüğe karşı yumuşak bir ses çıkardı.

Sonra da onu öpüyordu, ellerini yelesine gömerken ağzı sıcak, tatlı ve aceleliydi.

BÖLÜM 9

A Dora her zamanki gibi kendini öpücüğün içinde kaybetmişti. Malcolm'u öpmek o zamanlar heyecan verici gelmişti ama bunun deneyimsizliğinden ve heyecandan kaynaklandığından şüphelenmeye başlamıştı.

onunla ilgili olduğu kadar yasak bir şey değildi. Naffon'un dili sıcak, sert ve lezzetli bir şekilde ağzının içinde gezinirken hissettiği acil, ateşli ihtiyaç gibi bir şey değildi kesinlikle.

İri vücudu onunkine karşı sıcak ve sertti, öpüşmeyi derinleştirirken elleri sırtını okşuyordu. Göğüsleri ağrımaya başladı ve meme uçları elbisesinin altında sivrildi, sert pamuğun sürtünmesi sadece uyarılmasını arttırdı. Acısını dindirmek için daha da yaklaştı ve adam başını kaldırdığında hayal kırıklığıyla neredeyse hıçkırarak ağlayacaktı.

"İçeri girmeliyiz," dedi usulca, kolları hâlâ onu sahiplenici bir şekilde kavıyordu.

Sanki anlaşılmışlar gibi şenlik ateşinden bir kahkaha sesi daha geldi. Haklıydı, hâlâ etrafta bir sürü insan vardı ve karavanın kendi tarafları daha sessiz olsa da yalnız olmadıkları kesindi.

"Pekâlâ." Sesi, vücudunun nasıl titrediği düşünüldüğünde beklediğinden daha kararlı çıkmıştı.

Angel'ın sepetine uzanmaya başladı ama Angel önce davrandı ve ayağa kalkmasına yardım etmeden önce sepeti aldı. Arabaya tırmanırlarken kolunu onun beline doladı. İçeri girer girmez sepeti dikkatle yere bıraktı ve hemen ardından onu kollarına geri çekti. Kadın isteyerek gitti, gecikme sadece ihtiyacını artırdı.

Adamın eli kadının sırtından aşağı kaydı, başparmağının kalçaları arasındaki baskısı onu daha da yaklaştırdı ve siki kadının karnına bastırdı.

Aman Tanrım, ne kadar da büyüktü. Adam homurdanıp kışını avuçlarken kalçaları istemsizce gerildi ve öpüşmeyi bırakıp kulağına fısıldadı.

"Korkma, küçük fare. Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Ona inanıyordu, gerçekten inanıyordu ama sorun şu ki ne istediğinden emin değildi. Vücudunun hiç şüphesi yoktu ama şehvet güvenilir bir rehber değildi. Kalbi ona güveniyordu ama aklı hâlâ temkinliydi. Belki de onun ikilemini anlamıştı çünkü onu tekrar öpmedi, sadece karnında zonkladığını hissetmesine rağmen ona sarıldı.

Elini aralarına sokup o kalın, kışkırtıcı şaftı keşfetmeyi çok istiyordu ama işler o noktaya gelirse kaçınılmaz olarak sevişmeye başlayacaklarından şüpheleniyordu.

Kısa bir sarılmayla kollarını ona doladı, kulağının yanına bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

"Sanırım bu gecelik bu kadar öpücük yeter. Neden ben gidip ateşi söndürürken sen de yatmak için hazırlanmıyorsun? Bunu daha önce yapmalıydım ama sen dikkat dağıtmak için çok cazipsin tatlım."

Yüzü kızardı ama bu uyumdan memnun olduğunu hissetmekten de kendini alamadı. O hızla yatmak için hazırlanırken, adam dışarıda kayboldu. Geceliği konusunda uzun bir süre tereddüt etti ama sonunda yine pazen olanı seçti. Gerçek bir engel oluşturduğundan değil ama yatağa girerken her şeyi ağırdan alması gerektiğini hatırlattığına karar verdi.

Adam geri dönüp önceki gece yaptığı gibi botlarını ve gömleğini çıkardığında pek bir şey fark etmedi. Işıkların hiçbirini açmamıştı ama yarı saydam tepe panellerinden süzülen ışık, yanına gelmeden önce Angel'ı kontrol etmek için eğilen adamın kaslarının esnediğini görmesine yetti.

Yatak handakinden bile daha küçüktü ve birkaç garip rahatlama denemesinden sonra içini çekerek onu yarı üstüne kaldırdı. Bu pozisyon bacaklarını uzatmasına izin veriyordu ve kızın buna bir itirazı yoktu, yanağını adamın teninin kadifemsi dokusuna sürüyor ve onun lezzetli baharatlı kokusunu içine çekiyordu.

"Rahat mısın, fare?"

Ona öyle olduğuna dair güvence verdi ve sessizlik çöktü ama uyuyamadı. Huzursuz ve ağrılı hissediyordu, vücudu hâlâ uyarılmışlıkla uğulduyordu. Dördüncü kez pozisyonunu ayarlamaya çalıştığında, dizi adamın sikine değdi - hala çok dik olan sikine - ve adamın eli kışını sıktı.

"Onurlu davranmayı çok zorlaştırıyorsun," diye hırladı.

"Özür dilerim. Ben sadece çok..." Bunu söyleyecek gücü kendinde bulamadı. Onun yerine "Uyuyamıyorum," diye bitirdi.

"Anlıyorum. Belki bu yardımcı olur," diye mırıldandı ve eli önce kalçasına, sonra da uyluğuna kaydı.

Geceliğinin eteğini yavaşça kaldırdı, ta ki sıcak elini geceliğin altından geçirene kadar.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyumana yardım edeceğim. Eğer izin verirsen?"

Bunu yapmaması için binlerce neden olmalıydı ama o anda, o koca el kalçasının üzerinde umut verici bir şekilde kıvrılmışken tek bir tane bile düşünemedi.

"Evet," diye fısıldadı ve adam elini daha yukarıya, kalçalarının üzerine ve sonra tekrar aşağıya indirip tümseğini okşadı.

Duygu seliyle sarsıldı, şok oldu ve adam durakladı. "Daha fazla mı?"

"Lütfen."

Loşlukta bile adamın dişlerinin beyaz parıltısını yakaladı ve sonra onu sırtüstü yatırdı, elini karnında gezdirip aşağı indirirken üzerine abandı. Elbisesi artık beline dolanmıştı ve belden aşağısı çıplaktı.

"Ne güzel bir fare," diye mırıldandı. "Çok karanlık. Beni göremezsin. "

Kadının sesi soluk soluğa çıkınca adam kıkırdadı.

"Karanlıkta çok iyi görüyorum."

Adamın yüzüne baktı ve tam farkına vardığı anda mavinin hızlı parıltısını yakaladı.

"Dün gece beni görebildin." "Evet."

Oh, Tanrım. Küçük düşmesine rağmen, adamın onu izlediğini bilmek merak uyandırıcı bir şekilde heyecan vericiydi.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Seni utandırmak istemediğimi söyleyebilirdim, ama gerçek şu ki bundan çok zevk alıyordum. Çok güzel göğüslerin var, tatlım."

Kahretsin, muhtemelen onun da kızardığını görebiliyordu.

"Genelde bu kadar büyük olmazlar." Ve bu kadar ağrııyorlardı ya da onun dokunuşu için bu kadar çaresiz değillerdi.

"Ne olursa olsun güzel olacaklar." Başını, kızın boynuna sokulacak ve kulağına tekrar fısıldayacak kadar eğdi, sıcak nefesi kızın ürpermesine neden oldu. "Şimdi seni rahatlatmamı ister misin, yoksa uyuyabilir misin?"

Uyumak mı? Vücudu yanarken

mi? "Beni rahatlat. Lütfen."

"Böyle küçük ve tatlı bir isteği nasıl reddedebilirim?"

Kulağına karşı mırıldanan sesi, özellikle de iri bir parmağı yavaşça kalçalarının arasından kaydığında, vücudunda başka bir heyecan titremesine neden oldu. Kıvrımlarını ayırdı, vücudunun girişini daire içine almadan önce şişmiş klitorisinin üzerinde hafifçe kayıyordu. Zevk o kadar yoğundu ki ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

"Çok ıslak ve benim için açık," diye mırıldandı.

Girişine doğru hafifçe itti, sonra daha derine doğru okşadı, onu keşfetti ve dudaklarından kaçan muhtaç iniltiyi durduramadı. Adam onaylarcasına mırıldandı.

"Çok lezzetli sesler çıkarıyorsun."

Ağına bir öpücük kondurdu ve parmağını kadının derinliklerine kaydırды. Bu çok fazlaydı, vücudu sıkılaştıkça vücudu istilacı rakamın etrafında kenetlendi.

"İşte böyle, tatlım. Benim için gel."

Elini hareket ettirdi, onu öperken parmağını kaygan etine sokup çıkardı ve vücudu onun etrafında sıkıca sıkışırken ıslak emme sesini duyabiliyordu. İkinci bir parmak birincisine katılarak onu lezzetli bir şekilde gerdi ve sonra başparmağıyla klitorisinin sert küçük yumrusunu daire içine aldı ve paramparça oldu.

Yüzünü adamın göğsüne gömdü, zevk onu sararken dişleri adamın tenine battı. Parmakları, his dalgaları azalana kadar onu okşamaya devam etti ve sonra yavaşça geri çekildi. Geceliği hâlâ beline dolanmıştı ama adam arkasını dönüp onu göğsüne yasladığında itiraz edemeyecek kadar uykulu ve rahattı. İri eli hâlâ çıplak olan kıcının üzerinde sahiplenici bir şekilde kıvrıldı.

"Şimdi uyu, fare."

"Peki ya sen?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

Kahkahası göğsünü titretti. "Hayatta
kalacağım. Şimdi uyu."

Gözlerini kapadı ve itaat etti.

BÖLÜM 10

DNaffon ağrıyan sikine rağmen karanlığa doğru gülümsedi. Görünüşe göre bu yolculuğu sürekli ereksiyon halinde geçirecekti. Ama onun yumuşak ışığında büyük bir zevk vardı- tle bedeni onunkinin üzerinde güvenle kıvrılmıştı ve onun uyarılmışlığının tatlı kokusu havayı dolduruyordu. Hatta göğsünde onu ısırdığı yerdeki hafif sızıyı bile hoş karşıladı, sanki onu sahipleniyormuş gibi. Küçük, kör dişlerinin baskısı neredeyse kendi doruk noktasına ulaşmasına neden olacaktı.

Angel gece uyandığında onu almaya gitti ve bezini değiştirdikten sonra Dora'ya geri getirdi. Dora yatakta doğrulup oturuyordu ve karanlıkta onu göremeyeceğini bildiği halde tereddüt ederek ona doğru baktı.

"Sanırım artık mütevazı olmak için biraz geç," diye içini çekerek elbisesinin üstünü açtı ve Angel'ı emzirmeye başladı.

Bu nefis manzara tahrikini bastırmak için hiçbir şey yapmadı ve Angel'ı sepetine geri döndürdükten sonra göğüslerinin tadına bakmayı çok arzuladı. Angel'ın ne kadar duyarlı olduğu düşünüldüğünde buna karşı çıkacağını sanmıyordu ama aralarındaki bu yeni ilişkiye zarar verme riskini de almak istemiyordu. Birbirlerini keşfetmek için haftaları vardı.

Sonra ne olacak?

Onu gerçekten terk edebilir miydi, ikisini de yalnız ve korumasız bırakabilir miydi? Ama Temel'e karşı çiftliği restore etmesine yardım etme yükümlülüğünün yanı sıra, peşinde kendi şeytanları da vardı ve ertesi öğleden sonra ortaya çıktılar.

O günkü yolculuk ilk günden çok daha az keyifliydi. Yolculuğun büyük bölümünü açık çayırlardan geçerek geçirmişlerdi ve yılın bu zamanı için alışılmadık derecede sıcak olan güneş tüm gün boyunca üzerlerine vurmuştu. Motor bütün gün çalışmasına rağmen sürekli tekliyordu ve bütün yolculuğu motorun bozulmasını bekleyerek geçirmişti. Angel da alışılmadık derecede endişeliydi ve onu teselli edememekten nefret ediyordu. Dora daha da perişan haldeydi.

"Eminim annem ne yapacağını bilirdi," dedi Angel'ı yatıştırmak için diğer omzuna geçirirken. "Belki de anne olmak için uygun değilimdir. Belki de An-gel'i onunla bırakmalıydım."

"Saçmalama. Eminim Ida da öğrenmek zorunda kalmıştır. Gayet iyi gidiyorsun."

Dora'nın korkularını yatıştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen, onun mutsuzluğu kendisini onu hayal kırıklığına uğrattırmış gibi hissetmesine neden oldu. Tıpkı kardeşini yüzüstü bıraktığı gibi. Bunun mantıksız bir karşılaştırma olduğunu biliyordu -Dora'nın hayatını kaybetme tehlikesi yoktu- ama bu düşünce gün boyunca aklından çıkmadı.

Zeke gün ortasında durmalarına izin vermedi, hava kararmadan önce bir derenin bulunduğu başka bir ormanlık alana ulaşmaya kararlıydı. Kervan nihayet durduğunda ikisi de yorgundu.

Aşağı indiklerinde, "Neden gidip Maude'u görmüyorsun?" diye önerdi. "Angel'ı neyin rahatsız ettiği konusunda bir önerisi olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Aceleyle uzaklaşmadan önce endişeli ifadesi hafiflemişti ama ona yardım edememiş olması hâlâ canını sıkıyordu. Zeke uğradığında teselli edici bir şekilde ateş yakmayı düşünüyordu.

"Meşgul müsün?"

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Adamlarımdan biri vahşı bir sığır sürüsü görmüş." Zeke'in yıpranmış yüzü geniş bir sırtıyla ikiye ayrıldı. "Kendimize bir ziyafet çekebileceğimizi düşündüm."

Bir av tam da ihtiyacı olan şey gibi görünüyordu. O da sırtı ve atını almaya gitti. Yandaki arabaya baktı ama Dora ve Maude bebeğin başında toplanmışlardı.

"Hızlı bir gezintiye çıkıyorum," diye seslendi ve adam atına binerken kadın onaylamak için elini salladı.

Ne hızlı bir yolculuk ne de kolay bir avdı.

Dinlenmek için tekrar toplandıklarında ellerden biri, "Çok hızlılar," diye homurdandı.

Sürü, insanların Cresca'ya getirdiği ilk melez sığırların soyundan geliyordu ama evcil bile sayılmazlardı ve yaklaşır yaklaşmaz ürküyorlardı. Adamların geri kalanı ormanın kenarına dağılmış, ağaçların ve çalılarının arasına gizlenmiş, sığırların tekrar sakinleşmesini bekliyordu. Büyük bir boğa bir kenarda nöbet tutuyor, boynuzları ışığı yakalıyordu.

"Kuzeye doğru gidiyorlar gibi görünüyor," diye önerdi. "Onları bir sonraki ağaçlık alanda durdurmayı deneyebiliriz. Önlerine geçerse onları gafil avlamak daha kolay olabilir."

"Hadi yapalım," diye kabul etti Zeke.

Ayrıldılar, adamlardan birkaçı ağaçlara yönelirken o ve diğer birkaçı çayıra doğru tırıs gittiler, sürüyü ürkütüp kaçtıracak kadar yaklaştılar ama hareket etmelerini sağlayacak kadar yaklaştılar. Ağaçlara yaklaştıklarında güneş batıyordu ama sürünün huzursuzca hareket ettiğini görmesine yetecek kadar ışık vardı.

Atı homurdandı, onu yavaşça ileri doğru iterken kulakları ileri geri oynadı ve tüfeği kaldırırken omuzlarının üzerine çömeldi. Artık her gün silah taşııyordu ama genç boğalardan birine nişan alırken tüfek ellerinde ağırlığını hissettiriyordu...

Derken ilerideki ağaçların arasındaki ellerden biri kafasını kaybetti ve kendi tüfeğini kaldırırken heyecan dolu bir çığlık atarak ağaçların arasından fırladı. Onun

Atış büyük bir farkla ıskaladı ve sürü kaçarak doğruca ona doğru koşmaya başladı.

Hay sikeyim! Atını geri döndürdü ve geldikleri yöne doğru ilerledi. İzdihamın gürültüsü yaklaştıkça kalbi hızla çarpıyordu. Adrenalin vücudunu doldururken şiddetle sıırttı. Açık havada ölmek için hiç de fena bir yol değildi.

Ölmek mi? Ne düşünüyordu ki? Eğer ölürse, Dora ve Angel'a kim bakacaktı?

Bu düşünce onu o kadar ürküttü ki dizginlere asıldı ve at tökezledi. Düşmeye başladığında pençeleri otomatik olarak uzadı ama onları atın korumasız sırtına saplayamadı. Bunun yerine kendini bir tarafa attı, yere sertçe çarptı ve yana doğru yuvarlandı. Yarı yolda bir ağacın altına düştü ve toynaklar gürleyerek yanından geçti, çıkardığı ses onu sağır etti. Zeke'in ona seslendiğini duyduğunda kulakları hâlâ çınılıyordu.

"Naffon!"

"Ben iyiyim!" diye bağırdı ve ayağa kalktı.

Zeke atını ona doğru sürdü ve birkaç adamı izdiham yaratan sığırların peşinden koşarken başını salladı.

"Aptallar."

"Özür dilerim," dedi ayağa kalkarken.

"Ne diye özür diliyorsun? Yanlış bir şey yapmadın." "Atışı ben yapmadım."

"Sürü diğer salak yüzünden ürküdü. Senin suçun değil." Zeke ona uzun uzun baktı. "Değiştiremeyeceğin bir şey için kendini suçlama."

Bu sözler biraz fazla yakınına gelmişti. Samar'ın ölümünü engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ama bu kendisini suçlamasına e n g e l değildi.

Sığırları kovalayan adamlar koşarak yanlarına geldiler, içlerinden biri atının başındaydı.

"Vay canına," diye mırıldandı Zeke. "Onu bir daha göreceğimizi sanmıyordum."

Atına bir şey olmamıştı ama sürü çoktan gitmişti ve sessiz bir grup kervana geri dönmüştü. İzdihamı başlatan adam daha çocuk denecek yaştaydı ve diğer adamların bakışları altında solup gitmişti. Naffon onun için biraz üzülmekten kendini alamadı ve yanına çöktü.

"Bu senin ilk seyahatin, değil mi?"

Çocuk ona baktı, Naffon'un onunla konuşmak istemesine şaşırdığı belliydi ve başını salladı.

"Babam daha önce Zeke için çalışıyordu ve bana iş teklif etti. İkmal arabası kullanmaktan daha heyecan verici şeyler yapacağımı düşünmüştüm."

O kadar suratsız görünüyordu ki Naffon onu neşelendirmeye çalıştı. "Erzak da önemli."

"Sanırım."

Naffon ona baskı yapmadı. Zavallı piç, diğer adamların yeterince öfkesine hedef olacaktı.

"Adın ne senin?" "Riley."

"Riley, avcılık konusunda biraz deneyimim var."

Çocuk hafifçe parladı.

"Gerçekten mi? Cresca'ya gelmeden önce de avcı mıydın?"

"Bir bakıma. Öğrenmeniz gereken en önemli şey sabırdır. Doğru anı beklemek."

Bunun ne kadar zor olduğunu biliyordu, özellikle de karnınız o kadar boş olduğunda omurganıza bastırılmış gibi hissettiğinizde. Ama öldürmek, yemek ya da açlıktan ölmek arasındaki fark anlamına geldiğinde

beklemek için. Riley'nin daha önce böyle bir durumla karşılaştığından şüpheliydi ama yine de saygıyla başını salladı.

Çocuk daha fazla soru sormadan arabaya vardılar ve attan indiler.

Eyerleri çıkarırlarken Zeke, "Çok iyi bir atın var," dedi. "Onu satmak ister misin? Elimdeki atlardan biri topal çıktı."

"Aslında onu satmak bana düşmez ama elinizin onu kullanmasına izin vermekten mutluluk duyarım. Tabii atın topallamasının sebebi o değilse?"

"Hayır. Chase'in hayvanlarla arası iyidir."

"O zaman ona binebilir. Her gün arabaya bağlanmaktansa ona binmek muhtemelen daha mutlu edecektir."

Zeke ona teşekkür etti ve iki atı da uzaklaştırdı. Naffon'un tüm kasları düşme yüzünden ağrıyordu ama bu iyi bir ağrıydı ve Dora ile Angel'ı görmeye hevesli bir şekilde arabalarına doğru ilerlemeye başladı. Onun yerine, Dora hışımına yanına geldi.

"Senin derdin ne be? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

İzdiham sırasındaki o anın hatırası, yüzünün solmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca onu susturdu.

"O haklıydı, değil mi? Ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile ava çıktın. Bizi terk ettin."

O mu? Etrafına baktı ve Sawyer'ın, nehirde onunla birlikte olan iki adamla bir araya geldiğini gördü. Piç kurusu ona üç umphant bakışı attı ve Naffon'un pençeleri büküldü. Ama her ne kadar adama bir ders vermek için yanıp tutuşsa da, Dora'yı rahatlatmak daha önemliydi.

"Hayır, tatlım, o haklı değildi. Sadece birkaç biftek getirmeye çalışıyorduk. Sığırların tehlikeli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Yüzü bir parça gevşedi.

"Çiftliktekiler gibi mi demek istiyorsun? Hayır, sanırım değil."

"Hızlı bir av olması gerekiyordu ama ürküp uzaklaşmaya devam ettiler. Bu yüzden bu kadar uzun süre yoktuk."

"Çabuk kelimesinin anlamını bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı ama dudakları biraz kıvrıldı.

Çok daha iyi. Adam kolunu Sawyer'ın omuzlarına doladı ve arabalarına doğru giderlerken Sawyer geri çekilmedi. Sawyer'a bir ders vermek için beklemesi gerekecekti.

"Angel nerede?"

"Maude ile birlikte. Oh, Naffon, Maude dişini kestiğini sanıyor. Gerçekten çok hızlı büyüyor."

Dudakları titredi ve adam ona daha sıkı sarıldı.

"Bu önleyebileceğin bir şey değil, fare. Sadece her aşamadan keyif almalısın."

"Sanırım," diye iç geçirdi ama titrek bir gülümsemeyi başardı.

Buna karşılık vermişti ama şimdi zamanının tükenmekte olduğunu hisseden oydu. Angel'ın büyümesinin daha kaç aşamasını görecekti?

BÖLÜM 11

Dora Angel'ı hafifçe zıplattı ve Naffon'un Zeke'nin ellerinden biriyle, evden ayrılacak kadar bile büyük görünmeyen bir çocukla konuşmasını izledi. Çocuk heyecanla konuşuyordu, elleri

Naffon sabırla dinlerken havada sallanıyordu. Bugün diğer adamların yanında daha rahat görünüyordu. Zeke gelip onları ana kamp ateşindeki toplantıya davet ettiğinde, bu davetten memnun olmuş görünüyordu.

"Sanırım ölüm dileği gerçekleşmedi," diye alay etti arkasından tanıdık bir ses.

"Yanıldın Sawyer," dedi sakince, etrafına bakmayı reddederek. "Sadece sığırların peşindeydiler. Bunda tehlikeli bir şey yok, Naffon gibi yetenekli bir avcı için değil."

"Size böyle mi söyledi? Sanırım izdihamdan bahsetmedi." Kız başını çevirip ona bakınca Sawyer güldü. "Bugünlerde kimseye güvenemiyorsun, değil mi?"

"Sana kesinlikle güvenmiyorum," diye tersledi.

Gülüştü kayboldu, yerini öfke aldı ama onu da aynı hızla sildi ve omuz silkti.

"Sen bilirsin."

Naffon uzaklaşırken arkasından bakakaldı, içindeki beklenmedik ihanet duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Naffon hayatındaki diğer tüm erkekler gibi ona da yalan mı söylemişti?

"Bir sorun mu var canım? Angel hâlâ mızımızlanıyor mu?"

Maude onun yanına oturup bebeğe miyavlarken gülümsedi.

"Hayır, çok daha mutlu görünüyor. Diş etlerini çayla ıslatılmış bezle ovmak gerçekten işe yarıyor gibi görünüyor." Tereddüt etti. "Bu öğleden sonraki avı duydun mu?"

"Ben yaptım. Heyecan verici değil mi? Bir izdiham ve her şey. Tabii ki yanlarında güzel bir biftek getirselerdi daha da iyi olurdu ama en azından anlatacak bir hikâyeleri var."

"Yani gerçekten bir izdiham mı vardı?"

"Ah, evet. Kocanız bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır."

"Ah." Maude ona fazlasıyla seçici bir bakış fırlattı. "Bazı erkekler biraz... aşırı korumacı olabiliyor. Hoş olmayan şeylerden bahsederek bizi üzme istemezler, bunun bizim için daha iyi olduğunu düşünürler. Gerçeğin tamamını öğrenmek istediğimizin farkında değiller ya da en azından çoğu kadın bunu ister. Karanlıkta kalmaktan son derece mutlu olan birkaç kişi var."

"Sanırım benim annem de böyleydi," dedi yavaşça. "Bırakın daha tatsız bir şeyi, dükkânda en sevdiği çikolataların kalmadığını bile duymak istemezdi."

Babası bu yüzden mi sorunlarını saklamaya başlamıştı? Önce annesinden, sonra da kendisinden ve Ida'dan? Bunun basit bir bencillik yerine, ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, onları koruma çabası olabileceği ihtimali, ölümünden beri içinde biriken öfkenin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu. Ama bu Naffon'un da aynı şeyi yapmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

"Angel'a biraz göz kulak olur musun? Az önce karnını doyurdum ve bezini değiştirdim ama çantasında diş etleri için bezle birlikte bir tane daha var."

"Çok memnun olurum, değil mi tatlım?" Maude hemen bebeğe uzandı.

Maude onun karnını okşarken Melek mutlu bir şekilde guruldadı, sonra da etrafına bakmak için kucağına yerleşti. Dora, Naffon'un yanına giderken onu bıraktığı için hâlâ suçluluk hissediyor, hâlâ çocuğu dinliyordu. Naffon ona yaklaştığında gülümsedi ve kolunu ona dolamaya başladı ama Dora bir tarafa kaydı.

"Böldüğüm için özür dilerim ama sizinle birkaç dakika konuşmam gerekiyor." "Elbette. Yarın görüşürüz Riley."

Çocuk ona şaşkın şaşkın bakıyordu ve Naffon cevap vermeden önce kendini tekrar etmek zorunda kaldı.

"Elbette. İyi geceler, Bayan Dora."

"İyi geceler."

Döndü ve arabalarına doğru yürüdü. Naffon ona katılırken meraklı bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Arabaya girdiklerinde Naffon tekrar kolunu kıza dolamaya çalıştı ama kız omuz silkerek onu uzaklaştırdı.

"İzdiham mı?" diye tısladı. "Bana bir sığır sürüsünün peşinden gitmenin ne kadar güvenli olduğunu anlatırken bundan bahsetmemiştin."

İçini çekti ve yatağa oturdu. Işıklardan birini açık bırakmışlardı ve kadın onun yüzündeki suçluluk duygusunu rahatlıkla görebiliyordu.

"Biliyorum ama çok üzgündün. Daha da kötüleştirmek istemedim."

"Yani bana yalan mı söyledin?"

"Sana yalan söylemedim. Kesinlikle."

"Gerçeği söylememek de yalan söylemektir. Babam da aynen böyle yaptı. İnsanların bana yalan söylemesinden ne kadar yorulduğumu biliyor musun? Babam, Mal-colm, Sawyer. Ve şimdi de sen."

Sesi son kelimelerde kırılmakla tehdit etti ve ona doğru uzanmaya başladı, sonra geri oturdu.

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi sessizce.

"Bunu yapmanın yolu bu değil!" Küçük alanda ileri geri birkaç hızlı adım attı. "Ve sen bana söylemediğin için Sawyer'dan duymak zorunda kaldım."

"Yine mi sana yaklaştı?" diye hırladı.

"Sadece haklı olduğum konusunda benimle alay etmek için. Ve haklıydı da. Tehlikeliydi!"

"Tehlikeliydi," diye kabul etti, onu şaşırtarak. "Ama aynı zamanda bir kazaydı. Kendimi kasıtlı olarak tehlikeye atmadım."

"Bundan emin misin? Temel'in seni umursamaz olmakla suçladığını duydum." Kadın tereddüt etti, sonra gidip Temel'in yanına oturdu. "Lütfen bana gerçeği söyle, beni ne kadar korumak istiyor olursan ol."

"Bu sadece seni korumakla ilgili değil." Elini tuttu ama ona bakmadı. "Kardeşim Vizal'da öldü."

"Ama sen savaştaydın. Bu senin hatan değildi."

"Değil miydi? Orduya katılmak benim fikrimdi."

"Kabul etmesi için onu zorladın mı?"

Adam ona şaşkın bir bakış

attı. "Hayır, tabii ki hayır."

"O zaman hâlâ senin hatan değil." Başparmağını elinin tersiyle ovuşturdu. "Tahminimce ordu ikiniz için de bir çıkış yolu sundu. Çocukluğundan pek bahsetmedin ama mutlu bir çocukluk geçirdiğini sanmıyorum."

"Değildi. Zor, acımasız ve tehlikeliydi. Madenlerde çalışmaya zorlandık ve asla yeterince yemek yiyemedik."

Kalbi onun için acıyordu ve elini daha sıkı tuttu. "Ailen neredeydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir yetimhanede büyüdük ve henüz çocukken bir iş sözleşmesiyle satıldık. Ama her şeye rağmen-

Birbirimize sahiptik. Vizal'den sonra buna bile sahip değildim. Benim yaşamam ve onun ölmesi hiç doğru gelmedi."

Sözlerindeki ima karşısında dehşeti üzüntüsüyle karıştı. "Ona katılmaya mı çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

Başını iki yana sallamadan önce kızın huzuru için çok uzun süre tereddüt etti.

"Hayır, ama hayatımın pek bir değeri yokmuş gibi görünüyordu."

"Değeri var," dedi şiddetle. "Benim için değeri var, Angel için de değeri var. Ve bahse girerim Temel, Kalpar ve ekibinizin geri kalanı için de değeri vardır."

"Senin için bir değeri var mı?" diye sordu, kadının sözlerinin geri kalanını duymazdan gelerek.

"Tabii ki öyle." Sawyer ona Naffon'un hayatını riske atmaya gittiğini ukalaca söyleyene kadar bu değerın farkına varmamıştı.

"İzdihamdan kaçarken seni, ikinizi de düşündüm." O yakıcı mavi bakışlar ona odaklanmıştı. "Sana geri dönmek istedim."

Dudaklarından yarım bir hıçkırık kaçtı ve sonra adam onu öpmeye başladı. Sert, sıcak ve sahiplenici öpücük, tek yapabildiği ona sarılmak olana kadar onu alıp götürdü. Sonunda başını kaldırdığında ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedi kısık sesle. "Kaybetmeyeceksin, tatlım. Söz veriyorum."

Bu sefer onu öpücüğe geri çeken kendisi oldu, onu kucağına sürüklerken dili onunkine karıştı. Göğüsleri ağrıyordu ve onun dokunuşunu bekleyerek sırtını dikleştirdi. İri eli göğsünü avuçlamadan önce yan tarafını okşadı, başparmağı titreyene kadar meme ucunda gezindi.

Sonra geri çekildi, yüzü işkence görüyordu.

"Kontrolümü kaybetmeden önce durmalıyız."

"Ya kontrolünü kaybetmeni istiyorsam? Ya durmanı istemiyorsam?"

Gözleri alev alev yanıyor, sesi sert bir hırıltıya

dönüşüyordu. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Risk aldığıının farkındaydı ama umurunda değildi. Vücudu, kalbi ve aklı sonunda aynı fikirdeydi. Geriye sadece son bir soru kalmıştı.

"Beni hamile bırakabilir misin?" diye fısıldadı.

Gözleri daha da parladı ama başını salladı. "Hayır, doğurganlık kısıtlayıcım var."

"O zaman durmanı istemiyorum. Benimle seviş, Naffon."

BÖLÜM 12

N Dora'nın isteği üzerine Affon'un tüm vücudu gerildi, eli refleks olarak Dora'nın belinde sıkılaştı.

"Tekrar söyle," dedi. "Beni istediğini söyle."

Sesi biraz titriyordu ama tereddüt etmeden adamın gözlerine baktı.

"Seni istiyorum."

Onun tepkisi üzerine siki sarsıldı ve onu sırtüstü çevirerek vücuduyla yatağa sabitledi ve boynuna sokuldu. Azı dişleri onu ısırarak, iddiasını işaretlemek için ilkel bir dürtüyle ağrıyordu ama bunun yerine ağzına döndü, ona karşı eğilene kadar onu öptü.

Eli elbisesinin önünden aşağı kayd, kumaşı kenara itip çıplak göğsünü avuçlayana kadar her bir küçük düğmeyi açtı. Başparmağıyla meme ucunu okşadı ve küçük beyaz bir damla belirince hırladı. Karşı koyamayarak, damlayı ağzına almak için başını eğdi. Tadı hayal edebileceğinden daha lezzetliydi ve daha fazla damla ortaya çıktıkça hevesle emdi.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı, elleri adamın başını kavradı

"Sen benimsin," diye hırladı göğsüne karşı. "Benimsin."

"Evet."

Düğmelerin geri kalanını çözerken diğer göğsüne geçti, kadın altında kıvranana kadar yaladı ve emdi, sonra başını kaldırıp ona baktı. Çok güzeldi. İnce vücudu yumuşak ışıktaki parlıyordu, şişmiş kırmızı meme uçlarıyla göğüslerinin beklenmedik gürlüğü onu geri dönmeye teşvik ediyordu. Kadın da bir o kadar istekliydi, adamın omuzlarını çekiştiriyordu ama ağrıyan sikine rağmen acele etmeyi reddetti.

Elini göğsünün etrafında dolaştırdı, sonra karnından aşağıya, kalçasının yumuşak kabarıklığına doğru gezdirdi.

"Çok yumuşak," diye mırıldandı, parmak uçları kalçalarının arasındaki bukleleri okşuyordu.

Kadın inledi ve adamın eline doğru eğilmeye çalıştı, ama adam direndi, dokunuşunu tüy kadar hafif tuttu, nazikçe alay etti.

"Naffon," diye yalvardı.

"Ne istiyorsun, küçük fare?"

"Dokun bana. Daha önce yaptığın gibi dokun bana."

Sonunda parmağının o nemli, kızarmış kıvrımların arasından geçmesine izin verdi ve kadın inleyerek kalçalarını dokunuşa karşı salladı.

"Bunun gibi mi?"

"Daha fazla," diye talep etti ve adam gülümseyerek klitorisinin etrafında küçük daireler çizdi.

Dokunuşunu hafif tuttu, ama kadın zaten o kadar tahrik olmuştu ki vücudu titriyor ve nefes alışları yumuşak, çaresiz soluklarla geliyordu. Aleti o sıkı, ıslak sıcaklıkla sarmalanma beklentisiyle zonkluyordu ama önce onun zevk alması gerektiğine kararlıydı.

Dokunuşunun baskısını artırdı, kadın altında titreyene kadar onu okşadı.

"Bana bak, tatlım."

Kızın gözleri fal taşı gibi açılmış ve tutkuyla kararmış bir şekilde adaminkilerle buluşmuştu. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama konuşmak yerine uzanıp adamın ağzını kendi ağzına çekti. Öpücüğü, dokunuşuna verdiği tepki kadar coşkuluuydu ve o da onu öperek

Dudaklarına doğru haykırana kadar heyecanlandı, vücudu onun altında sarsıldı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı vuruşlarını yumuşatırken.

Titremeleri azalır azalmaz arkasına yaslandı ve ereksiyonunu serbest bıraktı. K ı z ona şaşkın, mutlu bir gülümseme verdi ama sonra adamın sikine bakarken gözleri büyüdü, ağzı güzel bir daire oluşturdu.

"Aman Tanrım."

"Ne oldu?"

"Çok büyüksün. Ve farklısın."

"Ben insan değilim," diye hatırlattı ona ve kadın kahkahayı

bastırdı. "Sanırım bu oldukça açık."

Kadının eli titreyerek ona doğru bir parmağını uzattı ve aletinin üzerindeki küçük çıkıntıları hafifçe okşadı. Bu narin dokunuş bile onu ürpertti, sikinin geniş başındaki sıvı incileşti ve neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

"Bunlar ne için?"

"Zevkini artıracaklar," diye söz verdi, ellerini yumuşak kalçalarında gezdirdi ve onları hafifçe birbirinden ayırdı.

Dudağını ısırdı, sonra başını

salladı. "Pekâlâ."

Yüzündeki güven, sikinin tekrar sarsılmasına neden oldu ve kalçalarının arasına yerleşip sikinin başını küçük girişine bastırmadan önce onu öptü. Kadın sıcak, sıkı ve çok ıslaktı ve vücudu sonunda yavaş ve sabit baskıya boyun eğdi. Adam içine girdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı, elleri adamın omuzlarını kavradı.

"İyi misin?" "Evet."

Sesi gergindi ama parmakları tutuşunu gevşetti ve adam yavaşça daha derine doğru ilerledi. O zaman titriyordu-

onu tamamen terbiye etti, umutsuzca hızını yavaş ve metodik tutmaya, ona alışması için zaman vermeye çalıştı.

"O kadar mükemmelsin ki," diye homurdandı kulağına karşı.

Kızardı, göğsünden aşağıya doğru yayılan güzel, pembe bir pembelik ve adamın kalçaları içgüdüsel olarak sarsıldı. Kadın haykırdı, vücudu onunkine doğru eğildi ve adam tekrar hırlayarak onu sahiplenme ihtiyacıyla savaştı.

"İyi misin?" diye sordu ve kadın başını salladı. "Sadece...

sadece çok doluyum."

"Ve sen çok küçüksün. Durmamı ister misin?"

"Sakın buna cüret etme," diye fısıldadı şiddetle.

Gülümsedi ve bacaklarını yukarı çekti, ayak bileklerini omuzlarına dayadı, elleri kıçını kavradı ve kalçalarını kendisine doğru eğdi.

"İşte benim kızım."

Adam çekilirken elleri çarşafın içinde kıvrıldı, küçük, sıkı kalçası onu öyle sıkı kavıyordu ki neredeyse acı veriyordu. Adam tekrar içine girdiğinde inledi ve amcığı çılgınca çırpınarak onu tahrik etti.

"O kadar mükemmel ki," diye tekrarladı tekrar geri çekilirken.

Hız acı verici derecede yavaştı ve nefes nefese kalmaya başladı, kalçaları onunkilerle buluşmak için sallanırken kör küçük tırnakları adamın omuzlarına batıyordu.

"Daha hızlı," diye talep etti.

"Daha fazla." "Daha fazla

dayanamazsın."

"Evet, yapabilirim. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Kadının yalvarışı adamın içine bir sıcaklık dalgası gönderdi ve adam teslim oldu, siki o mükemmel küçük amcığa derin ve sert bir şekilde sokuldu.

"Oh, Tanrım, evet!"

Sesi yüksek ve çaresizdi ve adam onun yakın olduğunu biliyordu. Tutuşunu ayarladı, böylece başparmağıyla klitorisine ulaşabildi ve şişmiş yumru üzerinde sıkıca okşadı.

"Benim için gel, tatlım."

Vücudu kaskatı kesildi ve sonra amcığı onun etrafında kasıldı, küçük darbelerle onu sağdı. Kendi doruk noktası onu sarmadan önce sadece birkaç vahşi itiş gerçekleştirdi, tohumunu içine dökerken kalçaları sarsıldı ve zevk çığlıkları kulaklarında yankılandı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, vücudu memnuniyetten gevşeyip ağırlaşırken elini kızın nemli saçlarında gezdirdi.

"Naffon," diye fısıldadı, eli yüzüne dokunmak için yaklaştı ve gülümsedi.

"Dinlen, küçük

fare." "Ama

Angel..."

"Gidip kızımızı getireceğim," diye söz verdi ve kızın başını sallamasını, gözleri kapanmadan önce yüzünün açık ve güven dolu olmasını memnuniyetle izledi.

BÖLÜM 13

T Üç gün sonra, Dora kahvaltı hazırlığını bitirirken mutlu bir şekilde mırıldandı. Angel, Maude'un onlara ödünç verdiği bebek koltuğundan onu izlerken geveleyerek yanıt verdi. Bu-ama Dora'nın itirazlarını elinin tersiyle itmişti.

"Saçmalık. Elana da en az benim kadar bu paranın iyi bir amaç için kullanılmasından mutlu olurdu. Ve umarım koşullar tersine dönseydi birileri de onun için aynı şeyi yapardı."

Teslim olmuş ve ödünç vermeyi kabul etmişti ve Angel'ın daha dik pozisyonundan hoşlandığı belliydi. Hâlâ dış çıkarıyordu ama çayla ıslatılmış bez gerçekten işe yaramıştı ve artık o kadar huysuz değildi. Aslında her şey yolunda gidiyordu.

Kafile, çayırlardan hafifçe inişli çıkışlı dağ eteklerine ve önlerinde yükselen dağların eteklerine doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Bugün geçide doğru ilk tırmanışa başlayacaklardı ve yaprak dökmeyen ağaçların koyu yeşili, yaprak döken ağaçların parlak bahar yeşillikleriyle karışmaya başlamıştı.

Arabanın dışında biri Naffon'a selam verdi ve o da hemen karşılık verdi. Avdan beri Zeke'in adamları onu kabullenmişti ve bu kabullenme diğer yerleşimcilere de yayılmıştı. Naffon'la birlikte

Sawyer ve yandaşları dışında, artık kimse onun insan olmamasını umursamıyor gibiydi.

Sawyer. O iğrenç adamı düşününce ağzı burkuldu. Dün kamp yerlerinin yakınındaki dereye inerken onu köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı. Onu bir kayaya sıkıştırmış, ona ne yapacağını müstehcen ayrıntılarla anlatıyordu ki patikadan birkaç kadın daha geldi. Bir küfür mırıldanmış ve onu şok olmuş ve titrer halde bırakarak gitmişti.

Naffon'a anlatmaya başlamıştı ama Sawyer'ın tek yaptığı konuşmaktı. Ona dokunmamıştı ama bunun Naffon'u caydıracağını sanmıyordu ve Sawyer'ın cezalandırıldığını görmek istese de kanının Naffon'un ellerine bulaşmasını istemiyordu. Onun yerine Zeke'e gitti.

Kız olanları anlatırken ona düşünceli bir bakış attı ve utançla yüzünü buruşturdu.

"Kocanıza söylediniz mi? Sanırım bununla ilgilenecektir."

"Yapabileceğini biliyordum ama ona söylemedim. Korktum..." Eli çırpındı. "Bir sorun olursa sana gelmemi söylemiştin."

"Evet, ama bu bir istisna olabilir. Sawyer'ın tipini biliyorum, beni dinlemeyecektir. Onu karavandan atabilirim ama sanırım onu görebileceğim bir yerde olmasını tercih ederim. Benim tavsiyem tek başına hiçbir yere gitmemen ve bunu kocana söylemen."

"Ya o... Sawyer'a zarar verirse?"

Daha ileri gidebileceğini düşünmekten korkuyordu.

Zeke omuz silkti. "Beni hiç rahatsız etmeyecek. Anladığım kadarıyla başına ne gelecekse hak ediyor. Eğer Naffon bu konuda konuşmak isterse, onu bana yollayın."

Kabul etmişti ama Naffon'a söyleyecek cesareti henüz bulamamıştı. Dün gece söylemeye niyetlenmişti ama Maude'dan Angel'a birkaç saatliğine göz kulak olmasını istemiş ve ona bir sürpriz hazırlamıştı. Vagonda bir duş ünitesi kurmuştu. Gizli bir duş teknesinin üzerine bir perde çekmekten ve lavabodan derme çatma duşa bir hortum uzatmaktan başka bir şey değildi bu.

her zamanki sünger banyosuyla yetinmek yerine sıcak su akıttı.

Ve sonra ona katıldı, güçlü vücudundan akan suyla daha da yıkıcı görünüyordu. Sabunlu bir bezi onun üzerinde gezdirdi, onu dikkatlice duruladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve o harika sıcak, sert diliyle onu kaç kez orgazm olduğunu unutana kadar yaladı. Sonra ayağa kalktı, onu kaldırdı ve sikinin üzerine bıraktı, hızlı, sert bir vuruşla o kalın yumrulu uzunluğa dayadı. Kadın o kadar sert boşalmıştı ki yıldızları görmüştü ve adam kendi orgazmını kükreyerek çıkardığında, kadın yatağa tırmanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar gevşek ve bitkin düşmüştü.

Bu sabah, ona kahvaltının hazır olduğunu söylemek için kapıya giderken kendi kendine söz verdi, ama o motora sertçe kaşlarını çatıyordu.

"Motor ne durumda?" diye sordu, endişeli görünmemeye çalışarak.

"Yeterince iyi."

"Naffon..."

Başını kaldırdı ve ona alaycı bir sırıtışla baktı.

"Eğer gerçekten gerçeği istiyorsan, iyi değil. Günde bir kemer yakıyor ve sadece birkaç tane kaldı."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu, burada mahsur kalabilecekleri anlamına mı geliyordu? Neredeyse ona gerçeği sormamış olmayı dileyecekti. Adam kahvaltı için onu içeri kadar takip ederken bu sorunu düşündü ve birden aklına bir fikir geldi.

"Peki ya kumaş?"

Angel'a yumurtasından küçük lokmalar yedirirken başını

kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

"Bunu daha fazla kemer yapmak için kullanabilir misiniz?"

Başını sallamaya başladı, sonra tereddüt etti.

"Olabilir. Elastik bir kemeri takmak daha kolay ama kumaş bir kemeri sıkabilirim. Muhtemelen uzun süre dayanmaz ama bunlar da dayanmaz. Sağlam bir şeyiniz var mı? Ya da örme bir şey daha da iyi olur."

"Sanırım işe yarayabilecek birkaç şey var. Bu gece bir göz atabiliriz."

Ona sııttı.

"Benim akıllı küçük farem."

Ona söylemenin zamanı geldi, diye düşündü ve derin bir nefes aldı.

Sonra Zeke kalkış kornasını çaldı ve Naffon küfrederek oradan ayrıldı. Kahvaltısından kalanları sandviç yaptı, bulaşıkları topladı ve Angel'la koltuğunu dışarı taşıdı. Adam motorun üzerine eğilmiş, hâlâ küfrediyordu. Vagonların çoğu nihayet çalışmadan önce onları geçmişti ve Zeke'in ellerinden biri onları kontrol etmek için geri döndü.

"Her şey yolunda mı, Naffon?"

"Artık öyle," dedi motor o bildik düzensiz gürültüsüne başlarken. "Sanırım bu sabah yola çıkmak istemedi."

El güldü ve tekrar yola koyuldu. Naffon motoru düzgün bir ritme soktuğunda, yola çıkan son vagon onlardı.

"Kaybolmayacağız, değil mi?" diye sordu önlerindeki araba bir dönemeçte gözden kaybolurken ve o da güldü.

"Dünyanın en kötü iz sürücüsü olsam bile -ki değilim- izler oldukça açık."

Adam önlerindeki çalkalanmış toprağı ve ezilmiş bitki örtüsünü işaret edince kadın rahatladı ve bu konuda endişelendiğı için kendini aptal gibi hissetti. Patika dar bir vadiden yukarı doğru tırmanmaya başladı, dağlardan aşağıya doğru akan bir nehrin y a n ı n d a n geçiyordu. Güneş ışığı suyun üzerinde parıldıyor, koyu yeşil ağaçların fonunda hoş bir görüntü oluştuyordu ama yine de onu tedirgin ediyordu. O ve Angel, ayrıca Ida ve Tommy, yükselen bir dere ve bu nehir tarafından kapana kısılmışlardı.

çok daha geniş ve hızlıydı. En azından bu, kıyılarının oldukça altındaydı.

"Sence diğerlerine yakında yetişebilecek miyiz?" diye sordu.

"Muhtemelen bu akşama kadar olmaz, korkarım. Motoru çok zorlamak istemiyorum. Benimle yalnız kalmanın sakıncası var mı?"

O parlak mavi gözler ona doğru parıldadı ve birden nefessiz kaldığını hissetti.

"Hiç de değil. Bu aslında güzel bir şey," diye itiraf etti.

Etraftaki arabaların gürültüsü olmadan, kayaların üzerinden akan suyun sesini ve ara sıra bir kuşun cıvıltısını duyabiliyordu. Gökyüzü Naffon'un gözleri kadar parlak bir maviydi ve yanlarından geçen esinti, nehir kıyısını kaplayan yosunların toprak kokusuyla bezenmiş ağaçların keskin tazeliğini taşıyordu.

Naffon sırttı ve kolunu ona dolayarak daha da yaklaştırdı. "Ve etrafta bunu yaptığımı görecektir kimse yok."

Adam meme ucunu cimcikleyip doğrudan klitorisine karşılık gelen bir heyecan dalgası gönderdiğinde nefesi kesildi, sonra gülümsemesine karşılık verdi.

"Oyunda iki kişi de oynayabilir, biliyorsunuz."

Elini adamın sikinin üzerinde gezdirdi, dokunuşuna anında tepki vermesinden, kumaşın altında kabarmasından zevk aldı.

"Bu tehlikeli bir oyun - eğer bugün kervana yetişip yetişmememiz gerçekten umurunuzda değilse," diye uyardı.

"Şey..."

Onu nazikçe sıktı ve adam inledi, sonra elini sertçe çekti.

"Konsantre olmama izin ver, karıcığım," dedi alaycı bir sertlikle.

Güldü ama birden göğsü ağrıdı. Karı koca rolü yapmak kolaydı - ve bunun gerçek olmadığını unutmak da kolaydı. Yerleşmek istediği bir yer bulduğunda ne olacaktı-

tle? Ya da onunla birlikte olmadığı sürece herhangi bir yer ona çekici gelir miydi? Son üç geceyi birbirlerinin kollarında geçirmiş olsalar da gelecekte hiç bahsetmemişlerdi.

Ya beni kullanıyorsa?

Aklına gelir gelmez bu soruyu reddetti. Buna bir an bile inanmadı. Ama yine de hedefine ulaştığında ne olacağını bilmiyordu.

Araba giderek kayalıklaşan patikada sarsıla sarsıla ilerlerken, manzara daha rahatlatıcı olmasa da daha etkileyici hale geldi. Ağaçlar uzuyor ve sıklaşıyor, üzerlerinde yükseliyordu. Tırmanmaya devam ettikçe sıcaklık önemli ölçüde düştü ve uyuyan Angel'ın üzerine bir battaniye örterken omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

"Hava daha da soğuyacak mı?"

"Hiç sanmıyorum. Zeke'in söylediğine göre, ilk tırmanışı yaptıktan sonra patika tekrar aşağı iniyor ve bir vadiden geçiyor. Üşüdün mü?"

"Şimdi değil, ama korkarım bu gece olacak."

"Pişirme ünitesi aynı zamanda ısıtıcı olarak da işlev görüyor. Bizi yeterince sıcak tutacaktır, yine de sizi sıcak tutabilmem için güzel ve yakın olduğunuzdan emin olacağım."

"Bu planı sevdim," dedi ve daha yakına sokuldu.

"Kumaş hakkında söylediklerinizi düşünüyordum. Hiç çorabınız var mı?"

"Birkaç çift. Neden?"

"Düz kumaştan daha etkili olabilirler."

Ona gülümsedi. "O zaman onları motor tanrılarına kurban edeceğim."

"Beklediğimden daha erken gerekebilecek bir fedakârlık." Motor boğulup sessizliğe gömülürken içini çekti.

BÖLÜM 14

N Affon motorun önünde çömelirken tekrar iç çekti. Bir-diğer lanet kayış. Bu bir gün bile dayanmamıştı. Sıkıcı değiştirme işlemine başladığında, bir kayış fark etti.

İç duvarda hafif bir sıyrık var. *Hay sikeyim*. Bunu neden daha önce fark etmemişti? Kuşkusuz kayışlardaki hızlı aşınma ve yıpranmaya katkıda bulunuyordu. Sınırlı alet çantasında bir eğe görmüştü ve sorunu şimdi halletmenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Üzgünüm tatlım. Korkarım bu planladığımdan daha uzun sürecek," dedi ayağa kalkıp gerinirken. "İyi haber şu ki, sorunlardan birini keşfetmiş olabilirim."

Omuz silkti. "Gerçekten acelemiz yok gibi. Burası da durmak için yeterince uygun bir yer."

Etrafına baktı ve kadının haklı olduğuna karar verdi. Orman burada sıkı ve patikanın bir tarafını tehdit eden yoğun bir çalılık vardı. Diğer tarafta, nehre doğru inen sığ kayalık bir yamaç, bahar sellerinden kalan dallar ve molozlarla doluydu.

Arabadan indikten sonra bir battaniye getirdi ve Angel yine motorun yanına çömelmiş, kılık değiştirmiş bir prensle ilgili hayali bir hikâye anlatırken onun yanındaki çimlere oturdu. Bir duman kokusu aldığında sadece yarı yarıya dinliyordu, sadece çalışırken onun sesinin tadını çıkarıyordu. Neden orada

Burada duman mı tütüyor? Zeke öğle vakti durmaya karar vermiş olsa bile, kimse kısa bir mola için ateş yakmaya zahmet etmezdi.

Başını kaldırdı ve tekrar kokladı. Odun dumanı değil. Biraz daha keskin bir şey, hızlandırıcı gibi. Ayağa kalkarken derisinin üzerinde bir ürperti gezindi.

"Dora," dedi usulca. "Angel'ı al ve kendini karavanın içine kilitle."

Ona ürkmüş bir bakış attı ama bebeği kucağına alıp ayağa kalktı. Artık çok geçti. Üç adam patikadan onlara doğru yürüyordu: Sawyer ve iki arkadaşı, üçü de meşale taşıyordu. Dora'nın önüne ani bir adım attı ve pençelerini uzattı.

"Küçük bir motor sorunu mu yaşıyorsun?" Sawyer sıırttı. "Ne yazık. Siz ilgilenirken neden kadın ve çocuğu arabamıza geri götürmüyorsunuz? Tabii ki onların güvenliği için."

"Ona dokunmayacaksın," diye hırladı.

"Seçme şansın yok. Biz üç kişiyiz ve siz sadece bir kişisiniz. Bu yüzden kenara çekilmenizi öneririm, böylece... hanımınızla ilgilenebiliriz."

Adamın yüzündeki alaycı ifade midesini bulandırmıştı ve Dora'nın sırtına yaslanıp titrediğini hissedebiliyordu. Sawyer arkadaşlarına eliyle işaret etti ve etraflarını sarmaya hazırlanarak dağıldılar. Vücudu gerildi, harekete hazırıldı.

"Şimdi gidin," diye emretti. "Kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"Oh, gerçekten acı verici olacak," diye alay etti adamlardan biri. "Lanet olası hayvan, kadınlarımızdan birini alıyorsun. Sana bir ders vermeyi planlıyorduk."

"Bunun sonu senin için iyi olmayacak," diye uyardı.

"Sen insan bile değilsin. Kimse seni özlemeyecek, o küçük güzel kıcını bile. Eğer çekip gidersen, yaşamana bile izin veririm."

"Bu asla olmayacak."

Adamlar bakıştılar ve Sawyer başını salladı. İki adam da aynı anda ona saldırdı ama Sawyer geri çekilmek yerine onlara doğru sıçradı ve pençelerini en yakındaki adamın karnına geçirdi. Adam uluyarak iki büküm oldu ve elindeki meşaleyi düşürdü; alevler kuru zeminde hevesle ilerleyerek çalıları tutuşturdu. Bunu görmezden geldi, şimdiden bir sonraki saldırıya odaklanmıştı. Genelde dövüş sırasında vücudunu saran heyecandan eser yoktu. Tek odak noktası Dora ve Angel'ı korumaktı.

İkinci adam daha iri ve güçlüydü ve ilk darbeyi indirmeyi başardı. Bu darbe bir insanı yere sererdi ama onu çok az sarstı ve ayağıyla saldırarak döndü. Ayağı adamın diz kapağına çarptı ve adam yere yığıldı. Sawyer'ın yüzü iki adamını da yerde görünce öfkeyle buruştu ve ceketinin içine uzanarak bir silah çıkardı.

Hay sikeyim. Bir kez daha geri çekilmek yerine ileri atıldı. Silah patladı ve kolunda keskin bir acı hissetti ama Sawyer'a ulaşırken aldırmadı. Silahı kaptı, pençeleri Sawyer'ın eline saplandı. Diğer adam haykırdı ama bırakmayı reddetti, onun yerine silahı kendisine doğru çevirmeye çalıştı. Normalde silahı diğer adamın elinden almakta sorun yaşamazdı ama kurşun sandığından daha fazla hasar vermiş olmalıydı çünkü kolu zayıflamaya başlamıştı.

Sawyer silahı Naffon'a doğru çevirmeyi başarırken parmağı tetikte sıkılaştı ve sıırttı.

"Ben kazandım."

Bir el silah sesi açıklıkta yankılanırken Naffon silahı uzaklaştırmak için son bir çaba harcadı. Sawyer ayaklarının dibine yığıldı, görmeyen gözleri gökyüzüne bakıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve cesedin yanında yere yığıldı.

"Naffon!" Dora kollarında hıçkırarak ağlayan bir Melek'le ona doğru koşarken çığlık attı.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı. "Sadece bir sıyrık."

Adamın omzuna bakarken gözleri irileşti. Adam onun bakışlarını takip etti ve yaranın kararmış kenarlarını ve yaranın beyazlığını gördü.

Kemik.

"Kahretsin, hayır, değil."

Angel'ın yanına çömelmiş, bir yandan yarayı incelerken bir yandan da onu rahatlatmaya çalışırken sesi titriyordu.

"Sorun yok. Hala hayattayım, değil mi?"

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama daha bir şey söyleyemeden büyük bir gürültü yeri sarstı. Omzunun üzerinden baktı ve altlarındaki patikayı kapatan kocaman yanan bir kütük gördü. *Lanet olsun!* Yangın hızla yayılmış ve etraflarındaki tüm orman alevler içinde kalmıştı. Yoğun bir duman bulutu yokuş yukarı giden patikayı kapatmıştı ve Sawyer'a eşlik eden adamlardan hiçbir iz göremiyordu. Yangın iyice yaklaşmış, etraflarına küçük küller düşmeye başlamıştı.

"Buradan çıkmalıyız," dedi acilen ve kadının dehşet dolu bakışları onunkilerle buluştu.

"Nerede? Yolun her iki tarafı da kapalı."

"Nehir." Kendini ayağa kaldırmayı başardı ve Angel'i de yanında sürükledi. Vagon çoktan yanmaya başlamıştı ama Angel'in koltuğunu battaniyenin üzerinden kaptı.

"Ama nehir..."

"Bu bizim tek şansımız. Haydi."

Onu önüne kattı ve sığ yamaçtan aşağıya doğru tırmanmaya başladılar. Nehrin kenarında tekrar duraksadı, su hızla geçerken ürperdi.

"Buraya kadar gitmemiz gerekiyor, değil mi? Su bizi koruyacaktır."

Başını iki yana salladı. Ateş korkunç bir hızla ilerliyor, yamacı kaplayan odunları tutuşturmaya hazırlanıyordu.

"Suya girmemiz gerekecek." "Ama çok derin ve çok hızlı."

Suyun hemen altında sığ bir kayalık çıkıntı vardı ve onu oraya doğru itti. Su sadece dizlerine kadar geliyordu ama akıntıdaki gücü hissedebiliyordu. *Hay sikeyim.*

"Angel'ı koltuğuna bağla," diye emretti ve sudan çıkıp ulaşabildiği en büyük kütüğü yakaladı.

Çalışan tek koluyla onu nehre geri çekmek çok uzun sürdü ama suyun kenarına kadar getirmeyi başardı. Çıkıntının üzerine çömelmiş, vücudu Angel'ın üzerine kapanmış, onu havadaki giderek artan korlardan korumaya çalışıyordu. Bebeğin hıçkırıklarının yerini acınası iniltiler almıştı.

"Yapacağımız şey şu. Bir kolunla koltuğa, diğer kolunla da kütüğe tutunacaksın. Koltuk yüzecek, bu yüzden sadece sürüklenmesini engellemeniz gerekiyor. Ben de ikinize ve kütüğe tutunacağım. Su bizi ateşten uzaklaştırır uzaklaştırmaz kıyıya doğru yol alacağız."

Kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı, ama bu en iyi ihtimalle umutsuz bir plandı, özellikle de kolundaki zayıflık ve akıntının hızı göz önüne alındığında, ama başka bir alternatif göremiyordu. Rüzgâr yanan korları suyun üzerinde taşırken nehrin diğer tarafındaki ağaçlar bile yanmaya başlamıştı.

Angel onun gözlerindeki dehşeti görebiliyordu ama gözlerinden daha fazla duman süzüldü ve Angel'ın üzerine doğru eğilirken öksürdü.

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

"Cesur küçük fare."

Onun yanındaki çıkıntıya kaydı ve kütüğü kendisinden koparmaya çalışan akıntıya karşı sabit tutmak için elinden geleni yaptı. O da kütüğü kavradı ve vücudunu suya indirdi, koltuğu vücuduyla kütük arasına sıkıştırdı, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaştı. Adam yarısından gelen acı dalgasını görmezden gelerek kötü durumdaki kolunu kütüğün üzerine sarkıttı, sonra diğer kolunu da kadının etrafına dolayarak koltuğa tutundu.

"Kıyıdan uzaklaştığımda akıntı bizi alıp götürecektir." Çoktan onları uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Hızlı olacak ve

ama tek yapmanız gereken tutunmaya konsantre olmak."

"Korkuyorum."

"Biliyorum, tatlım. Sadece dayan."

Bir dal daha düştü ve kıvılcım yağmuru içinde yanlarındaki yere çakıldı. Zamanları kalmamıştı. Derin bir nefes aldı ve itti. Su onları şok edici bir hızla çekiyor, hangi yönün yukarı olduğunu zar zor anlayana kadar döndürüyor ve zıplatıyordu. Tek yapabildiği Dora'ya daha sıkı tutunmak ve umut etmekte.

Buzlu su yüzlerine sıçradı ama umduğu gibi kütük onları yüzeyin üstünde tuttu. Ama soğuk, acı ve duman etkisini göstermeye başlamıştı ve kütüğe tutunuşunun gevşediğini hissedebiliyordu.

"Sakın bırakma," diye yalvardı Dora ve parmakları sıkılaştı. "Asla bırakma."

Nehrin hızlı akışına rağmen etrafına bakmaya ve çevrelerini anlamaya çalışmak için kendini zorladı. Yanmakta olan ormanın arkalarından çekildiğini, etraflarındaki ağaçların alevlerden etkilenmediğini görebiliyordu. Yeterince uzaklaşmış olmaları için dua ediyordu ama vücutları soğuktan iflas etmeden önce bir an önce nehirde çıkmaları gerekiyordu. İleride nehir keskin bir şekilde sağa doğru kıvrılıyordu.

"Virajı döner dönmez kıyıya doğru yola çıkacağız."

Sözleri suyun gürültüsünden zar zor duyuluyordu ama kadın başını salladı. Gözleri kocaman ve dehşet içinde olsa da yüzü kararlılıkla asılmıştı. Virajı döndüler ve adam çakıllı bir kıyı gördü.

"Sola doğru tekmele!" diye bağırdı ve kız tekrar başını salladı.

Birlikte kütüğü sola doğru manevra ettirmeyi başardılar, akıntı onlara direnmeye çalışıyordu. Yaklaşmışlardı, çok yaklaşmışlardı. Sonra önlerinde küçük bir kaya oluşumu belirdi. Çok yaklaşırlarsa kütük onları kayaya doğru sürükleyecekti ve ikisinin de bu çarpışmadan sağ çıkıp çıkamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kalan tüm gücüyle bir tekme savurdu ve kayaların yanından geçip kıyıya doğru sürüklendiler. Kayaların gölgesinde akıntı azaldı ve ayaklarının altındaki zemini hissedebileceği kadar kıyıya yaklaşmayı başardılar. Hâlâ akıntıyla mücadele ederek kıyıya doğru ilerledi ve beline kadar indiğinde kolunu Dora'ya doladı.

"Seni ayağa kaldırmaya başladığım anda kütüğü bırak."

Angel'ın koltuğunu kavradı ve itaat etti. Su onları yırttı ve korkunç bir an için akıntının ayaklarını yerden keseceğini düşündü, ama kütük nehrin aşağısında kaybolurken pozisyonunu korumayı ve onu dik tutmayı başardı. Mücadele ederek kıyıya ulaştılar ve sudan çıktılar.

Temizlenir temizlenmez dizlerinin üzerine çöktü, tüm vücudu titriyordu.

"Angel," diye nefes

nefese kaldı. "O iyi."

Dora bebeği çoktan kucağına almış, göğsünde sallıyordu. Angel'ın hafifçe inlediğini duyabiliyordu ve daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştı. O korkunç yolculuğu atlatmıştı. Hepsi başarmıştı.

"Başardık," dedi Dora, dişleri takırdayarak.

"Evet." Soğuk onu yakaladığı ve kolundaki yara zonkladığı için sesi bulanık ve halsiz çıkıyordu. "Çık. Dışarı. Islak giysiler. Ateşleyici. Kemer."

Ona söylemesi gereken daha çok şey olduğundan emindi ama dünya grileşmeye ve bulanıklaşmaya başlamıştı. Hatırladığı son şey yüzüne doğru hızla akan topraktı.

BÖLÜM 15

DNaffon yere yığılırken Ora hıçkırıklarını bastırdı. Göğsü hâlâ sabit bir ritimle inip kalkıyordu ve ağlamak ona yardımcı olmayacaktı. Angel'ın hıçkırıkları birkaç yorgun hıçkırığa dönüşmüştü.

Gözleri kapanmıştı ama hâlâ ıslak ve perişan görünüyordu. Naffon haklıydı. Bu soğuk ve ıslak giysilerden bir an önce kurtulmaları gerekiyordu. Etrafına hızlıca bir göz attı. İndikleri çakıllı yol, arkasındaki kayalık vadiye doğru daralıyordu. Çok az bitki vardı ama kumsal dalgaların sürüklediği odunlarla kaplıydı.

Naffon'un yangın çıkarıcısının yardımıyla muhtemelen bir ateş yakabilirdi ama nerede? Açık bir ateş en iyi ısı kaynağı değildi, özellikle de gece çöküp sıcaklık düştüğünde. Gökyüzüne gergin bir bakış attı ve bunun gerçekleşmesine daha birkaç saat olduğuna karar verdi, ama gün ışığı varken bundan faydalanması gerekiyordu.

Vadinin arka tarafındaki daha karanlık bir alan dikkatini çekti ve Naffon'a tereddütlü bir bakış attıktan sonra araştırmaya gitti. Karanlık alan, sarkan kayaların gölgelerinden kaynaklanıyordu ama hemen ötesinde bir mağaranın girişini buldu. Çok küçük bir mağaraydı, ancak dik durabileceği kadar yüksekti ama bu ısınmanın daha kolay olacağı anlamına geliyordu.

Artık uyumakta olan Angel'ı isteksizce koltuğuna geri oturttu ve odun toplamaya başlayarak mağaranın girişinin hemen içine yerleştirdi. A

Buradaki ateş mekanı ısıtır, ancak dumanın dışarı çıkmasına izin verir.

Sonra dikkatle Naffon'un kemerini çıkardı ve inceledi. Kemerin iç tarafına dikilmiş bir dizi küçük bölmede tuhaf eşyalar vardı; sarmal bir balık oltası, birkaç kanca, küçük ama çok keskin bir bıçak, bazı tuhaf küçük kahverengi küpler, büyükçe bir torbaya açılan katlanmış küçük bir plastik kare ve bir tane daha katlanmış kare, bu gümüş.

Küçük gümüş karenin bir hayatta kalma battaniyesi olduğunu fark etti ve onu hızla açarak şaşırtıcı derecede büyük bir dikdörtgen haline getirdi. Battaniyeyi Naffon'un bedeninin ve Angel'ın koltuğunun üzerine örttüktan sonra ateşi yakmaya koyuldu. Ateşi yakmak umduğundan çok daha uzun sürdü ve sonunda tutuştuğunda gözyaşlarının eşğine gelmişti.

Yandığından emin olur olmaz Angel'ı ve koltuğunu mağaranın arka duvarına sıkıştırdı, sonra da Naffon'a döndü. Onu mağaranın içine taşımalarının imkânı yoktu, bu yüzden yanına diz çöktü ve yanağını okşadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama Naffon'un onu gerçekten görmediğini anlayabiliyordu.

"Ayağa kalkabilir misin, Naffon? Sığınabileceğimiz bir mağara buldum."

Ürperdi ve hareket etmedi.

"Ayağa kalk, Naffon," diye emretti, elini çekiştirerek.

Adam komuta cevap vermeye çalıştı ve kadının elinden geldiğince yardım etmesiyle sonunda ayağa kalkmayı başardı, hâlâ göremediği bir şeye bakıyordu. Kadın onu mağaranın girişine doğru yönlendirdi, sonra da ıslak giysilerini hızla çıkardı. Adam onun komutlarına bir kukla gibi cevap veriyordu ama en azından hareket ediyordu.

Onu içeri sokmak daha zor oldu ve başını her çarptığında yüzünü buruşturdu. İçeri girdiklerinde vücudu sertleşti ama Angel'ın koltuğunun yanına oturmasını sağlamayı başardı. Oturur oturmaz gözleri kapandı. Hayatta kalma battaniyesini tekrar ikisinin üzerine serdi, sonra daha fazla dalgaların karaya attığı odun toplamaya gitti.

Geceyi geçirecek kadar yiyeceği olduğunu düşündüğünde, bacakları yorgunluktan titreyerek mağaraya döndü. Ateş sayesinde mekân zaten oldukça sıcaktı ve içeri girdiğinde rahat bir nefes aldı. Çalışırken elbisesi biraz kurumuştı ama hâlâ nemliydi. Elbisesini çıkarıp Naffon'un giysilerinin yanındaki bir kayanın üzerine serdi ve Naffon'u kontrol etmeye giderken kombinezonunu üzerinde bıraktı.

Hâlâ uyuyordu ama nefes alış veriş i daha düzenli görünüyordu. Kolundaki yara kırmızı ve kızgındı ama kanamıyordu. Adını fısıldadığında kıpırdandıysa da, onu henüz uyandırmaya çalışmamaya karar verdi.

Kadifemsi teni kurumuştı ve vücudu her zamanki rahatlatıcı sıcaklığını yayıyordu. Angel'ın giysileri de yarı kuruydu ama onları çıkardı ve kızını sıcak tutmak için Naffon'la kendi arasına soktu. Sonra gözlerini kapadı, düşünceleri dönüp duruyordu.

Şimdi ne yapacaklardı? Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu; Naffon'un kemerinin içindekiler dışında yiyecekleri ve ekipmanları yoktu. Yardım istemek için kimseyle iletişim kurmalarının bir yolu yoktu. Naffon hâlâ bilek telsizini takıyordu ama bildiği kadarıyla Williamsburg'dan ayrıldıklarından beri sinyal alamamıştı.

Sanki ateşten tavaya atlamışız gibi, diye düşündü yorgun bir şekilde.

Ve bunlar sadece acil sorunlardı. Yeni bir hayat için özenle hazırladığı planları suya düşmüştü. Hâlâ elbisesinin iç cebine dikili birkaç kuruşu olsa da, bu yeniden başlamak için yeterli değildi. Ama Naffon ve Angel onunla birlikteydi ve güvendeydiler. *Belki de gerçekten ihtiyacım olan yeni hayat budur,* diye düşündü.

Mağaranın dışında hafif bir pıtırta başladı ve dışarıya baktığında yağmurun başladığını gördü.

"Sana ihtiyacımız varken neredeydin?" diye mırıldandı ama yağmurun rahatlatıcı sesi ateşin çıtırtısına karıştı ve sonunda uykuya daldı.

Bir süre sonra nehirler ve kovalamaca oynayan kütüklerle ilgili karışık bir rüyadan uyandığında gecenin çöktüğünü gördü. Şanslıydı ki ateş hâlâ yanıyordu, ancak köz haline gelmişti.

Naffon ve Angel hâlâ uyuyorlardı. Angel'ı artık kuru olan koltuğa yatırdı ve ateşi dikkatle yaktı.

Arkasından gelen bir sesle döndüğünde Naffon'un uyandığını gördü, gözleri irileşmiş ve paniklemişti.

"Cage," diye defalarca tekrarladı, etrafına çılgınca bakarak. "Kafes."

"Hayır, kafes değil. Nehir kıyısında bir mağaradayız."

Onu duymuyor gibiydi, mırıldanmaya devam ederken vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesilmişti.

"Cage. Kafes."

"Burası bir kafes değil, Naffon," dedi kararlılıkla, elini yüzüne koyup başını kendisine doğru çevirerek. "Güvendesin. Birlikteyiz."

Onun dokunuşuna doğru eğildi ve gözleri açılmaya başladı. Bir an sonra yüzünde bir tanıma belirdi.

"Dora."

"Bu doğru. Ben buradayım."

Etrafına bakınırken bile içini büyük bir rahatlama ürpertisi kapladı ve Angel'ın oturduğu yeri görünce tekrar ürperdi.

"Angel."

"Evet, o burada ve iyi."

Bariz rahatlamasına rağmen, mağaranın alçak tavanına baktığında panik yeniden ortaya çıkmaya başladı.

"Mağara," dedi adam o kadar sessiz söyledi ki kız onu zar zor duyabildi.

"Kafes değil." "Kafes mi?"

Titredi ve üşüdüğü için olduğunu düşünmese de kucağına tırmanıp kollarını boynuna doladı. Adamın kolları hemen panik içinde onu kavradı. Yüzünü onun boynuna gömdü, kokusunu içine çekerken, yüzgeçlerini nehirden hâlâ nemli olan kalın yelesinde okşadı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce. "Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak

ister misin?" "Hayır."

Sesi boynunda boğuklaşmıştı ama emin görünmüyordu. Onun devam etmesini sabırla beklerken uzun yatıştırıcı vuruşlarını sürdürdü.

"Savaş esiriydim," dedi sonunda. "Vizal'de. Samar'ın öldüğü savaştan sonra beni yakaladılar ve bir kafese attılar. Küçük, karanlık ve soğuktu ve orada öleceğimi sandım."

Adam tekrar titrerken kalbi onun için acıyordu.

"Artık orada değilsin. Burada benimle ve Angel'la birliktesin ve güvendesin."

"Kendimi güvende hissetmiyorum," diye fısıldadı ve kadın onu daha sıkı kavradı.

"Biliyorum ama sen öylesin. Ve biz de öyleyiz çünkü bizi yangından kurtardın."

Ürperdi ama sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Yaralanmadın mı?"

"Hiç de değil. Tek hasar en sevdiğim elbiselerimden birindeki yanık deliği. Artık tek elbisem," diye ekledi hafifçe.

Onu kızdırmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. Suçluluk duygusu yüzüne vurdu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ne için üzgünsün? Hayatımızı

kurtardığımız için mi?" "Sizi

güvende tutamadığım için."

"Bizi güvende tuttun. Bizi Sawyer'dan ve yangından korudun."

Bu kez titreyen oydu, üç adamla yaptığı dövüşün dehşetini ve ardından nehirden umutsuzca kaçışlarını yeniden yaşadı.

Sözleri onu rahatlatmışa benzemiyordu ve öne doğru eğilerek adamın ağzına nazik bir öpücük kondurdu.

"Güvendeyiz," diye tekrarladı. "Seni ikna etmek için ne gerekiyor?"

Elleri kızın belinde sıkılaştı ve onu hızla büyüyen ereksiyonuna karşı sıkıca tuttu.

"Sen. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var." Hâlâ uyumakta olan Angel'a hızlı bir bakış fırlattı. "Ama sessizce."

Vücudunun ağrması ve kaslarının sızlaması önemli değildi. Birbirlerini neredeyse kaybediyorlardı; hayatta kaldıklarına dair güvenceyi en az onun kadar o da istiyordu. Onu tekrar öptü.

Öpücük yavaş ve tatlı başladı ama hızla aç ve acil hale geldi. Adamın dili kızın ağzına doğru ilerledi ve kız da bu istilayı memnuniyetle karşılayarak dilini adaminkine sürttü. Sonunda öpüşmeyi kestiklerinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Onu kucağına aldı ve bacakları kalçalarının iki yanında, ereksiyonu aralarında sıkışmış halde kucağına yerleştirdi. Kadın kıpırdanarak yaklaştı, şişmiş klitorisini kalın yumrulu şafta bastırdı ve adam usulca inledi.

"Benim küçük tatlı farem. Gerçekten burada mısın?" "Buradayım," diye fısıldadı.

Ellerini adamın omuzlarına koydu, avuçlarının altındaki sert kasları hissetti ve adam ona bakarken gözlerinde mavi ateş parladı.

"Elbiselerini çıkar, tatlım."

Emri, sesindeki sertlik, omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi ve hevesle itaat ederek kombinezonu başının üzerine çekti. Adam tekrar inledi ve kollarını ona doladı, ağzı meme ucuna yapıştı ve sertçe emdi.

Doğrudan klitorisine giden bir elektrik kablosu gibi hissetti ve parmakları omuzlarında sıkılaşıarak ona doğru eğildi. Adam hevesle içti, kız umutsuzca sikine doğru sallanana kadar meme ucuyla uğraştı. Diğer göğsüne geçti, şiddetle yaladı ve emdi ve boşalırken çığlığını boynuna karşı muf- fled, boş kanalı çılgınca con- vulsing.

Hırladı, hassas göğüslerini titreştiren alçak, şiddetli bir gümbürtü, sonra onu üzerine kaldırdı, horozunun başı onun açıklığını kızdırdı.

"Daha fazla," diye talep etti.

Boynunu ısırdı ve sikinin başı içine kaydı. Kalın uzunluğun daha fazlasını arzulayarak aşağı doğru sallanmaya çalıştı ama adamın kalçalarını kavraması onu yerinde tuttu. Başparmağı kayarak şişmiş memesini okşadı ve kadın bir çığlık attı. Adam okşamayı tekrarladı ve kadının içinden bir zevk ürpertisi gönderdi.

"Lütfen," diye yalvardı ve adam kalçalarını yavaşça yukarı doğru itti, onu inç inç doldurdu, horozunu kaplayan yumrular vücuduna ateşli zevk çizgileri gönderdi.

"Çok mükemmel. Çok iyi," diye homurdandı.

"E-evet," diye kabul etti, adam geri çekilip tekrar derinlere doğru iterken başka bir şey söyleyemedi.

Her vuruş, içinden bir zevk sarsıntısı gönderdi, yoğunluğu arttı, dünyası vücudunun sıcaklığına, kollarının gücüne ve onu mükemmel bir şekilde dolduran devasa horoza kadar küçüldü. Başparmağı klitorisini çevreledi ve zevk onu boğdu, vücudu onun kollarında paramparça oldu. Adam başını boynuna indirip ısırdığında, dişleri tenini delip onu ikinci bir baş döndürücü doruğa gönderdiğinde hâlâ titriyordu. Adamın boynuna doğru boğuk bir kükremeye boşaldığının, vücudunun onunkine çarpışının ve tohumunun onu sular altında bıraktığının sadece belli belirsiz farkındaydı.

Sonunda titremeyi bıraktığında, adam boynunu yalıyordu, dilinin ısıruk izi üzerindeki sert okşaması tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi.

"Beni ısırdın."

Başını kaldırdı, gözleri loş mağarada mavi mavi parlıyordu, ifadesi memnuniyet ve pişmanlık karışımıydı.

"Bir Ustani eşine böyle sahip çıkar," dedi yavaşça. "Bu evlendiğimiz anlamına mı geliyor, Ustani tarzı?"

Sesini hafif ve alaycı tutmaya çalıştı ama sesi çok soluksuz çıkıyordu.

"Evet," dedi hemen, eli Dora'nın yüzünü kavradı, başparmağı ilk tanıştıklarında olduğu gibi yanağını okşadı. "Seni seviyorum, Dora."

"Oh, Tanrıya şükür."

Gözyaşlarına boğuldu, hıçkırıklar arasında onu sevdiğini söylemeye çalıştı ve sonra adam onu tekrar öpüyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İkisinin de geri çekilmesine neden olan küçük, ağlamaklı bir çığlık dışında hiçbir şeyin.

"Kızımıza iyi baksan iyi olur, tatlım," diye mırıldanarak onu bir kez daha tamamen dikleşmiş sikinden kaldırdı.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve küçük dudakları acınası bir şekilde titreyen An- gel'i kucağına almaya gitti.

"Zavallı bebeğim," diye fısıldadı ve Naffon'un yanına yerleşerek onu emzirmeye başladı. Angel önce gözlerini açık tuttu, yüzüne sabitledi ama yavaş yavaş kapandılar. Kızına gülümsedi, sonra başını kaldırıp Naffon'un onları izlediğini gördü.

"Ciddi miydin?" dedi sessizce. "Beni sevdiğini mi?" "Elbette ciddi dim. Öyle değil mi?"

Alçak sesle homurdandı ve kolunu kıza dolayarak ikisini de yanına yatırdı.

"Bundan şüphe mi ediyorsun?"

Garip bir şekilde, yapmadı.

"Hayır." Angel'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek uzandı ve göğsünde onu ilk kez ısırdığı yere hafifçe dokundu.

"Ve unutma, seni ilk ben sahiplendim."

Gözleri kızarmıştı ama tek yaptığı eğilip yüzünü kızın saçlarına gömmek oldu.

"Tanrılara şükürler olsun."

BÖLÜM 16

N Affon, Dora'nın tatlı kokusunu içine çekti ve kendini kafeste değil de burada onunla birlikte olduğuna ikna etmek için kullandı.

Paniği azalmıştı ama onu tamamen terk etmemişti ve mağaranın alçak tavanına bakmaktan dikkatle kaçındı.

Kolu ağrımaya başladı, şüphesiz sevişmelerinden dolayı daha da kötüleşmişti ama bundan pişmanlık duyamazdı. Aşağı baktı ve küçük bir kan damlası gördü. Kahretsin, kapatılması gerekecekti. Şimdilik güvende olsalar da, bir an önce medeniyete geri dönmeleri gerekiyordu. Çabuk iyileşmişti ama ailesi ona güvenirken herhangi bir zayıflığı göze alamazdı.

"Sanırım dikiş becerilerini test etmem gerekecek, tatlım."

Emzirirken Angel'a gülümsüyordu ama şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Kıyafetlerini yırttın mı?"

"Hayır, yaramdan bahsediyorum."

Yüzü solgunlaştı.

"Yaranı dikmemi ister misin?"

"Sadece birkaç dikiş atılacak," dedi güven verici bir şekilde. "Kendim yapardım ama ulaşması zor bir yer ve daha fazla kan kaybetmek istemiyorum."

"Kanaman mı var? Tanrım, tamamen unutmuşum. Beni o şekilde kaldırmaya asla izin vermemeliydim."

"Buna değdi. Aslında bebekle meşgul olmasaydın şimdi yine yapardım."

Başını salladı ama yüzüne biraz renk geldi. "Bana ne yapacağımı söylersen sanırım yapabilirim."

"Cesur küçük fare."

Kemerini almak için ayağa kalkmaya başladı ve tavan baş döndürücü bir hızla ona doğru geldi. Üzerlerindeki kayanın ağırlığı onu aşağı doğru itti ve dizlerinin üzerine çöktü, nefes alışını sakinleştirmeye çalışırken elleri titriyordu.

"Naffon, iyi misin?"

Dora'nın kolundaki eli hızla atan nabzını yavaşlatmaya yardımcı oldu. "Mağara benim için... zor bir yer."

Eli yatıştırıcı bir şekilde adamın kolunu okşadı.

"Anlıyorum. Ben kıyafetlerini ve kemerini getirirken gözlerini kapat."

Onun hareketlerine ve An-gel'in sessiz gurultularına odaklanarak itaat etti. Kadın geri döndüğünde pantolonunu çekti ve kemerinde saklı küçük dikiş setini buldu.

"Bütün o şeyleri orada sakladığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Bu temel bir hayatta kalma kiti ama daha az çaresiz durumlarda da işe yarıyor." Ona su torbasını uzattı. "Bunun dayanıksız görüldüğünü biliyorum ama suyla doldurduktan sonra ateşin üzerine koyabilirsin ve yanmaz."

Dışarıdaki karanlığa baktı, sonra başını salladı.

"Biraz su getireyim."

"Ben giderim."

"Saçmalama. Benim için çok daha hızlı olacak ve kafamı tavana vurmayacağım. Kusura bakma," diye ekledi adam irkilince. "Hemen döneceğim."

Adam onu durduramadan kendini mağaradan dışarı attı ama belki de böylesi daha iyiydi. Eğer giderse, kendini tekrar içeri sokabileceğinden emin değildi. Tavan tekrar alçalmaya başladı ve hızla Angel'a odaklandı. Karnını doyurduğu için her zamanki mutlu haline geri dönmüş gibiydi, mağaranın etrafına bakarken parmaklarını emiyordu.

Dora su torbasıyla geri döndü, yağmurdan ıslanmış ve lezzetli vücuduna kışkırtıcı bir şekilde yapışmış olan kombinezonu. Titredi, sonra adama gülümsedi.

"Brrr. Ben donmadan şu işi bitirelim."

"Neden elbiseni tekrar giymiyorsun? Sonra da su torbasını ateşin bir kenarına koy."

Çabucak kabul etti, üstünü değiştirirken vücudunun daha da cezbedici bir görüntüsünü ortaya çıkardı ve sonra onun yanına geldi. Ona dikiş setinin içindekileri gösterdi; küçük bir antibiyotik şişesi, mühürlü bir iğne ve küçük bir iplik geçirici.

"Bu bir otomatik dikiş. Tek yapmanız gereken yaranın kenarlarını bir arada tutmak, sonra yerinde tutmak ve bu düğmeye basmak. Gerisini o halledecek."

"Ne zaman duracağımı nasıl bileceğim?"

"Cildi kapattıktan sonra iplik geçiriciyi kaldırın ve iğne kendiliğinden geri çekilecektir."

Küçük kiti alırken dudağını ısırды ama tereddüt etmedi. "Şimdi ne olacak?"

"Antiseptiğin yaklaşık yarısını yaranın içine damlatın, sonra elinizi bir tarafa koyun."

Antibiyotiğin yakıcılığı karşısında irkilmemek için elinden geleni yaptı. Önce yarayı temizlemek daha iyi olurdu ama sınırlı malzemeleri olduğu için ilaca güvenmek zorunda kalacaktı. Şişenin kapağını dikkatlice kapattı, ardından otomatik dikişi yaranın bir tarafına yerleştirdi, diğer eliyle ham kenarları bir araya getirirken parmakları titriyordu. Kahretsin, bu acıttı ama sesini sakın ve güven verici tutmak için elinden geleni yaptı.

"Bu doğru, tatlım. Bana zarar vermeyeceksin."

"Belki değil ama bunu sana yapma fikrinden nefret ediyorum. Bunun gerekli olduğuna emin misin?"

"Geliyorum. Sadece bir dakika sürecektir. Şimdi düğmeye bas."

İğne görüldüğünde kadının eli adamın kolunda sarsılarak sıkıştı. "Ne yapıyor bu?"

"Dikişe başlamak için hazırlanıyor. Elinizi orada tutun."

Ona gülümsedi ve sonra iğne koluna girip dikmeye başladığında bir homurtuyu bastırdı. Acı içinde yavaşça nefes almaya zorladı kendini.

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" diye sordu dehşetle.

"Bu tıbbi bir alet, işkence aleti değil. Acıtmaz." "Yalancı."

Belki ama bu, tüm gerçeği bilmesine gerek olmayan bir durumdu.

"Bak, bitti. Sadece ucunu kaldır ve düğmeye tekrar bas." Kadın itaat etti ve iğne geri çekilirken titredi.

"Bu korkunçtu. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kadının eli hâlâ adamın kolunu tutuyordu, bu yüzden adam yarasından gelen protestoya aldırmadan onu kucağına çekti.

"Korkunç değildi ve senin hatan da değildi."

"Sawyer'la vakit geçirecek kadar aptal olmasaydım, seni asla hedef almazdım."

Sawyer'ın ne olursa olsun onun peşinden gideceğinden şüpheleniyordu ama başını iki yana salladı.

"Evet, bulurdu. Basitçe başka bir neden bulurdu. Artık hepimizin güvende olmasına sevindim."

"Ben de öyle." İç çekti ve daha da yaklaştı.

Gecenin geri kalanında mutlu bir şekilde öyle kalabilirdi ama sonunda doğruldu.

"Ateşe biraz daha odun atsam iyi olacak."

Ona protein küplerinden birini uzattı.

"İşte. Bunu suya ekle. Protein suyu yapacak. Çok lezzetli bir şey değil," diye uyardı yüzü aydınlandığında.

"Hiç yoktan iyidir."

Ateşe doğru ilerlemeden önce ona sırtıttı ve onu izlerken göğsü ağrıdı. O ince bedende çok fazla güç ve cesaret saklıydı. Ve onu seviyordu. Bu bilginin sıcaklığı, alçalan tavanın tehdidini uzak tutmaya yardımcı oldu.

Küp çözüldüğünde, rahat bir sessizlik içinde sırayla çorbalarını yudumladılar. Bir noktada bir sonraki adımlarını tartışmaları gerekecekti ama şu anda sıcak ve güvende olmak yeterliydi.

İşlerini bitirdikten sonra Angel'ı almak için eğildi, sonra burnunu kırıştırdı.

"Mucize bez ya da değil, bu ufaklığın değişmesi gerekiyor."

"Gömleğimden bir tane kes," diye teklif etti ve küçük tıraş bıçağını çıkardı.

"Emin misin? Üşümeyecek misin?"

"Nadiren üşürüm," dedi dürüstçe, sonra ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ama beni her zaman ısıtabilirsin."

Başını salladı ama gülümsemesine karşılık verdi. "Sen iflah olmazsın." "Deniyorum."

Gömleğinden iki parça kumaş kesti, birini Angel'ı yıkamak için kullandı, diğerini de Angel'ın etrafına bağladı.

"Biraz ilkel ama işe yarayacaktır." Kirlenmiş beze ve çocuk bezine baktı ve içini çekti. "Bunları yıkasam iyi olacak. Bebek bezi çok çabuk kuruyacaktır."

"Ben yaparım," diye teklif etti ama kadın bir kez daha reddetti ve mağaradan aceleyle çıktı.

O gider gitmez ağırlık geri gelmeye başladı ama o dönene kadar Angel'a konsantre oldu.

"Yağmur durdu ama hava kesinlikle soğuyor."

Islak malzemeyi ateşin yanına koydu, sonra elleri küçük buz kütleleri gibi ona katıldı.

"Gitmeme izin vermeliydin."

"Yarın," dedi esneyerek. "İyileşmek için en az bir günü hak ediyorsun."

Onu kendine daha da yaklaştırdı. Ne kadar yorgun olursa olsun, uykunun zor olacağını biliyordu ama kollarında o varken mağaraya dayanabilirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Nerede olduğumuzu öğrenin ve sonra malzeme satın almak için bir tür yerleşim yeri bulun."

"Ya ondan sonra?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Medeniyeti bulduktan sonra nereye gidiyoruz?"

Kolunu onun etrafında sıktı. "Sen ve Angel benim ailemsiniz. Nereye gitmek istersen gitmeye hazırım. Ama..."

"Ama ne?"

"Çiftliğe dönmek istiyorum. İstemiyorsan orada kalmak zorunda değiliz," diye hızla ekledi. "Ama karar verdiğimiz şeyi Temel'e yüz yüze söylemeyi tercih ederim. Bence sen de İda'yla konuşmalısın."

İç çekti. "Haklısın. Korkakça davranıyordum. Ama ben nereye istersem oraya gideceğini söylerken gerçekten ciddi misin? Ya Cantor Limanı'na gitmemiz gerektiğine karar verirsem?"

Güldü. "Bana oraya gitmek istemediğini kesin bir dille söylemiştin, ama fikrini değiştirdiysen, o zaman oraya gideceğiz."

Parmakları dalgınca göğsünde gezindi. Kadının onu tahrik e t m e y e çalıştığını düşünmüyordu ama bu, aletinin nazik dokunuşa tepki vermeye başlamasını engellemedi.

"Fazla kredim kalmadı." Sesi titriyordu. "Başka bir plan bile düşünmedim."

"Bir sürü birikmiş kredim var. Kesinlikle bizi eğitime başlatmaya yetecek kadar. Eğer terzi olmak istiyorsan, terzi olabilirsin. Ya da olmak istediğin başka bir şey."

"Ne yapacaksın?" Omuz

silkmek için kendini zorladı.

"İş bulma konusunda hiç sorun yaşamadım."

Bu yeterince doğruydı, ancak bu işlerin çoğunun uzun sürmediği de doğruydı. Yine de daha önce geçimini sağlayacağı bir ailesi olmamıştı.

"Sanırım bu gece karar vermek zorunda değiliz," diye mırıldandı.

"Hayır, yok." Elini onunkinin üzerine koyarak kışkırtıcı hareketleri durdurdu. "Ve ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı olduğu için, bunu yapmayı bırakman en iyisi olacaktır."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman ve masumdu. "Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Başka bir şey istemiyorum," diye hırladı. "Ama bu gece dinleneceğiz."

"Eğer eminseniz..."

Diğer eli sikinin üzerinde gezindi ve adam inledi, ama onu da yakaladı ve göğsünde daha yükseğe çekti.

"Yaramaz küçük fare. Uyu."

Güldü ve itaat etti, onu ateşe bakarken ve geleceğin ne getireceğini düşünürken bıraktı.

BÖLÜM 17

Dora, uçurumun son bölümüne çıkmasına yardım eden Naffon'un elini tuttu ve ardından yere yığıldı.

"Sanırım nehri tercih ederim," diye mırıldandı. "İyi misin tatlım?"

"Sadece biraz titriyorum. Şu ana kadar yükseklikten bu kadar korktuğumu fark etmemiştim."

Ona sarıldı ve diğer eliyle Angel'ın koltuğunu hafifçe salladı.

Vadide iki gece daha geçirmişlerdi. Duvarları inceledikten sonra, onlarla mücadele etmeden önce daha fazla güç toplaması gerektiğine karar vermişti. Tırmanış ona neredeyse imkânsız görüldüğü için itiraz etmemişti. Zamanın uzamasını bekliyordu ama yolculuğa hazırlanırken zaman şaşırtıcı derecede hızlı geçmişti.

Hayatta kalma kitindeki olta ve kancaları kullanarak balık tutmaya gitti ve nehrin çok bereketli olduğu kanıtlandı. Birkaç tanesini ızgarada pişirip taze taze yemelerine yetecek kadar balık yakalamış, geri kalanını da ateşin dumanında kurutmuştu. Dalgaların sürüklediği odunları kullanarak bekleme çantası için bir tripod ve Angel'ın bezleri için bir kurutma rafı oluşturmuştu.

Ayrıca gücünü yeniden kazanmak için özenle egzersiz yapıyordu. Kadife gibi altın sarısı teninin altında dalgalanan kaslarını seyretmeye bayılıyordu,

Ama dönüp de onun kendisini izlediğini fark ederse, kaçınılmaz olarak farklı bir egzersiz başlıyordu. Neyse ki hava açık ve güneşliydi de zamanlarının çoğunu mağara yerine dışarıda geçirebilmişlerdi.

Geceler daha zor geçiyordu. Angel'ın bundan nefret ettiğini bilmesine rağmen her gece mağarada uyuyorlardı. Onun yerine açık havada uyumayı önerdiğinde, Angel'la birlikte içeride daha rahat edecekleri konusunda ısrar ederek reddetmişti. Geceler hâlâ serin olduğu için muhtemelen haklıydı ama onun sessiz ıstırabı onu rahatsız ediyordu. En azından onun varlığı onu rahatlatıyordu. Sevişirlerken mağarayı tamamen unutmuştu; bu da onun pek fazla uyumadığı anlamına geliyordu.

Angel'la güneşin altında kestirmek için bolca vakit olduğundan bunun bir önemi yoktu. Bebek nehirdeki vahşi yolculuğun ardından tamamen iyileşmiş görünüyordu. Hâlâ dış çıkarıyordu ama Naffon'un nehrin buz gibi suyuna batırılmış gömleğinden bir parça daha onu yatıştırmaya yardımcı oldu.

Bu sabah hazır olduğuna karar vermişti. Vadinin dibinde durmuş, kalbi küt küt atarken adam uçuruma tırmanmış, birkaç özlemleri sırtına bağlanmıştı. İnanılmaz bir rahatlıkla hareket etti, pençeleri tutunmasına yardımcı oldu ve hızla tepeye ulaştı. Çantasını bıraktı ve aynı hızla aşağı indi. Angel için en güvenli seçeneğin bebeği sırtına bağlamak olduğuna karar vermişlerdi.

Tırmanmaya başladığında bebek mutlu bir şekilde mırıldandı ama Dora'nın elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki tırnakları avuçlarında çentikler bıraktı. En tepeye ulaştı ve Angel'ı koltuğuna oturttu, sonra geri dönmeden önce kumaşı bir ipe bağladı. Bir ucunu kendi beline, diğer ucunu da Dora'nın beline bağladı ve ona güven verici bir gülümseme verdi.

"Merak etme, küçük fare. Düşmene izin vermeyeceğim."

Dişleri konuşamayacak kadar gıcırdıyordu ama başını sallamayı başardı. Tüm bu süre boyunca onun hemen altında kaldı, ellerini ve ayaklarını nereye koyması gerektiğini söyledi ve bacakları bir sonraki dayanağa ulaşamayacak kadar kısa olduğunda geçici bir tutunma sağladı. İki kez dondu kaldı, hareket edemedi, ama adam sabırla bekledi, tekrar hareket edene kadar onunla alçak, yatıştırıcı bir sesle konuştu.

Kalp atışları yavaşlarken etrafına bakındı. Aşağıdaki manzara yakın çevreleriyle sınırlıydı, ama buradan arkalarında yükselen dağları görebiliyordu, kar hala zirvelerini taçlandırıyordu. Kervanın bu devasa zirvelerin arasında nereye saklandığını merak etti.

"Sence Zeke bizi aramak için mi geri döndü?" diye sordu.

"Yapabilir mi bilmiyorum. Yangının ne kadar yayıldığını ya da ne kadar süre yandığını bilmiyoruz. Ve eğer patıkaya daha fazla ağaç düştüyse, patıkayı temizlemek çok uzun sürerdi."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum ama nehrin bizi ne kadar uzağa taşıdığını bilmiyorum." Altlarında, güneş ışığında masumca parılayan ve arazi yükselmeye başladığında bir kavisin etrafında kaybolan mavi çizgiyi işaret etti. "Patika önümüzdeki tepenin diğer tarafında olabilir, ama emin değilim."

Dağların karşı tarafında arazi hızla alçalarak hatırladığı dağ eteklerine iniyordu ama herhangi bir kasabadan iz yoktu. Bir çiftlik evi bile görünmüyordu.

"O zaman şimdi nereye gidiyoruz?"

Öne doğru eğildi ve bir pençesini uzatarak toprağa kaba bir harita çizdi.

"Tam olarak nerede olduğumuzu bilmesek bile, dağların temelde doğudan batıya doğru kıtanın merkezi boyunca uzandığını biliyoruz. Wainwright daha doğuda ve Williamsburg daha merkezde. Karakoldan ayrıldığımızda kuzeye ve biraz batıya yöneldik, yani iz buralarda bir yerde olabilir. Ama nehir bizi daha batıya götürdüğü için, buralarda herhangi bir yerde olabiliriz."

Rahatsız edici büyüklükte bir arazi parçasını gösterdi.

"Riverton'a ne dersiniz? Orası da batıda, değil mi ve dağların eteklerine daha yakın."

"Öyle ama ona mı yoksa Wainwright'a mı daha yakınız bilmiyoruz."

"Yazı tura atalım mı?" diye sordu, yarı şaka.

"Bence en iyi seçeneğimiz doğruca güneye gitmek. Riverton ve Williamsburg arasında uzanan bir ticaret yolu var, bu yüzden eninde sonunda onunla kesişmek zorundayız. Tüccarlar için yoğun bir sezon, umarım bizi götürebilecek biriyle karşılaşırız. Ya da en azından bize nerede olduğumuzu söyler. Ne dersiniz?"

"Bence bu mükemmel bir plan."

Başını aşağı çekip onu öptü, adam homurdanıp öpücüğü devralana kadar diliyle alay etti. Tırmanış için elbisesini çıkarmıştı ve adamın eli aşağı kayarak göğsünü okşadığında, sıcaklık ince pamuğa nüfuz edip kadının dokunuşuna doğru eğilmesine neden olurken kombinezonu küçük bir engel oluşturdu. Kadının onu durdurmaya hiç niyeti yoktu ama adam başını kaldırdı ve iç çekti.

"Bu ne kadar hoş olsa da, benim yaramaz küçük farem, harekete geçmeliyiz. Çok az erzağımız var ve hava kararmadan önce gece kamp yapmak için uygun bir yer bulduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Daha güneş doğmadı bile," diye itiraz etti ama yine de doğrulup oturdu. "Güneş doğalı çok oldu, tatlım."

Onu ayağa kaldırdı, çok hızlı bir öpücük verdi, sonra da elbisesinden geriye kalanları ona uzattı. Ama o elbiseyi giydiğinde, adam sırtında derme çatma çantasını, bir kolunda da Angel'in koltuğunu taşıyordu. Bebek kollarını mutlulukla salladı.

"Onu taşımak için askıyı kullanabilirim," diye önerdi. "Bunu daha sonra deneyebiliriz ama şimdilik böyle iyi."

Onun diğer elini tuttu ve yola koyuldular. Yolculuğun ilk kısmı yokuş aşağı, ormanın içinden geçiyordu ama zor bir yol değildi. Ağaçlar gökyüzünü büyük ölçüde kapatsa da Naffon'un ne yöne gittikleri konusunda herhangi bir şüphesi yok gibiydi.

"O sihirli kemerinde bir pusula var mı?"

"Var ama gerçekten ihtiyacım yok. Mükemmel bir yön duygusuna sahibim. Samar ve ben bile-"

Adamın sesi kesildi ve kadın sabırla devam etmesini bekledi.

"Sana fazladan yiyecek için avlandığımızı söylemiştim," dedi sonunda. "Madenleri çevreleyen tepelere giderdik ama ben her zaman nasıl geri döneceğimi bilirdim. Bazen bilmiyormuş gibi yapardım, böylece biraz daha uzak kalabilirdik. Yakalanırsak cezalandırılacağımızı biliyorduk ama buna değerdı."

"Aynı yaşa yakın mıydınız?"

Ağzı tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben dört dakika büyüktüm. Biz ikizdik."

İkizler mi? Kardeşinin kaybının onu bu kadar harap etmesine şaşmamalı. Herhangi bir kardeşi kaybetmek zor olurdu ama doğduğundan beri birlikte olduğu kişiyi kaybetmek? Kalbi onun için acıyordu ve elini sıktı. Adam da ona karşılık verdi ama daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı.

Öğleden hemen sonra ormanın kenarına vardılar. Önlerinde uzanan kır çiçekleriyle benekli tepeler güzel görünse de, çok az gölge vardı ve su bulmak zor olabilirdi. Angel'ı beslemesi, birkaç lokma balık yemesi ve su torbasından birkaç yudum alması için yeterince uzun süre durdular.

Tekrar yola koyulduklarında Naffon Angel'ı taşımasına izin verdi ve askıyı göğsüne bağlamasına yardım ederek Angel'ı nereye gittiklerini görebileceği şekilde yerleştirdi. Naffon'un parmakları kazara Angel'ın göğüslerine değiyor ve vücudunda küçük uyarılma çizgileri oluşmasına neden oluyordu. Tam duraklarını uzatmalarını önerecekti ki, adamın bunu bilerek yaptığını fark etti.

"Benimle dalga geçiyorsun."

Güldü ve onu öptü.

"Sadece birazcık. Sen çok hassas bir faresin." Gözleri kısıldı.

"İki kişinin bu oyunu nasıl oynayabileceği hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Tekrar güldü ve aceleyle geri adım attı.

"Her ne kadar seninle oynamak istesem de, yola devam etmeliyiz. İyi bir kamp yeri bulmak istiyorum."

"Peki sonra?"

"Ve sonra oynayacağız."

Adamın derin hırıltısı kadının içinde bir beklenti heyecanı yarattı ve kamp yapacak bir yer bulmasının uzun sürmeyeceğini umarak hevesle onu takip etti.

BÖLÜM 18

Inaffon sürekli Dora'nın yanında durmak yerine arada bir uzaklaşıyor, su izi aramak için alçak tepelerden birine tırmanıyordu. Güneş alçalmaya başlamıştı.

Onu alçak bir sırttaki ağaçların arasına götürdüğü sırada. Küçük bir dere sırttan aşağıya ve ağaçların altına doğru akıyordu.

"Burası iyi bir yere benziyor," dedi.

"Çok güzel," diye kabul etti, etrafına bakınarak.

Ağaçlar dağdakilerden çok daha küçüktü ama biraz barınak sağlayacak kadar uzundu ve çiçekler burada da yayılmış, çimenlere renk katmıştı.

"Ve bak."

Meyvelerle dolu birkaç çalıyı işaret etti. "Bunlar yenilebilir mi?" diye sordu umutla.

"Öyleler. Çiftlikte göl kenarında yetişenlerden bizde de var. Ateş yaktıktan sonra biraz toplayacağım."

"Bunu yapabilirim," diye ısrar etti.

Gömleğinin kalan kısmını sepet olarak kullanarak çalılar arasında mutlu bir şekilde dolaştı. Çalılarının birçoğu doğrudan

Ağızındaki ekşi tatlılık balığa göre ferahlatıcı bir değişiklikti ama geri dönmeyen önce ona da yetecek kadar olduğundan emin oldu.

Ateşin başında ona katıldığında başını kaldırdı ve güldü.

"Çileklerden herhangi biri gerçekten sepetine girdi mi?"

"Tabii ki girdi. Neden?"

"Çünkü dudakların morun çok güzel bir tonuna boyanmış." Onu kendine çekti ve öptü, ağızına girmeden önce harika sert dilini dudaklarında ileri geri gezdirdi. "Morun çok lezzetli bir tonu."

"Sana kendi meyvelerini getirdim," dedi nefes nefese.

"Bence bu şekilde çok daha lezzetli oluyorlar."

"O zaman belki biraz daha almalısın."

Bir tanesini ağızına attı ve ona meydan okuyan bir bakış attı.

Gözleri mavi ateşle parladı ve dudaklarını tekrar yakalamak için aşağı indi, meyveyi diline doğru ezdi ve sonra her damla suyu yaladı. Mmm. Sabırsızca onu çekiştirmeye başlamıştı ki Angel sessiz bir inilti çıkardı ve gülerek ayrıldılar.

"Çok kötü bir zamanlama anlayışın var," dedi kızını sandalyesinden kaldırırken.

Angel dişsiz bir sırıtışla ona baktı ve Naffon elbisesinin düğmelerini açar açmaz onun göğüslerine saldırdı. Başını salladı ve Naffon'a gülümsedi.

"Sanırım karnı aç."

"Onu suçlamıyorum."

Adamın gözleri aynı derecede aç bir bakışla kızın göğüslerine takılmıştı ve kız kızardı ama onları örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Melek'i beslerken bazı meyveleri kemirdi ve Naffon çalılarının arasında gözden kayboldu. Oldukça kısa bir süre sonra geri döndü

Kürkü solan ışıktaki koyu yeşil renkte parıldayan küçük yerli Crescan hayvanlarından biriyle.

"Çok hızlıydı."

"Sana iyi bir avcı olduğumu söylemiştim."

"Bunu görebiliyorum. Ve balıktan sonra güzel bir değişiklik olacak. Balık lezzetli olmadığından değil," diye ekledi çabucak, onlara bakma yeteneği konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

Neyse ki, avının derisini yüzmeye gitmeden önce gülümsemekle yetindi, sonra da ateşin üzerindeki şişin üzerine yerleştirdi. Naffon kürk üzerinde çalışıp daha sonra kürlemeye hazırlanmak üzere temizlerken, Angel'ı sallarken kızarmakta olan etin nefis kokusu havayı dolduruyordu.

Kürkü bir kenara koyarken memnun bir gülümsemeyle, "Sanırım burada bir şapka ve gelecek kış için birkaç patiğe yetecek kadar var," dedi. "Sence bundan hoşlanır mı?"

O zaman birlikte olacaklarına dair sessiz kesinliği karşısında gözyaşları aniden gözlerine hücum etmekle tehdit etti, ama sesini hafif tutmak için elinden geleni yaptı.

"Bence fikir beyan etmek için henüz çok küçük ama bu fikre bayıldım."

Angel'ın küçük kahverengi buklelerini parmağının etrafında kıvrarak onun yanına geldi.

"İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacağız. Söz veriyorum."

Adam başını kaldırdı ve kadın onun bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordu. "Yapacağını biliyorum."

Güneş batarken yemeklerini yediler. Et biraz sertti ama tadı harikaydı ve kemikten son lokmayı kemirirken mutlu bir şekilde iç geçirdi. Koltuğunda uyuklayan Angel'a baktı ve ağzının etrafında şüpheli mor bir leke gördü.

"Onu çilekle besledin, değil mi?"

"Sadece biraz meyve suyu," dedi masumca.

"İflah olmaz. Hızlıca yıkanmak için dereye ineceğim." "Ben nöbet tutarım."

Dönüp Angel'a baktı ve o da yeniden ana meyvelerden birkaç tane kaptı. Yıkandıktan sonra dudaklarını meyve suyuyla boyadı ve çiftleşme ısırığına sürdü. Meme uçlarının etrafına daha fazla meyve suyu sıktı ve hatta meyve suyuyla kaplı bir parmağını, beklentiyle zaten şişmiş olan bacaklarının arasına soktu. Üzerinde sadece kombinezonu olduğu halde ateşe döndü ve yaklaşıp yanına çöktüğünde gözleri mavi ateşle parlıyordu.

"Yeterince titiz davrandığınızı sanmıyorum."

Sesi kısık ve boğuk çıkınca adamın bakışları daha da ısındı. "Hayır mı?"

"Çileklerin tadının bende daha iyi olduğunu söylediniz ama gerçek bir karşılaştırma yapmadınız."

Gözleri fal taşı gibi açılırken ve siki pantolonunun önünü zorlarken, gecenin serin havası vücudunu okşuyordu.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu masumca.

Öne doğru eğildi, dili çiftleşme işaretine değdi ve onu beklentiyle titretti. Göğüslerine doğru öpmeden önce bir süre orada oyalandı, heyecanını arttırdı.

Ağzı meme ucunun etrafında kapandı, kaba dili her damla suyu yalayarak temizlerken hassas ucun üzerinde gezindi ve sonra nazıkçe emdi. Kadın ona doğru eğilerek diğer göğsünü de uzattı ve adam taraf değiştirdi. Ağzı daha da acıktığında, kadın uzanıp pantolonunu indirdi ve aletini serbest bıraktı. Adam inledi ve başını kaldırdı.

"Henüz değil, tatlım."

"Ama tadına bakmak istiyorum."

"Sınavım bitene kadar olmaz."

Karnını öptü, sonra bacaklarını ayırıp dut lekeli kıvrımlarını görünce tekrar inledi.

"Eminim burada çok lezzetli olacaklardır."

Dili uzun, geniş bir vuruşla yarığının uzunluğunu süpürdü, tepeye ulaştığında klitorisinin üzerinde döndü ve tam o anda boşalıyordu, vücudu onun altında titriyordu. Titremesi durana kadar nazikçe hassas teni yaladı, sonra başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Kesinlikle favorim. Ama tabii ki emin olmalıyım." "Emin olmak mı?"

Dut suyu damlayan elini kaldırdı. "Çok eminim."

Adam soğuk sıvıyı kızın sıcak etine damlattı ve adam ağzıyla izi takip ederken kız ürperdi. Adam testini bitirdiğinde kadın memnuniyetten gevşemişti ve vücudu neredeyse tamamen morarmıştı.

"Yoruldun mu küçük fare?" diye sordu usulca.

Tembelce gerindi, kalçalarının arasındaki hafif ve hoş ağrının tadını çıkardı.

"Hayır, sadece gözlerimi dinlendiriyorum." "Güzel," diye mırıldandı.

Gözlerini açtığında, adam sikini dut suyuyla boyuyordu, eli uzun vuruşlarla hareket ediyordu, mor renk altın teniyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Uykulu hali hemen kayboldu.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, benim küçük tatlı farem?"

"Hem de çok."

Elini indirdi, kalın mor uç artık görülebiliyordu. "O zaman buraya gelip tadına bakmalısın."

Hevesle ona doğru koştu ve suyunu yalamak için eğildi. Adamın tuzlu, topraksı özü meyvelerin ekşi tadıyla birleşince ortaya yeni ve lezzetli bir kombinasyon çıkmıştı. Dilini geniş uçta ve geniş yumrulu şaftın üzerinde döndürdü, sonra tekrar uca döndü ve hafifçe emdi. Adam homurdandı ve elleri saçlarına kayarak onu daha yakına çekti.

"Daha fazla."

Boğazını gevşeterek ve alabildiğı kadarını alarak onu hevesle yuttu. Adam gırtlacağının arkasına ulaştığında kadın tekrar inledi ve adamın hırıltısı bir iniltiye dönüştü. Elleri saçlarında sıkılaştı ve onu daha hızlı, yukarı ve aşağı hareket etmeye teşvik etti, ağzının içinde şişerken dili kalın şaftına bastırdı. Bir eliyle taşaklarını kavradı ve vücuduna yaklaştıklarını hissetti.

"şimdi, tatlım. şimdi."

Onu tekrar yuttu, boğazı sikinin başına karşı çalışıyordu ve adam onun adını homurdandı ve ağzını tohumuyla doldurdu. Kız her bir izi yalayıp yutarken vücudu gevşedi ve sonra onu göğsüne doğru çekip kollarını etrafına sardı.

"Uyu, Dora."

Ona sarıldı ve kalp atışlarının sesi onu sakinleştirerek uyuttu.

BÖLÜM 19

N Affon gün doğmadan uyandı, Dora ön tarafına kıvrılmış ve başını koluna yaslamıştı. Angel'ın onları beslemek için bir kez uyandırması dışında, bütün gece derin ve rüyasız uyumuştı. gece boyunca. Tanrılara şükürler olsun ki mağara çok gerilerinde kalmıştı.

Dora uykulu bir şekilde mırıldandı ve adam onu öpmek için sırt üstü çevirdi, sonra da gülmeye başladı.

"Ne oldu?"

Adam kendini tutmaya çalışırken kız ona şaşkın ve uykulu bir bakış attı.

"Korkarım dün geceki oyunun kanıtlarını uzun bir süre daha göstermeye devam edeceksiniz."

Gözlerini kısarak vücudunu süzdü, sonra inledi.

"Harika. Neredeyse mosmor oldum."

Bu sadece hafif bir abartıydı, gerçi teninin çoğu lavantanın soluk bir tonuydu. Ama en sevdiği yerler -boynu, göğüsleri ve lezzetli amı-koyu, canlı bir mordu.

"Çok yakışıyor," dedi ciddiyetle, ayağa kalkarken vücudunun ince hatlarına hayranlıkla bakarak.

"Dereye gidip kendimi daha az çekici hale getirip getiremeyeceğime bakacağım."

Angel döndüğünde onu sallıyordu ama elbisesini tekrar giymiş olmasına rağmen boynundaki koyu mor iz açıkça görülüyordu. Ve Angel'ı beslemek için elbisesini açtığında, meme uçları hâlâ tatlı bir renkteydi.

"Umarım sıcak su ve sabun daha iyi bir iş çıkarır," diye iç geçirdi elbisesinin düğmelerini tekrar iliklerken.

"Olmasa bile, eninde sonunda solacaktır. Ve izlerin çoğu giysilerinizin altında gizlenecektir."

"Bu hariç."

Kadın parlak renkli çiftleşme işaretini gösterdiğinde içinden sahiplenici bir gurur parlaması geçti.

"O zaman herkes senin benim olduğunu bilecek," dedi kendini beğenmiş bir şekilde ve kadının gözleri kısıldı.

"Ya ben de sana aynısını yapmak istersem?"

"Zaten yaptın."

Artık koyu mor olan sikini göstermek için pantolonunu açtı ve hemen onun incelemesi altında dolmaya başladı.

"Bunu başkasına göstermesen iyi edersin," diye tersledi.

"Tabii ki hayır. Ama dilediğin her yerde senin işaretini taşımaktan mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?"

Gözlerini onun yüzünden ayırmadan son kalan birkaç meyveden birini aldı ve göğsüne doğru kaldırdı. Adam itiraz etmemekle kalmadı, ona doğru eğildi.

Meyveyi yavaşça onu ısırdığı yerin üzerine sürdü. İz çoktan kaybolmuştu ama o da en az onun kadar iyi hatırlıyor gibiydi, tam olarak o noktayı takip ediyordu.

"İşte." Ona tatlı, kışkırtıcı bir gülümseme verdi. "Ve bunu saklayacak bir gömleğin yok."

"Saklamak istemiyorum," diye güvence verdi ona. "Aslında görünür kalmasını sağlamak için yanımda bir miktar çilek getirmeyi düşünüyorum."

Güldü ve başını salladı.

"Yanınızda biraz getirmek iyi olurdu ama yemek için, sergilemek için değil."

"Neden ikisi birden olmasın?"

Olabildiğince çok böğürtleni gömleğinin kalıntılarına sardı, su torbasını doldurdu ve tekrar yola koyuldular. O kadar erken bir saatte kamp yeri aramaya gerek olmadığı için sabah boyunca onun yanında kaldı. Öğle vakti yine hoş bir küçük derenin kenarında mola verdiler ve neredeyse kalmaya karar verecekti. Ama kızları için istediği hayat bu değildi ve güneşli gökyüzü altında yeterince keyifli olsa da, hava değişirse perişan olurlardı. Tekrar yola koyuldular.

Öğleden sonra gölgeler yere doğru eğildiğinde, verdiği karardan pişmanlık duymaya başlamıştı. Uygun bir yer bulamamıştı ve küçük bir çalılıkla yetinmek zorunda kalacaklarını düşünmeye başlamıştı. Orada durakladığında Dora ona kuşkulu bir bakış attı ama şikâyet etmedi.

"Hava kararmadan önce başka bir şey bulabilir miyim emin değilim. Artık dağlardan uzaklaştığımız için hava çok daha kuru." Bunu tahmin etmesi gerekirdi. "İlerideki tepeye bir göz atacağım ama başka bir şey görmezsem geceyi burada geçirmek zorunda kalacağız."

"Pekâlâ." Ona gülümsedi. "Birlikte olduğumuz sürece burası evimiz gibi olacak."

Göğsü ağrıyordu ama onu öptü ve tepeye tırmanmaya başladı. Neyse ki arazi önünde boş bir şekilde uzanıyor, giderek daha da düzleşiyordu. Bu, suyun ve barınağın daha da az olacağı kırlara ulaştıkları anlamına geliyordu. Bileğindeki telsizi tekrar denedi ama hâlâ sinyal alamıyordu.

Ticaret yoluna ulaşana kadar güneye devam etme planını yeniden gözden geçirmeye başladı. Daha büyük kaynaklara sahip dağ eteklerine daha yakın kalmak daha iyi olabilirdi. Bu durumda, bir karar vermesi gerekiyordu.

doğuya ya da batıya gitmeliydiler. Sağındaki arazi batan güneşe doğru uzanırken uçsuz bucaksız ve özelliiksiz görünüyordu ama soluna baktığında da pek farklı görünmüyordu.

Konuyu Dora'yla konuşmaya karar vererek tepeden aşağı inmek için döndü ve sol tarafta bir ışık titreşimi yakaladı. Hızla artan karanlığı delmeye çalışarak o yöne baktı ve bir daha gördü, sonra bir tane daha. Yangınlar - bundan emindi. Ve eğer ateş varsa, insanlar da olmalıydı. Bir tür kamp ya da belki de bir kervan.

Dora Angel'ın bakımını bitirdiği sırada aceleyle tepeden aşağı indi.

"Başka bir şey buldun mu?"

"Doğuya doğru bir kamp gördüğüme eminim. Epey uzakta ama bu gece devam edebilir misin? Eğer gezginlerse, muhtemelen sabah erkenden ayrılacaklardır."

"Elbette." Ayağa kalktı ve askıyı ona uzattı. "Şunu takmama yardım et lütfen."

"Onu taşıyabilirim."

"Onu taşımaktan mutluluk duyarım. Senin de hareket etmekte özgür olman gerekiyor," diye ekledi ve adamın içgüdüsel itirazını durdurdu.

Kadın haklıydı. En kötüsünü beklemek için bir nedeni olmamasına rağmen, doğuda kamp kurmuş olan her kimse onları karşılayacağını garanti edemezdi.

"Pekâlâ," diye gönülsüzce kabul etti.

Askıyı Angel'ı Dora'nın göğsüne yatıracak şekilde ayarladılar ve yola çıktıklarında Angel yarı uykulu bir haldeydi. Adamın tırmandığı tepenin etrafından dolaşıp doğuya doğru yöneldiler. Yangınlar yer seviyesinden görünmüyordu ama Dora onu sorgulamadı. Alacakaranlık geceye döndü ve biraz yavaşlamak zorunda kaldılar ama zemin nispeten düzdü ve kısa bir süre sonra ikiz aylardan ilki ortaya çıkarak yollarını aydınlatmaya yardımcı oldu.

Yaklaşık bir saat yürümüşlerdi ki uzaktan ateşler görünmeye başladı. Kız şikâyet etmemiş olsa da, adam kızın

yoruluyorum.

"Seni taşımamı ister misin, tatlım?"

"Yürüyeblirim. Artık çok da uzak değil."

Kampın görüldüğünden daha uzakta olduğundan şüpheleniyordu ama itiraz etmedi. Ateşlerin önünde hareket eden gölgeli figürleri görebilecek ve uzaktan gelen sesleri yakalayabilecek kadar yaklaştıklarında adımları gerçekten yavaşlamaya başlamıştı.

"Neden oturup dinlenmiyorsun? İleride keşif yapmak ve orada ne tür bir grubun kamp kurduğunu görmek istiyorum."

Başını salladı ve rahat bir nefes alarak çimlerin üzerine yığıldı. Yakınlarda kimseyi görmedi ya da kokusunu almadı ama küçük ra- zor bıçağını ona uzattı.

"Ne olur ne olmaz," diye fısıldadı kızın gözleri irileşince. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Tamam. Aptalca bir şey yapma."

"Ben mi? Asla."

Kız ona yorgun bir gülümseme fırlattı ve o da kampa doğru süzüldü. Gümleği için hayıflandı -koyu renk gizlenmesine yardımcı olabilirdi- ama ay hâlâ alçaktı ve gölgelerde nasıl kalacağını biliyordu.

Kampı araştırması beklediğinden daha uzun sürdü. Herhangi bir muhafız yokmuş gibi görünüyordu ama etrafta dolaşan epeyce insan vardı ve görülme riskini göze almak istemedi. Kampın etrafını dikkatlice dolaştı ve buranın bir ticaret kervanı olduğuna karar verdi, nispeten zengin bir kervan.

Yolcuları incelemek için biraz daha yaklaştı. Beklediği gibi çoğunlukla insanlardı ama birkaç Gida ve tek bir Nalani de gördü. Eğer onlar kabul edildiyse, kendisinin de kabul edilmemesi için hiçbir neden yoktu. Bu umabileceği en iyi senaryoydu ve Dora'ya söylemek için aceleyle geri döndü.

O gitmişti.

Önce yeterince uzağa gitmediğini düşündü. Sonra çok uzağa gitmiş olması gerektiğine karar verdi ve adımlarını geri çekmeye başladı.

"Dora," diye seslendi sessizce ama cevap gelmedi ve kalbi çarpmaya başladı.

Belki de sadece uyuyakalmıştı. O kadar küçüktü ki, yere kıvrılmış olsaydı onu gözden kaçırabilirdi. Kokusunun en yoğun olduğu yere gelene kadar diğer duyularını da kullanarak adımlarını dikkatlice takip etti. Kızın oturduğu çimenlikteki hafif girintiyi bile görebiliyordu.

Hangi cehennemdeydi? Düşünmeye çalıştı ama hızla artan panik duygusu bunu zorlaştırıyordu. Kendi başına gittiğine inanmıyordu, bu da birinin onu götürmüş olması gerektiği anlamına geliyordu ve tek mantıklı yer kamptı. Hırladı, pençelerini uzattı ve geri döndü.

Bu sefer kendini gizleme zahmetine girmedi. Onun kokusunu kampın içine kadar takip etti ve kampın tam kalbine ulaştı, sonra orada durdu, ellerini uzattı, pençeleri görünüyordu ve onun adını kükredi.

"DORA!"

BÖLÜM 20

D Hayatında gördüğü en büyük uzaylı ona bakmak için döndüğünde Ora paniklememek için elinden geleni yaptı. Naffon büyüktü ama bu erkek bir dağ gibiydi, yeşil derisi Ora'nın gördüğü türden kaslarla kaplıydı.

Sadece fotoğraflarda görülebiliyordu; tişört giymediği için hepsi sergileniyordu. Adam okunamayan altın rengi gözleriyle onu incelerken kalbi göğsüne çarptı. Siyah saçları uzun, kalın bir örgüyle sert yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda, gözleri Angel'a kaydı.

Derin, neredeyse kadifemsi bir sesi vardı, sert yüzüyle şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi acı bir şekilde, yanındaki insan erkeğe ters ters bakarak.

Lekesiz siyahlar giymiş uzun boylu adam, Naffon gittikten kısa bir süre sonra onu keşfetmiş ve kampa kadar ona eşlik etmesi için ısrar etmişti. Son derece kibardı ama onsuz gitmeyeceğini de açıkça belirtmişti. Küçük bıçağını çıkarmayı düşünmüştü ama onu kullanabileceğini düşünememişti ve sonunda onunla birlikte gitmişti.

Kamp yeterince sıradan görünüyordu, vagonların daha düzgün ve daha iyi olması dışında yerleşim kervanından pek de farklı değildi.

eğilimli. Ayrıca Zeke'in hiç yapmaya zahmet etmediği bir şey olan bir çemberin içine çekilmişlerdi.

Birkaç kişi ona meraklı bakışlar attı ama kimse ona eşlik eden adamı durdurmaya meyilli görünmüyordu. Adam onu ana çemberin biraz gerisine kurulmuş büyük bir çadıra götürdü ve içeri soktu. Çadırın büyüklüğüne rağmen, sadece asgari düzeyde döşenmişti - büyük bir sandalye, geniş bir yatak ve üzerinde daha da büyük bir uzaylı erkeğin çalıştığı büyük bir masa.

"Lord S'kal."

"Tomlin, sana binlerce kez söyledim, ben bir lord değilim." Arkasını döndüğünde derin sesi yorgun çıkmıştı. O zamandan beri taktığı okunmaz maskeye bürünmeden önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Burada neyimiz varmış?"

"Başboş bir dişi. Kampın dışında gizleniyor."

"Ben başboş değilim ve gizlenmiyordum. Orada oturmuş kendi işime bakıyordum."

S'kal bir süre onu inceledikten sonra neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını salladı.

"Bizi yalnız bırak, Tomlin."

Oh, kahretsin. Tomlin'e eşlik etmek istememişti ama şimdi onu terk etmesini de istemiyordu. Tomlin itiraz edemedi eğildi ve onu S'kal'la yalnız bırakarak uzaklaştı. Kendini çok daha büyük bir yırtıcıyla karşı karşıya kalmış, Naffon'un ona seslendiği fare gibi hissediyordu.

"Burada, kırdan ne yapıyorsun demek istemiştin," diye açıkladı.

"Bir... arkadaşı bekliyorum," dedi ve sonra Naffon'un varlığını bir sır olarak saklaması gerekip gerekmediğini düşündü.

"Yakın bir arkadaş mı?"

Bakışları kızın boynuna ve çiftleşme ısırığını çevreleyen büyük mor lekeye yöneldiğinde sesinde hafif bir ironi vardı.

Neredesin, Naffon? Ama onu henüz bulmamış olsa bile, onun için geleceğini biliyordu ve çenesini kaldırdı.

"Aslına bakarsanız, evet." "Gönüllü olarak mı?"

"Of Kurs gönüllü olarak," o tersledi. "Yap I bak gibi I Kurtarılmaya mı ihtiyacın var?"

"Aslına bakarsanız, evet."

Adam onun sözlerini yankılayarak ona cevap verdi, yırtık pırtık giysilerini incelerken gözlerinde küçük bir eğlence parıltısı belirdi ve kızardı.

"Ben bilmiyorum."

O daha cevap veremeden Naffon'un adını haykırdığını duydu.

"Ah. Her şey açıklığa kavuşuyor." S'kal şimdi kesinlikle eğlenmiş görünüyor. "Burayı yerle bir etmeden önce ona gitsen iyi olur."

Onun tekrar söylemesini beklemeden dışarı fırladı ve Naffon'u çemberin ortasında, ona yaklaşmaya çalışan herkese hırlarken gördü.

"Naffon!"

Angel'ı göğsüne daha sıkı bastırdı ve ona doğru koşmaya başladı ama Angel ona ulaşana kadar sadece birkaç adım atabilmişti. Onu kollarına almaya başladı, bebeği hatırladı ve onun yerine kendi tarafına çekti.

"Tanrılara şükürler olsun. Seni kaybettiğimi sandım. Neden beni beklemedin?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedi ve adam tekrar hırladı. "Seni buraya gelmeye kim zorladı?"

"Kimse onu zorlamadı," dedi S'kal arkasından. "Tomlin sadece onun güvende olduğundan emin olmak istedi."

Naffon dönerek onu da yanına aldı ve kadın baş döndürücü bir şekilde sallanmaya başladı.

"S'kal? Burada ne halt ediyorsun?"

"Çalışıyorum elbette. Eşini sağa sola savurmayı bırakıp çadırıma kadar bana eşlik etmeni öneririm."

S'kal, Naffon'un onu takip edip etmeyeceğini beklemeden çadırına geri döndü. Özür dileyen hızlı bir kucaklaşmadan sonra Naffon'un onu takip etmesine şaşırıldı.

"Üzgünüm, tatlım."

"Ben iyiyim. Sadece uzun bir gün oldu. Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" diye ekledi kuru bir sesle ve adam güldü.

"Çok iyi. Ekibimizin bir parçasıydı ama her zaman kendi yoluna gitmeyi tercih etti."

Tomlin, gittiği kısa süre içinde mucizevi bir şekilde iki sandalyeyle birlikte ortaya çıkan masanın üzerine bir tepsi yemek koyduğu sırada çadıra girdiler.

"Oturun."

Bu bir emirden çok az farklıydı ve Naffon onu bir sandalyeye götürmeden önce S'kal'a kaşlarını çattı. O kadar büyüktü ki ayakları yere değmiyordu ve Naffon güldü, sonra onu kucağına alıp tekrar oturttu. Gizlice S'kal'a bakarken kızardı ama S'kal hâlâ belli belirsiz eğlenmiş görünüyordu.

"Beni eşin Naffon'la tanıştırmayacak mısın? Sen kükreyerek kampa gelmeden önce o kadar uzağa gitmemiştik."

"S'kal, bu Dora. Dora, bu S'kal. Muhtemelen tanıdığım en sinir bozucu insan. Kalpar dışında tabii ki."

S'kal aniden sırıttı, gülümsemesi ifadesini değiştirdi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yapma. Cantor Limanı'na geri döneceğini sanıyordum."

"Öyleydim ama diğer araba sahiplerinden birinin acil bir işi çıktı, ben de kervanı Riverton'a götürmeyi kabul ettim. Williamsburg'a geri dönüyoruz, sonra şehre geri döneceğim."

S'kal'ın sesinde neredeyse pişmanlık dolu bir ton vardı ve Naffon başını salladı.

"Buna mecbur değilsin, biliyorsun. Çiftliğe geri dönebilirsin. Orada bir sürü oda var."

S'kal sessizce, "Neden geri dönmek zorunda olduğumu herkesten iyi biliyorsun," dedi.

"Sanırım öyle."

Bir açıklama talep edemeden midesi iki erkeğin de ona bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle guruldadı. Kızardı ama Naffon hemen özür diledi.

"Üzgünüm, küçük fare. Konuşmak yerine seni beslemem gerekirdi."

"Kendimi besleyebilirim, biliyorsun."

"Masaya ulaşamazsan olmaz, fare."

Adam kızın öfkeli ifadesine sırtıttı, ama kız itiraz etmek için ağzını açtığı anda, küçük bir etli böreği ağzına attı. Narin, tereyağlı bir kabuk, nefis baharatlı bir dolguyu çevreliyordu ve kadın zevkle inledi.

"Bu inanılmaz."

"Tomlin mükemmel bir aşçıdır," diye onayladı S'kal, ama Naffon'un ona ne vereceği daha çok ilgisini çekmişti.

El sallayarak onu uzaklaştırdığında, midesi küçük mutlu bir memnuniyet topuna dönüşmüştü ve gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

Tomlin yine sessizce odaya girdi ve eğilerek S'kal'ın kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Senin için bir banyo ayarlandı," dedi S'kal, bakışları kısa bir süreliğine kızın boynuna kaydı. "Alternatifleri yarın tartışabiliriz ama bu gece için benimkinin yanına bir çadır kurdurdum. Bunun kabul edilebilir olduğunu varsayıyorum."

Aslında bir soru gibi gelmedi ama heyecanla başını salladı.

"Kulağa mükemmel geliyor. Mağaralarda ve ağaçların altında uyumak çok çabuk eskiyor. Gerçi sen beni rahat ettirmek için elinden geleni yaptın," diye ekledi Naffon'un yüzünde bir gölge belirdiğinde.

"Mağaralar mı?" S'kal sordu. Adamın Naffon'a bakışından, eşinin korkularının farkında olduğunu sezmişti.

"Bu uzun bir hikâye," dedi Naffon ve sonra içini çekti. "Ama belki de konuşmalıyız. Sakıncası var mı tatlım? Uzun sürmez."

"Hiç de değil. Yani..."

Tomlin kapının yanında sabırla bekliyordu ve ona kesin olmayan bir bakış attı.

"Sana bir savaşçı olarak söz veriyorum, bu kampta kimse seni ikiye bölmeyecek," dedi S'kal derin sesiyle ve Naffon başını salladı.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Sizi üzdüysem özür dilerim Leydi Dora," dedi Tomlin onu çadırdan çıkarken takip ederken.

"Hayır, değilsin."

İfadesi S'kal'inkinden bile daha esrarengizdi ama başını eğmeden önce verdiği yanıt karşısında bir anlık şaşkınlık hissettiğini düşündü.

"Leydimin dediği gibi."

Bunu itiraf etmeye istekli olması onu biraz daha az düşmanca yaptı ve mucizevi bir şekilde S'kal'inkinin yanında beliren çadıra kadar olan kısa mesafeyi yürürlerken onu inceledi. Tomlin bir an- noying olabilirdi ama belli ki son derece becerikliydi. İnsan gibi görünüyordu ama gerçekten öyle miydi? Soğukkanlılığı biraz fazla mükemmel görünüyordu.

Çadırın içi S'kal'inkinden çok daha zengin bir şekilde dekore edilmişti. Zemini kalın, renkli bir halı kaplıyordu ve aynı renkteki beyaz örtüler yastıklarla dolu büyük bir yatağı örtüyordu. Küçük bir masa ve sandalyeler

Bir kenarda duruyordu, üstünde başka bir kapalı tepsi vardı. Hatta bir beşik bile bulmuştu; bu beşik, tepesinde çiçek yaprakları yüzen, buharlı suyla dolu büyük bir metal küvetin yanına yerleştirilmişti.

"Bu harika. Teşekkür ederim."

Eğildi.

"Lord S'kal rahat olmanızı istedi." "Ve

S'kal'ın istediği her şeyi yapacak mısınız?"

Bu kez okuyamadığı başka bir ifade titreşimi.

"Neredeyse her şey." Kadın cevap vermeden önce masanın üzerindeki zili işaret etti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın. Ben dışarıda kalacağım ve rahatsız edilmediğinizden emin olacağım."

"Teşekkür ederim." Aklına bir fikir geldi ve ona kuşkulu bir bakış attı. "Ama Naffon'un içeri girmesine izin vereceksin, değil mi?"

Bu titreşim kesinlikle eğlenceliydi.

"Leydim isterse."

"Evet, leydim istiyor. Şimdi gidin. Hayır, bir dakika bekleyin. Eşyalarımıza ne oldu?" Çimlerin üzerinde onun yanında oturuyorlardı.

"Yatağın yanındaki bagajdalar. Temizlenmesini istediğiniz bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Sesinde hafif bir değişiklik olmadan hoşnutsuzluğunu nasıl bu kadar açık bir şekilde ifade edebilirdi?

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," dedi kuru bir

sesle. "Şimdi kıışt." Başını eğdi ve vakarını bozmadan

oradan ayrıldı.

Başını salladı, sonra askıyı dikkatle Angel'in boynundan çözdü. Bebek hâlâ uyuyordu.

"Bu yolculuktan sonra her şeyde uyuyabileceksin, değil mi tatlım?"

Angel'ı beşığe koyduktan sonra giysilerini çıkarmaya başladı, sonra çadırın kapağına bakarak duraksadı. Kilitli bir kapıyla aynı şey değildi. Yine de Tomlin dışarıdaydı ve rahatsız edilmeyeceğini söylemişti. Ona inandığını fark etti.

Soyunmayı bitirdi, sonra küvete tırmanıp sıcak suyun içine gömülürken zevkle iç çekti. Mükemmeldi. Sıcaklığın iliklerine kadar işlemesine izin verdi, sonra isteksizce küvetin yanındaki tepside duran sabunlardan birine uzandı. Angel sonsuza kadar uyumayacaktı ve vücudunun her s a n t i m i n i yıkayacak zamanı olduğundan emin olmak istiyordu.

Güzel kokulu sabunu karnında gezdirdi ve böğürtlen lekelerinin yok olduğunu gördü. Boynuna gelene kadar hepsini ovarak temizledi. Naffon'un bunu gördüğünde gözlerindeki sahiplenici sıcaklığı düşündü ve o lekeyi yıkamamaya karar verdi.

Angel kıpırdanmaya başladığında saçını yıkamayı yeni bitirmişti. Hızla küvetten çıktı, Tomlin'in bıraktığı büyük havlulardan birine sarındı ve bebeği almaya gitti. An-gel yemeğini yedikten sonra hâlâ gözleri açık ve tetikteydi.

Bebek, Dora'nın saçlarını kurulamasını mutlulukla mırıldanarak izledi, sonra da her zaman becerikli olan Tomlin'in onun için hem bir elbise hem de bir gecelik bıraktığını fark etti. Bedenini sinir bozucu bir acemilikle tahmin etmişti. Vücudu bitkin düşmüş olsa da uyuyamayacak kadar huzursuzdu ve Naffon'a ne olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Angel'ı beşığe geri koymak yerine yatağa götürdü, ona şarkı söyledi ve çadırın kapağı nihayet açılıp Naffon görünene kadar onunla oynadı. Altın yelesi dağınıktı, gözleri biraz fazla parlaktı ama önemli değildi. O geri dönmüşü ve aileleri bir kez daha tamamlanmıştı.

BÖLÜM 21

N Affon Dora ve Angel'ın gidişini izledi, peşlerinden gitme dürtüsüyle savaştı, sonra S'kal'ın onu izlediğini görmek için başını çevirdi.

"Görünüşe göre bir eş bulmuşsun," dedi S'kal sakince.

"Evet." Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Biliyorsun, bir tane bulmayı hiç beklemiyordum, hiçbirimiz beklemiyorduk. Ama önce Borgaz, sonra Temel..."

S'kal bir kaşını kaldırdı. "Temel de mi?"

"Dora'nın üvey annesiyle çiftleşti."

"Ne kadar rahat," dedi S'kal kuru bir sesle, sonra başını salladı. "Boş ver onu. Komutan adına çok mutluyum. Ve senin için de."

Son sözlerinde hafif bir soru iması vardı ve Naf- fon kendini yaşlı savaşıya kaşlarını çatarken buldu.

"Benim adıma sevinmiş gibi konuşmuyorsun."

"Yanlış anladınız. Ben sadece mutlu olmak için kendine izin verip veremeyeceğini merak ediyordum."

Bu biraz fazla yakınına geldi ama omuz silkti. "Tabii ki yapabilirim. Saçmalama."

S'kal sadece ona baktı ve Naffon sandalyesini geriye itti.

"Buralarda içecek bir şey var mı?"

"Çaydan bahsetmediğinizi tahmin ettiğime göre, masamın alt çekmecesinde bir şişe Alaran romu var."

İki bardakla birlikte onu da aldı ve ikisine de birer yudum doldurdu.

"Samar öldüğünde, sanki benim de bir parçam ölmüş gibi hissettim," dedi son olarak. "Ve biliyorsun kendimi suçladım."

S'kal bardağının üstünden düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Ve hiçbirimiz aynı fikirde değildik."

"Onu orduya katılmaya ikna eden bendim. Ben olmasaydım Vizal'a bile gidemezdik."

"Belki de. Ve eğer Kazmek'te kalsaydınız, bir patlamada, göçükte ya da yıllar içinde meydana gelen diğer maden kazalarında ölebilirdi. Orada hayatının ne kadar acımasız olduğunu bana yeterince sık anlattın. Unuttuysan diye söylüyorum.

-İttifak güçlerine katılmayı öneren *bizdik*. Beni de mi suçluyorsunuz?"

"Hayır," dedi dürüstçe.

Bir İttifak nakliye gemisi cevher yükünü almak için Kazmek'te durmuştu. Yerel çetelerden biri onlara saldırmaya karar verdiği sırada kasabada S'kal ve kardeşi H'zim'e rastlamıştı. Saldırı anlamsız olduğu kadar aptalcaydı da -kardeşler kendi başlarının çaresine bakabilecek durumdaydı- ama Elanda hiçbir zaman zekâsıyla tanınmamıştı. Diğerlerini kontrol altında tutmak için cüssesine ve gücüne güvenen iri bir erkekti.

Naffon, Elanda ve yarım düzine haydutunun saldırdığını gördüğünde oradan geçiyordu. S'kal ve H'zim'in sayıca az olduğunu görünce o da atlamıştı. Yardımının gerekli olmadığını anlaması uzun sürmemişti ama yine de dövüşten keyif almıştı. Dövüşten sonra onu bir içki içmeye davet etmişler ve savaşın avantajlarından bahsetmişlerdi.

askeri kariyer. Daha doğrusu S'kal'ın vardı. H'zim hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştı, o zamanlar bile.

Naffon doğruca eve gitmiş ve Samar'ı İttifak güçlerine katılmaları konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Ertesi sabah alkolün etkisi geçtiğinde bile Kazmek'ten kaçmak için en iyi şanslarının bu olduğuna ikna olmuştu ve sonunda Samar da kabul etti. Nakliye gemisi ayrıldığında, onlar da onunla birlikte gittiler. Bundan altı ay sonra Vizal'e gönderildiler. Ve üç yıl sonra savaş sona erdiğinde, sadece kardeşini değil, kendisinin de bir parçasını kaybetmişti.

Ateşli likörden bir yudum daha aldı, sonra bardağı bıraktı ve S'kal'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Onu kurtarabilmeliydim. Sonuçta yaralanmamıştım. Ben sadece..."

"Şokta," dedi S'kal kesin bir ifadeyle. "Ve ona ulaşabilseydiniz de bir şey fark etmezdi. Anında öldürüldü. Senin hayatta kalman bir mucize."

Samar'ı öldüren patlama onu sadece elli metre uzağa fırlatmıştı. Hareket edememiş, hayatı vücudundan çekilmeden önce Samar'a geri dönememişti.

Yarı omuz silkti, S'kal'ın sözlerini onayladı ama kabul etmedi.

S'kal, "Ama artık bir eşin olduğuna göre, kardeşini takip etmeye devam edemezsin," diye ekledi.

"Bunu yapmaya çalışmıyordum."

S'kal şüpheci bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hayır." Ölmek istediğinden değil, ölse de umurunda olmadığından.

Artık umurumda.

Dora ve Angel'ı asla yalnız ve korumasız bırakmayacaktı. Bunu ilk kez izdiham sırasında fark etmişti ama Sawyer'la olan kavgası bunu doğrulamıştı.

"Eşimi ve çocuğumu terk etmeyeceğim," dedi sessizce. "Bu durumda, senin adına mutluyum."

S'kal kadehini tekrar kaldırdı ve Naffon da ona katıldı, sonra ona meraklı bir bakış attı.

"Peki ya sen? Mutlu olmak için kendine izin verebiliyor musun?" "Yeterince mutluyum."

"Bir vagon ustasının halletmesi gereken tüm can sıkıcı sorunlarla uğraşmaktan gerçekten hoşlanıyor musunuz?"

Zeke'le yeterince zaman geçirdiği için, sürekli bir dizi şikâyet, sorun ve küçük kavgalarla uğraşmanın işin bir parçası olduğunu biliyordu.

S'kal'ın dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme büktü.

"Tomlin onları filtreleme konusunda oldukça iyidir. Sürekli Port Cantor'da yaşamaya dayanamadığım için bu kabul edilebilir bir alternatif."

"Ama hep geri dönüyorsun. Onu görmek için."

S'kal iç geçirdi ve sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi bardağına baktı.

"Onu görüyorum. Ona ne yaptığımı anlatıyorum. Ona nasıl olduğunu soruyorum. Bana cevap vermiyor."

"O zaman neden devam ediyorsun?"

"Çünkü benimle konuşmasa da ziyaretlerimi asla reddetmiyor. Her zaman ziyaret kabinine geliyor. Onun bir parçasının benim gelmemden memnun olduğuna inanmayı seçiyorum."

Buna inanıyordu. S'kal ve H'zim ikiz değillerdi ama birbirlerine çok yakındılar ya da daha doğrusu yakın olmuşlardı.

S'kal bardağını boşalttı ve konuyu sertçe değiştirdi. "Bir mağarada mı uyudun?"

Yüzü buruştu. Onu kafesten çıkardıklarında S'kal da oradaydı. Kâbuslar onu yakaladığında hastanede de oradaydı.

"Uyuduğumu söylemenin doğru olduğunu sanmıyorum ama geceyi orada geçirdim. Dora ve Angel için sağlayabildiğim tek barınak orasıydı. Ve onların orada olması bana yardımcı oldu. Kabusları uzakta tutabildim."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi S'kal yavaşça. "Ama en başta neden bir mağaraya sığınma ihtiyacı duydunuz?"

S'kal'a yolculuklarını anlatmayı bitirdiğinde romun yarısı bitmiş ve kamp sessizliğe gömülmüştü.

"Arkadaşıma gitmek istiyorum," diye açıkladı ayağa kalkarken, ona çelme takmaya çalışan bir halının üzerinde hafifçe tökezleyerek. "Dut suyunun hâlâ orada olup olmadığını görmek için."

"Sormayacağım bile," dedi S'kal, övgüye değer bir rahatlıkla ayağa kalkarak.

"Eğer bir arkadaşın olursa, dut boyamayı unutma. Lezzetlidir... lezzetlidir... lezzetlidir," diye bitirdi muzaffer bir edayla.

"Bir eşim olmasını beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum, ama işte buradayım."

S'kal ona çadırın girişine kadar eşlik ettikten sonra yandaki çadırı işaret etti. Tomlin çadırın dışında oturmuş, küçük bir datapad okuyordu.

"Eşin şu çadırda."

Kaşlarını çattı, daha önceki şikayetini hatırladı.

"Tomlin onu kampa gelmeye zorlamamalıydı."

"Belki de Hayır. Ama o olur değil ayrılmak a kadınve çocuk korumasız."

"I shupposh," diye geveledi ve S'kal güldü.

"Yatağına git, Naffon."

İtaat etti ama yine de Tomlin'e kaşlarını çatarak bakmaktan kendini alamadı; bu ifadenin diğer erkek üzerinde fark edilebilir bir etkisi yoktu.

Çadırın içi sıcak ve renkliydi, hava çiçek kokuyordu ve en güzeli de eşi ve kızı onu gördüklerinde başlarını kaldırıp gülümsediler. Canlı mor leke hâlâ çiftleşme ısırığını saklıyordu; yıkamaya bile çalışmamıştı. Kalbi dolup taştı ve onlara katılmaya giderken kardeşinin elinin omzunu kavradığını hissettiğine yemin edebilirdi.

BÖLÜM 22

Dora yeni elbisesinin düğmelerini yukarıdan aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru takip etti. Sonra Naffon elini onunkinin üzerine koyana kadar en üstteki düğmeyle oynadı.

"Kes şunu, fare."

"Doğru şeyi yaptığımızdan emin misin?"

"Doğru yaptığımızı biliyorsun."

İç çekti ama adam haklıydı. Sadece korkakça davranıyordu. S'kal'ın kervanıyla Williamsburg'a kadar yolculuk etmişlerdi. Oradan Cantor Limanı'na geri götürecekti ve onlara da gelebileceklerini söylemişti. Şehirde yaşamak istemese bile, yol boyunca yaşamayı seçebilecekleri birkaç küçük yerleşim yerinden geçeceklerdi. Şaşırtıcı bir şekilde bu fikir artık aklına yatmıyordu.

Angel'ın gerçekten annesi olabilmek için yeni bir hayat istemişti ama artık rolü hakkında hiçbir şüphesi yoktu. Ya da ne olursa olsun kızını güvende ve sevilmiş hissettirebilme yetenekleri konusunda. Naffon ona bunun kendi kararı olduğunu söylemişti ama Temel'le doğrudan konuşması konusunda söylediklerini de hatırlıyordu.

Sonunda telsizinin sinyal aldığı bir noktaya ulaştıklarında, hemen çılgınca pinglemeye başladı. Ona baktı ve o da

derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Onlara eve döneceğimizi söyle."

Orada kalıp kalmayacaklarından bilerek bahsetmedi ve adam da ona baskı yapmadı.

S'kal güneye, onlar da doğuya gittiği için, ayrılmadan önce onlara uygun bir araba bulmalarına yardım etti; motoru çok daha güvenilir olan bir araba. Karakola Zeke için bir mesaj bırakmışlardı, böylece döndüğünde hayatta kaldıklarını bilecekti. Ayrıca ovaya bir sonraki yolculuğunda Maude'a teslim etmesini istedikleri yepyeni bir bebek koltuğu ve yaptığı her şey için ona teşekkür eden bir not bırakmışlardı.

"Wainwright'a bir seyahatim daha var. Yazın görüşürüz," dedi S'kal ona veda etmeye gittiklerinde.

"Tomlin'i de yanında mı getiriyorsun?" diye sordu masumca ve S'kal içini çekti.

"Neden?"

"Bir sta- ble'ı nasıl temizleyeceğini öğrenmekten hoşlanacağını düşünüyordum. Temizlik yapmayı çok sevdiği için."

Tomlin'e alaycı bir bakış fırlattı ve kısa bir anlık eğlenceyi yakaladı. Karavanla geçirdikleri süre boyunca Tomlin'in sadakatini ve mucize bebek bezleri de dahil olmak üzere ihtiyacı olan hemen her şeyi bulma konusundaki olağanüstü yeteneğini takdir etmeyi çabucak öğrenmişti -Ama bu, onu gülümsetip gülümsetemeyeceğini görmek için oynadığı bir oyun haline gelmişti.

"Sanırım bu neredeyse bir gülümsemeydi," dedi muzaffer bir edayla. S'kal başını salladı.

"Tomlin'in bu yolculuğu atlatmak için biraz daha zamana ihtiyacı olabilir."

"Tam tersine. Çok eğlenceliydi. Hoşça kalın, Leydi Dora. Lord Naffon." Tomlin, onun için de bulduğu bebek taşıyıcısının yanında durakladı. "Bayan Angel."

Sonra hepsini arkasından bakakalmış halde bırakarak ortadan kayboldu.

S'kal düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım onu kazanmış olabilirsin," dedi,

"Çünkü kimse sana karşı koyamıyor, değil mi tatlım?" Naffon neşeyle sordu -ki bu da alışılmadık bir şeydi. Etrafında başka erkekler varken hırçınlaşmaya ve sahiplenmeye meyilliydi ama Tomlin'le hiç böyle bir sorunu olmamıştı.

"Biliyor musun, onu gerçekten özleyebilirim. Ama bunu söylediğimi ona söyleme," dedi S'kal'a.

Başını salladı ve Naffon'un omzunu sıkmak için dönmeden önce kısa bir süre onun elini kocaman elinin içine aldı.

"Döndüğümde seni görmeye geleceğim."

Naffon ona hızlıca bir bakış attı ama çiftlikte kalma fikri konusunda hâlâ kararsız olmasına rağmen onu düzeltmedi. Yolculuğun geri kalanında da kalmakla gitmek arasında gidip gelmeye devam etti. Bir kervanı beklemek yerine kendi başlarına seyahat etmeye karar vermişlerdi. Yaşadıkları onca şeyden sonra, güneşli gökyüzünün altında, açıkça işaretlenmiş bir yolda basit bir yolculuğun üstesinden gelebileceklerini düşünüyordu.

Yolculuk harikaydı. Kendi hızlarında ilerlemişler, istedikleri zaman durmuşlar ve birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarmışlardı. Ama Wainwright'a yaklaştıkça daha da gerginleşiyordu.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor, küçük fare?" Naffon önceki gece sormuştu. Vagonun dışında bir battaniyenin üzerine uzanmış, yıldızları seyrediyorlardı.

"Emin değilim. Sanırım kısmen kendimi suçlu hissettiğim için. O şekilde gitmemeliydim."

"Ida'nın seni affetmeyeceğinden mi

korkuyorsun?" Bunu düşünmesine bile gerek

yoktu.

"Hayır. Beni sevdiğini ve beni affedeceğini biliyorum. Bu daha çok kendimden ne kadar utandığımla ilgili."

"Seni endişelendiren başka bir şey var mı?" Elini kızın kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Yatıştırıcı bir jestti ama dikkatini dağıtmaya başlamıştı.

"Ayrıldığımda olduğum kişi değilim ve tekrar o Dora olmak istemiyorum."

"Eski Dora'da hiçbir sorun yoktu," dedi kararlılıkla. "İlk aşık olduğum Dora buydu ve sen hâlâ o Dora'sın. Bence bu yolculuk senin daha da parlamanı sağladı."

"Çok tatlısın," diye fısıldadı.

"Senin kadar tatlı değil. Bu lezzetli küçük boyun kadar tatlı değil." Çiftleşme izini yaladı. Mor renk sonunda solmuştu ama daha fazla çilek bulmakla tehdit etmeye devam ediyordu.

"Ya da bu lezzetli göğüsler." Bir alaycı yalama daha ve kadın onun altında kıvrandı. "Ama en tatlısı..."

Adam kadının bacaklarını ayırıp başını eğdi ve kadın ne dönüşleri ne de başka bir şey hakkında endişelenmeyi bıraktı.

Ama bu dün geceydi ve şimdi çiftliğe gittikçe yaklaşıyorlardı. Kasabadan geçmek yerine sahile uzanan ticaret yolunu kullanmaya karar vermişlerdi. Kavşağa yaklaştıklarında, kavşağı işaret eden büyük ağacı ve bir zamanlar ev olan tahta yığınının gördü.

"Orada yaşayabileceğimizi gerçekten düşündüğümüze inanamıyorum," diye mırıldandı çiftliğe doğru giden yoldan dönerlerken.

"Siz taşınamadan fırtınanın orayı yerle bir etmesi iyi oldu." Ürperdi. "Ya fırtına çıktığında orada yaşıyor olsaydın?"

"Onun yerine geceyi başka bir mağarada geçiriyorduk." Ailesi yükselen sel suları yüzünden mahsur kalmıştı. "Şunu bir yarık yapalım," diye ekledi, yolu kaplayan çamurlu sular olmadan şimdi çok huzurlu olan noktadan geçerlerken.

Yol dereden uzaklaştı ve çiftliğe varmadan önce bir tepenin etrafında kıvrıldı. Köşeyi döndüklerinde, gözleri aniden yaşlarla doldu.

"Bir dakika dur."

Çiftliğe bakarken arabayı durdurdu - huzurlu tarlalar ve uzaktaki sığır sürüsü, büyük ahır ve ahırların yanındaki otlaktaki atlar ve çiçeklerle çevrili büyük beyaz çiftlik evi.

"Burası evim gibi," diye fısıldadı ve şüpheleri güneş doğduktan sonra sabah sisi gibi kayboldu.

Elini onunkinin üzerine koydu ve gülümsedi. "Evet. Öyle."

Daha eve varmamışlardı ki Ida uçarak evden çıktı ve arabadan yuvarlanarak kendini Ida'nın kollarına attı.

"Anne, çok özür dilerim."

Ida ona sıkıca sarılmıştı ve ikisi de aynı anda gülümsüyor, ağlıyor ve konuşuyorlardı ki sabırsız bir el Ida'nın eteğini çekti. Aşağı baktığında Tommy'nin kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü ve onun yanına eğildi.

"Sen gittin," dedi suçlayıcı bir şekilde.

"Evet, gittim."

"Veda etmeden."

"Veda ettim ama sen uyuyordun." "O zaman sayılmaz."

"Hayır, sanırım öyle değil. Özür dilerim, Tommy. Beni affedebilir misin?"

Birkaç saniye daha durdu, sonra sıska kollarını kızın boynuna doladı ve ona sarıldı.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Ben de seni özledim."

Onu kalçasında dengeledi ve ayağa kalktı. Ida Angel'ı kucağına almıştı ve ne kadar büyüdüğünü haykırıyordu. Naffon

Temel'e bir Şey anlatırken gülüyordu ve Kalpar bile sırtıyordu. Ailesi.
Sonunda gerçekten evindeydi.

EPİLOG

O *ne ay sonra..*

Naffon Temel'i ahırda bulmuş. Atını fırçalıyor ve boynuzlarını birbirine geçirmiş, kaşlarını çatıyordu.

"İletişim biriminden saklanıyor musun?" Naffon eline bir fırça alıp atın diğer tarafına geçerken sordu.

"Hayır, sadece evrak işleri. Gerçi asıl planım Ida ve Tommy'yi pikniğe götürmekti ama o çiftlikteki herkes için turta pişirmekle meşgul."

Temel'in sesi alışılmadık derecede sert çıkınca ona hızlıca bir bakış fırlattı. "Yemek yapmasına aldır mıyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama eşimle yalnız kalmanın daha kolay olmasını dilediğim zamanlar oluyor."

Boğazını temizledi.

"Bu konuda düşünüyordum."

"Tehlikeli bir eğlence."

Diğer erkeğe bir sırtış fırlattı. "Kuşkusuz. Ama Dora ve ben de yeni çiftleştiğimiz için, birbirimize yakın olmak istediğimiz zamanlar oluyor.

yalnız da."

Temel sert bir şekilde, "Ve kiler bu niteliklere sahip değil," dedi.

O haftanın başlarında Naffon öpüşmek için Dora'yı kilere çektiğinde garip bir olay yaşanmıştı. Öpüşme ilerlemiş ve Dora arkadaşına o kadar odaklanmıştı ki, kapıyı açıp Naffon'u pantolonu dizlerinde bulana kadar Temel'in geldiğini duymamıştı.

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Belki de ana evin size kalması sizin için daha iyi olur diye düşünüyordum."

"Çiftliği tekrar terk etmeyi düşünmüyorsun değil mi? Ida çok üzülürdü ve ben... ben de seni özlerdim."

Temel'e gülümsemiş ve başını sallamış.

"Biz de ayrılmak istemiyoruz. Ama belki eski ustabaşının odasına taşınabiliriz diye düşündüm. Uzakta olmayız ama her birimiz biraz daha mahremiyete sahip oluruz."

Ve ne zaman isterse küçük güzel arkadaşını mutfak masasının üzerine yatırabilirdi.

Temel hemen başını sallamış.

"Bence bu mükemmel bir fikir. Evin biraz tadilata ihtiyacı var ama bu konuda size yardımcı olabiliriz."

Aslında Temel'in itiraz edeceğini düşünmemiş olsa da rahat bir nefes aldı. Sonraki kısım biraz daha zordu.

"Başka bir şey daha var. Gerekli olduğunu biliyorum ama hayvanlarla çalışmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Makineler üzerinde çalışmayı seviyorum ve deneysel bir bahçe kurmak istiyorum ama bence Kalpar'a hayvanlarla ilgili yardımcı olması için bir ya da iki kişi daha işe almalısınız."

Temel rahatlamış bir şekilde tekrar başını sallamış.

"Çiftliği işletmek başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha fazla iş gerektiriyor," dedi üzüntüyle. "Aklıma birkaç işçi daha işe almamız gerektiği geldi, ancak eski işçileri işe almayı tercih ederdim."

mümkünse savaşçılar. Cantor Limanı'ndaki bağlantılarımdan uygun adaylar bulup bulamayacaklarını soracağım."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Boş bir kilere girebildiğim için mutlu olacağım."

Sırıttı. "Ya da her zaman kendin de kullanabilirsin."

Temel ona hızlıca bir bakış attı, sonra gözlerini indirdi. Bu şu anlama mı geliyordu.

"Depolama için... çok kullanışlı," diye ekledi masumca, sırtmamaya çalışarak.

"Ne kadar çabuk taşınırsan o kadar iyi," diye mırıldandı Temel ama ağzı seğirdi.

Arkadaşça bir sessizlik içinde atın tımarını bitirdiler, sonra eve doğru patikadan geri dönmeye başladılar. Sessiz çiftliğe bakmak için verandanın dışında durduklarında, Temel elini onun omzuna koydu.

"Huzuru bulmana çok sevindim, Naffon."

"Sadece barış değil," dedi, Dora'nın mutfakta güldüğünü duyunca usulca gülümseyerek. "Bir eş buldum. Bir aile. Bir gelecek. Bunların hiçbirine sahip olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ve sen hepsini hak ediyorsun."

Temel'in eli bir an için sıkılaştı ve sonra birlikte uzun zamandır ellerinden kaçan mutluluğun tadını çıkarmak için merdivenleri tırmandılar.

İKİ HAFTA SONRA.

Dora, Naffon'la birlikte kayıt bürosundan çıkarken gülümsemesini engelleyemiyordu. O sabah kahvaltıda çiftleşmelerini kaydettirmeleri gerektiğini söylemişti.

"Neden?" Kadın ona şaşkın bir bakış attı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Biliyorum." Ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Ama sana karım demek hoşuma gidiyor. Bazı insan gelenekleri tekrarlanmaya değer."

Ona gülmüştü ama bu fikri düşündükçe daha da hoşuna gitmişti. Adam arabayı kapıya getirdiğinde, kadın onu yeni elbiselerinden biriyle bekliyordu; bu elbise gerçekten kendisine göre dikilmişti.

"Çok güzel, küçük fare. Neredeyse fazla güzel. Korkarım seni gören herhangi bir insan erkeğiyle savaşmak zorunda kalacağım."

Adam arabaya binmesine yardım ederken yüzü zevkten kızardı ama gülümsemesine karşılık verdi.

"İstedğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

"Güzel," diye homurdandı Angel'ı ona uzatırken. "Düğün günümüze bir sürü cesetle başlamak istemem."

Nikâh memuru Bay Madison, Naffon ofisine girip bir evlilik cüzdanı talep ettiğinde gözünü bile kırpmadı. Görünüşe göre insan ve uzaylı evliliklerine alışmıştı, yine de asistanı Angel'ı tutarken kısa bir yemin teatisinde ısrar etti.

"Yüzük var mı?" diye sordu beynin o kısmına ulaştıklarında, belli ki bir yüzük beklemiyordu.

"Hayır, ama-"

Naffon onun elini tutup parmağına bir yüzük taktığında sözleri kekeleyerek durdu. Safirlerden oluşan bir nehirle çevrili güzel bir elmas.

"Bana yolculuğumuzu hatırlattı," dedi usulca, kadının gözleri yaşlarla dolarken. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Bay Madison'a gülümsemek için döndüğünde gözyaşlarını geri kırıptı. "Kesinlikle bir yüzük var."

Kısa törenin sonunda nikâh dairesinden çıktıklarında hâlâ gülümsüyordu. Kasabaya gelmişken birkaç şey almaya karar vermişlerdi ama markete doğru giderlerken Mildred Raven'ın kaldırımından onlara doğru geldiğini gördü. Kadın

bankacının karısını en son ne zaman gördüğüne dair ani bir anımsama yaşadı

-Ondan kaçmak için ara sokağa daldığında ve Naffon'la karşılaştığında. Bir an için yine saklanmak için aptalca bir dürtü duydu ama sonra Angel'ı omzuna yaslamış olan Naffon'a baktı. *Hayır*. Artık saklanmak yoktu.

Elini onun koluna soktu ve dükkâna doğru ilerledi. Mildred'in onları gördüğünü, gözlerinin küçümseyerek Naffon'un üzerinde gezindiğini izledi. Dora bir an için diğer kadının onlardan uzak durmaya karar verebileceğini düşündü ama onun yerine gözleri kötü niyetle parlayarak onlara doğru koştu. Yuvarlak yüzlü ve pembe yanaklı, tıknaz, küçük bir kadındı ama gözleri her zaman hoş görüntüsünün ardındaki kötü ruhu ortaya çıkarırdı.

"Neden, Dora. Ne hoş bir sürpriz." Ses tonu tam tersini ima ediyordu. "Seni kasabada görmeyeli uzun zaman oldu."

"Korkarım meşguldüm," dedi kibarca.

"Ah, evet. Şüphesiz yeni kız kardeşiniz zamanınızın çoğunu alıyor."

Mildred ağzını büzerek Angel'a baktı ve Dora birdenbire Angel'ın ailesini gizlemek için hiçbir şansı olmadığını fark etti. Dedikodular her zaman olacaktı.

"Angel benim kız kardeşim değil, zaten bildiğinizi sanıyorum," dedi kısık bir sesle. "O benim kızım."

"Kızımız."

Naffon bunu, Angel'ı karavanda da iddia ettiği aynı inandırıcı kesinlikte söyleyince Mildred kinle titredi.

"Oh, gerçekten mi? Sizi kasabada pek gördüğümü hatırlamıyorum. Ama masum bir genç kızı baştan çıkarmanın uzun süreceğini sanmıyorum. Özellikle de gerçekten masum değilse."

Mildred'in küçümseyici kokusu Dora'nın karakteri hakkındaki fikrini açıkça ortaya koyuyordu ama diğer kadının fikri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Hayır, uzun sürmedi. Kocam ilk karşılaşmamızda ayaklarımı yerden kesti."

Naffon'a gülümsedi ve o da mavi gözleri ışıldayarak gülümsemesine karşılık verdi. "Kocan mı?"

Mildred'in yüzündeki şaşkınlık ona muazzam bir memnuniyet verdi.

"Neden, evet." Yüzüğünü diğer kadına doğru salladı. "Şimdi bize izin verirseniz, yapmamız gereken bir alışveriş var."

Mildred'i ağzı hâlâ açık, orada öylece bıraktılar. "Ne tatsız bir kadın," diye mırıldandı Naffon.

"Çok tatsız, ama sanırım ona minnettar olmalıyız."

"Minnettar mı? Neden?"

"Çünkü seninle ilk tanıştığımızda uzak durmaya çalıştığım kişi oydu."

Gözleri kızarmıştı, karşılaşmayı en az onun kadar iyi hatırladığı belliydi.

"Küçük tatlı faremi kollarıma koşturan o mu? Gerçekten minnettarım. Belki de minnettarlığımın bir sembolü olarak kapısının önüne taze bir av bırakmalıyım," diye masumca ekledi ve kız boğuldu.

"Bunun gerçekten minnettarlık ifade edeceğinden emin değilim."

"Hayır mı? Ne yazık." Bankanın önünden geçmeye başladıklarında adımları yavaşladı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bir sonraki sokak tanıştığımız yerdi. Biraz yürüyelim mi? Eski günlerin hatırına?"

Adamın gözlerinde parlayan mavi kıvılcımlardan, aklında bir yürüyüşten daha fazlası olduğundan şüphelendi. Bir an için cazip geldi ama sonra başını salladı.

"Sanırım alışverişimizi bitirip eve gitmeyi tercih ederim. Umarım daha sonra yalnız kalmak için biraz zaman bulabiliriz."

Yüzünde bir şeyler titreşti ama sadece başını salladı ve yürümeye devam etti.

Dükkân sahibinin karısı Bayan Anderson onları bekliyordu, Dora'nın incelemesi için birkaç parça kumaş getirdiğinde yüzü merakla parlıyordu. O da kasabanın en büyük dedikoducularından biriydi ama Mildred'den çok daha az kötü niyetliydi.

"Anladığım kadarıyla artık eski Johnson çiftliğinde yaşıyorsun," dedi Dora'ya güzel, dallı bir tülbent gösterirken.

"Bu doğru. Kocam yoldaşlarına yakın olmayı seviyor ve ben de ülkenin huzurundan hoşlanıyorum."

Bayan Anderson hafif bir nefes aldı ve gözleri Dora'nın yüzüğüne kaydı. "Koca mı? Evli olduğunuzu bilmiyordum. Tebrikler mi?"

Son kelime bir onaylamadan çok bir soruydu, ama Dora ona neşeli bir gülümseme verdi.

"Bunu çok gizli tuttuk. Kalıcı olarak birlikte olabilmemiz için Naffon'un yerine getirmesi gereken başka... görevleri vardı."

"Anlıyorum," dedi Bayan Anderson kuşkuyla, ama kendini tekrar kumaşlara yönlendirilmesine izin verdi. "Bu yeni ipeği gördünüz mü? Nefis bir kumaş ama dikmesi çok zor."

"Hmm." Koyu mor ipeği düşünceli bir şekilde okşadı. "Sanırım bununla çalışabilirim."

"Gerçekten mi? Benim için bir elbise dikmekle ilgilenmezsiniz herhalde? Becky çiftlikte yaşamaya başladığından beri kasabada özel sipariş alan kimse kalmadı."

Dora başını kaldırıp Naffon'a baktı ve Naffon ona cesaret verici bir baş selamı verdi.

"Aceleniz olmadığı sürece sizin için bir tane yapmaktan mutluluk duyarım. Elle dikmem gerekecek, bu yüzden biraz zaman alacak."

"Benim için hiç sakıncası yok. Zaten daha çok kış rengi. Ama aklımda bir tasarım var..."

Bir tasarım üzerinde anlaşıp Dora'nın Bayan Anderson'ın ölçülerini alabilmesi için arka tarafa geçtiklerinde en az yarım saat geçmişti ve Angel telaşlanmaya başlamıştı.

"Korkarım gerçekten gitmemiz gerekiyor Bayan Anderson."

"Oh, lütfen. Bana Miranda de. Ve bazı terzilik işleri aldığınızı yaymamın bir sakıncası var mı?"

"Neden önce bekleyip elbisenden memnun olup olmadığını görmüyoruz? Ayrıca kızım çok talepkâr olabiliyor," diye ekledi gülerek, Angel ona doğru hamle yapmaya çalışırken.

Miranda, Angel'a kızım dediğinde gözünü bile kırpmadı ve kasabanın gerçeği zaten bildiğine dair daha önceki şüphesini doğruladı.

"Anlıyorum." Diğer kadın ciddiyetle başını salladı. "Bunu sadece en yakın birkaç arkadaşına söyleyeceğim."

Dora, arabayı kasabanın dışına sürerken Naf- fon'a, "Bu da demek oluyor ki, akşama kadar tüm kasabayı sarmış olacak," dedi.

"Sakıncası var mı? Bu hala yapmak istediğin bir şey mi?"

"Sanırım öyle," dedi Angel'ı diğer göğsüne doğru kaydırırken. "Dikiş dikmekten gerçekten hoşlanıyorum ve fazladan birkaç kredinin zararı olmaz. Bize bakabileceğini bilsem de," diye hızla ekledi Angel sertleşince.

Rahatladı, sonra kolunu ona doladı.

"Eve dönerken yoldan biraz sapmamızın sakıncası var mı?"

"Elbette olmaz."

Baş başa geçirdikleri zamanın sona ermesi için hiç acelesi yoktu. Ailesiyle birlikte olmaktan ne kadar keyif alsa da çiftlik evi çok meşguldü ve bazen yolda geçirdikleri yalnız zamanları özlediğini fark ediyordu.

"Ne kadar güzel bir gün," diye ekledi başını kaldırıp masmavi gökyüzüne bakarak.

Yaz gelmişti, tarlalar ılık, altın rengi bir güneşin altında tembelce hayal kuruyordu. Derenin yanındaki yola girdiklerinde, kır çiçeklerinin baş döndürücü kokusu havayı doldurdu ve adam durup onun için bir demet topladı. Yanlarında dere neşeyle parıldıyor, kayaların üzerinde şırıl şırıl akıyordu.

"Şimdi çok masum görünüyor," dedi blosomlardan birini Angel'ın hevesli avuçlarından çekip alırken. "Sanki hiç tehdit oluşturmamış gibi."

"Biliyorum ama ona da minnettar olmalıyız. Eğer Temel aileni aramaya gelmeseydi, sen çiftliğe asla ulaşamayabilirdin ve ben de seni asla bulamayabilirdim."

"Belki de adını Mildred Creek koymalıyız," diye önerdi ve güldü. Adam çiftliğe doğru yola devam ederken, "Yoldan sapacağını sanıyordum," diye ekledi.

"Öyleyim. Göreceksin."

Gözlerinde muziplik vardı ama daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı. Neredeyse ana eve dönmek üzereydiler ki, araba yoluna sağa dönmek yerine sola, ağaçların altından geçen küçük bir yola saptı.

"Bu nerede-oh!"

Yol, küçük beyaz bir çiftlik evinin önündeki güzel bir açıklıkta son buluyordu. Belli ki yeni boyanmış ve ön taraftaki verandanın parmaklıkları yeniden yapılmıştı. Birisi kapıya giden yol boyunca çiçekler bile dikmişti.

"Burası neresi?"

"Eski ustabaşının kulübesiydi. Aslında onunla bir şey yapmayı planlamıyorduk ama kendine ait bir evin olmasını isteyebileceğini düşündüm."

Adamın yüzü neredeyse acı verecek kadar endişeliydi ve kadın hıçkırıklarını bastırdı.

"Beğendin mi? Bayıldım! Bütün bunları bana söylemeden yaptığına inanamıyorum."

"Sana her şeyi anlatmadığım için beni affedebileceğin tek zamanın bu olduğunu düşündüm."

"Affedildin," dedi titrek bir sesle, öpmek için başını aşağı çekerken.

Ağız onunkinin üzerinde açıldı, sıcak, sert ve lezzetliydi; onu günlerce öpebilirdi ama Angel kucağında kıvranıyordu ve yeni evlerini keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

"İçeriye görebilir miyiz?"

"Evet, tatlım. Gerçi henüz fazla mobilyamız yok."

Arabadan inmesine yardım ederken, "Umurumda değil," diye güvence verdi.

Haklıydı, ev neredeyse boştu, güneş ışığı cilalı ahşap zeminlerde ve yeni boyanmış duvarlarda parlıyordu. Ama mutfakta büyük bir ahşap masa vardı ve Ida'nın ona bıraktığı oymalı ahşap beşik saçağın altındaki bir yatak odasında bekliyordu.

Büyük pencerelerin dışında hafifçe hışırdayan ağaçlara bakarak, "Burası Angel için mükemmel olacak," dedi.

"Zaten yarı uykulu olduğuna göre neden denemesine izin vermiyorsun? Sana gösterecek daha çok şeyim var."

Adamın gözleri mavi bir ateşle parlarken, kadının midesindeki ısı aşağıya doğru kıvrıldı. "Pekâlâ," diye fısıldadı.

Angel memnun bir iç çekişle hemen uykuya daldı ve o da Angel'a dönerek parmaklarını onun göğsünde gezdirdi.

"Şimdi bana ne göstermek istiyordun?"

Alçak sesle homurdandı ve onu odadan çıkardı ama başka bir yatak odasına götürmek yerine Angel'inkinin yanındaki kapıyı açtı. Evin ön tarafına bakması dışında oda onunkiyle aynıydı. Ağaçların arasından ana çiftlik evine bir göz attı ama daha çok pencerenin önündeki masanın üzerinde duran yepyeni dikiş makinesiyle ilgileniyordu.

"Bana dikiş makinesi mi aldın? Bayan Anderson'ın benden ona bir elbise dikmemi isteyeceğini bilemezdim."

"Hayır, ama dikiş dikmekten hoşlandığını biliyorum. Ve vagonda kaybettiğimiz senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Beğendin mi?"

Aptal erkek gerçekten de endişeli görünüyordu. Boğazı kelimeler için çok dardı, bu yüzden kendini ona doğru fırlattı ve yüzünün ulaşabildiği kadarını öpmeye çalıştı. Adam boğazının altından homurdandı ve öpücüklerle karşılık verebilmek için onu kollarının arasına aldı, elleri onu ereksiyonuna sıkıca yaklaştırırken kıkırda kenetlendi. Kız ona karşı hevesle kıpırdandı, klitorisi onun dokunuşu için şimdiden ağrıyordu.

Onu koridordan geçirip beklediği odaya götürürken öpmeyi hiç bırakmadı; evin enine uzanan yatak odası, büyük yatak dışında boştu.

"Sana ihtiyacım var, karıcığım." Adamın ağzı kadının boynuna indi, dişlerini çiftleşme izinin üzerinde gezdirdi ve kadının vücudunda küçük heyecan şokları yarattı.

"Benim de sana ihtiyacım var."

Adam onu yatağa yatırırken sabırsızca elbisesini çekiştirdi, düğmeler onu aşıyordu ve adamın gözleri onaylayarak parlıyordu.

"Hevesli küçük fare."

"Acele et," diye teşvik etti, ama o çoktan ereksiyonunu serbest bırakmıştı, kalın altın şaft aralarında yayılıyordu.

Elbisesini çıkarmasını beklemedi, elini kalçalarının arasından geçirirken eteklerini iterek yoldan çekti.

"Çok istekli," diye mırıldandı onaylarcasına, parmakları onun kaygan kıvrımlarında dans ederken. Adam elini çektiğinde kız itiraz ederek inledi ama adam sikini kızın girişine dayadığında ona hınzırca sırıttı.

"Benim."

Tek bir sert vuruşla içine girdi -çok sert, çok hızlı ve kesinlikle mükemmel. Doruk noktası bir kasırğa gibi içinden geçerek onu soluk soluğa bıraktı ve onu tekrar tekrar doldururken ona yapıştı, tohumu onu sıcakla doldururken boynunu ısırdı.

Vücudu onunkinin üzerine sarktı ve bir tarafa yuvarlanarak onu kendine doğru çekti.

"Sanırım yeni evi sevdin," dedi sonunda, sesinde kahkaha vardı ve kadın ona bakabilmek için başını kaldırdı.

"Evi seviyorum, dikiş makinesini seviyorum ve en çok da seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum, benim güzel karım."

Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu, bu öpücük alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ve şimdi seni mutfak masamızın üzerine yatırıp istediğim zaman sana ziyafet çekebileceğim."

O da ona gülümsedi.

"Angel tekrar uyanmadan önce bile mi?"

"Kesinlikle," diye homurdandı onu yataktan kaldırıp merdivenlere yönelirken. "Eminim o zamana kadar seni en az iki kez boşaltabilirim."

O haklıydı.

S'kal'ın sürekli seyahatleri ona huzur getirmedi; küçük bir insan dışı bunu değiştirebilir mi? S'kal'da öğrenin!

AUTHOR'S NOTE

Naffon'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Naffon ve Dora'yı Cresca'nın yeni bölgelerini keŖfetmeleri için bir maceraya göndermekten gerçekten keyif aldım

- ve kendileri hakkında yeni Ŗeyler öğrendiler! Oldukça keyifli bir yolculuk geçirdiler ve umarım siz de bu yolculuğa eşlik etmekten keyif almıŖsınızdır!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teŖekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teŖekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Uzaylılar Nasıl Kazandı
S'kal ile devam ediyor!

S'kal, ticaret kervanında saklanan güzel ve korkmuş bir dişi keşfettiğinde ilk içğüdüşü onu korumak olur. İkincisi ise onu sahiplenmektir. Fakat Evie, sert bir savaşçı için fazla masumdur; özellikle de geçmişinden kaçamayan biri için.

[S'kal siparişi vermek için buraya tıklayın!](#)

Ve çiftliğin nasıl kullanılabilir hale geldiği hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, ***You Got Alien Trouble!*** - Rosie ve Harkan'ın hikayesi!

[Uzaylı Sorununuz Var! Amazon'da!](#)

Ya da [bültenime kaydolmak için buraya tıklayarak](#) ÜCRETSİZ bir kopya alabilirsiniz!

You Got Alien Trouble! kitabının sesli versiyonu da doğrudan mağazamda ÜCRETSİZ olarak mevcuttur -
honeyphillips.myshopify.com!

OTHER TITLES

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeş Yedi Gelin

[*Artek*](#)

[*Benjar*](#)

[*Callum*](#)

[*Drakkar*](#)

[*Endark*](#)

[*Frantor*](#)

[*Gilmat*](#)

[*Uzaylı Sorunuz Var!*](#)

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

[*Borgaz*](#)

[*Temel*](#)

[*Naf f on*](#)

[*S'kal*](#)

Kozmik Peri Masalları

[*Jackie ve Dev*](#)

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

[*Uzaylı Çiftlik Ustası*](#)

Mars'ta Cyborglar

[*High Plains Cyborg*](#)

[*İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg*](#)

[*Birkaç Cyborg Daha*](#)

Muhteşem Cyborg Kanun

Kaçığı Cyborg

İsimsiz Cyborg Cyborg

Rider

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı Greta ve

Gargoyle Hanna ve

Tetikçi Izzie ve Buz

Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate ve

Kraken

Zambak ve Aslan

Meryem ve Minotor

Nancy ve Naga Olivia ve

Ork Pandora ve Mahkum

Quinn ve Queller Rita ve

Akıncı

Sara ve Casusluk Ustası

Tammy ve Hain

Folsom Planet Blues

Uzaylı En Çok Arananlar:

Kafesteki Canavar Uzaylı En Çok

Arananlar: Hapishane Arkadaşı

Uzaylı En Çok Aranalar:
Mastermind Uzaylı En Çok
Aranalar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak
Sinta - Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

Kozmik Sinema
My Fair Alien
Uzaylı ve Ben
Skruf

Boynuzlu Bayramlar
Krampus ve Kocakarı
Nicholas'a Bir Hediye
Bir Ayaz Öpücüğü

Uzaylı Anne ve Uzaylı Savaşçı
Tarafından Değer Verilen
Uzaylı Savaşçının Oğlu Uzaylı
Savaşçının Kızı
Uzaylı Savaşçı için Bir Aile Dadı
ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı Savaşçı
için Bir Ev
Uzaylı Savaşçıya Bir Hediye
Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç
Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Sığınak

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı Bare](#)

[Essentials Çıplak](#)

[Bir Tavır Buff](#)

[Beast](#)

[Soyunma](#)

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)

[Uzaylı Fethi](#)

[Uzaylı Tutsak](#)

[Uzaylı Yetiştirici](#)

[Uzaylı İttifakı](#)

[Uzaylı Umut](#)

[Uzaylı Kazazede](#)

[Uzaylı Şef](#)

[Uzaylı](#)

[Hükümdar](#)

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[Ork Düşmanım İçin Kapkekler](#)

[Trolüm İçin Bela](#)

[Havai Fişekler ya da Ejderha](#)

[Patronum Bekar Anne ve Ork](#)

[Ökseotu ya da Minotorum](#)

[Sevgililer Günü ya da Ork](#)

[Tarafından Korunan Vampirim](#)

Çarşafılar Arasındaki Canavar

[Dikişsiz Ekstra Bakire](#)

[Gargoyle](#)

Standalones

[Şehirdeki Ateşli Kurt](#)

[Bataklık Canavarıyla](#)

[Çiftleşiyor](#)

FANTAZİ

Beş Krallık [Ork'un](#)

[Saklı Gelini Ork'un](#)

[Çalınan Gelini](#)

ABOUT THE AUTHOR

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.